

Tứ Phương

Contents

Tứ Phương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	46
11. Chương 11	51
12. Chương 12	56
13. Chương 13	60
14. Chương 14	67
15. Chương 15	71

Tứ Phương

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, huynh đệ, quốc gia tranh đấu, 1x1, mỹ công mỹ thụ, thụ truy công, đế vương thụ, HEThuộc tính:Tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-phuong>

1. Chương 1

“Năm đó nước chia bốn phương, phương đông thương quốc, phương tây bạch quốc, phương nam chu quốc, phương bắc huyền quốc. Phương nam chu quốc đất đai màu mỡ, dân giàu nước mạnh, bên trong có diêm đế Xích Diễm nắm giữ triều chính, bên ngoài có thái đệ Chu Chích xây dựng lãnh thổ, quốc lực thịnh, độc nhất vô nhị. Nam trải qua một trăm ba mươi bảy năm, chu thương hai nước trải qua chiến dịch thủy vô nhai, thương đại bại, chu quân bức thẳng dưới thành, thương vương đầu hàng cầu hoà...”

Chu quốc diễn sử quan Lưu Lệ nhìn mấy câu mới thêm lên lụa trắng, ngây ra hồi lâu, thở dài một hơi, buông bút xuống.

“Thế nào, mệt sao?” Bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng chạm vào gò má của nàng, thanh âm trầm thấp tao nhã truyền tới, chất giọng hơi khàn vĩnh viễn như mang theo một tia dụ hoặc, “Nếu mệt liền đi ngủ đi! Ngày mai hoà đàm xong, người liền phải theo Trọng Anh cùng nhau hồi kinh.”

Lưu Lệ quay đầu lại, nhìn đối phương, khuôn mặt dịu dàng tuyệt đẹp cười thản nhiên, lại nhúu mày, hỏi: “Điện hạ, người không định quay về sao? Ngoại trừ lần kia bệ hạ đại hôn tuyên người về đô, người đã có một năm linh bảy tháng chưa từng trở về!”

“A? Thời gian dài vậy sao?” Chu Chích chậm rãi thông thả đến bên bàn, thả xuống chén rượu thủy tinh đã rỗng trong tay, cười khê.

Trong phòng đặt minh châu toả ánh sáng dịu, là bảo vật lần trước đánh đuổi huyền quốc diễm để ban thưởng, ở trên chiến trường không thể dùng, nhưng ở trong phòng ngủ này ngược lại là công cụ chiếu sáng tuyệt hảo. Lúc này châu quang chụp xuống nửa lồng ngực rắn chắc xích loả của Chu Chích, băng trắng quần phía trên là kết quả chiến đấu ở thủy vô nhai lưu lại.

Chu Chích đi tới bên giường, hơi nằm xuống, đôi tay gối dưới đầu, cười nói: “Người quên ta lần trước vì sao bị đuổi đến trên chiến trường ư?” Trong đầu của hắn nhàn nhạt lướt qua bóng dáng khi nãy vừa mới xuất hiện trên chiến trường, nhắm mắt lại, mỉm cười không chút thay đổi, mà trầm tĩnh trong đôi mắt kia, lại lạnh lẽo biến mất.

Đương nhiên sẽ không quên... Lần trước diễm để đại hôn, thái đệ Chu Chích vừa mới đánh lui binh mã huyền quốc, vội vã chạy tới để đô dự lễ. Kết quả trong hôn lễ phát hiện trong canh sâm của tân hoàng hậu có độc, mũi nhọn liền đồng loạt chỉ vào Chu Chích thân là thái đệ. Tuy rằng về sau điều tra rõ là do quý phi Chức Nhật gây nên, nhưng mà lời đồn Chu Chích muốn đoạt vị cũng khó mà dẹp loạn. Vừa vặn lúc này cùng thương quốc xảy ra xung đột liên quan đến biên cảnh, Chu Chích nhận lệnh dẹp loạn, mới có thể thoát trận thị phi kia.

Về sau, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, chỉ có diễm để có hậu duệ, bỏ vị trí thái đệ của hắn, hắn mới có thể thuận lợi trở về. Bằng không...

Lưu Lệ than thở: “Bệ hạ tại sao phải lập người làm trư? Điều này chỉ khiến người trở thành mục tiêu công kích a! Hơn nữa, người rõ ràng là huynh trưởng của bệ hạ, thái đệ thái đệ, rốt cuộc là muốn chứng minh chút gì?”

Chu Chích không nói, cũng đã nhắm mắt lại. Trong lòng Lưu Lệ rõ ràng biết đáp án này, nàng nhìn chăm chú lông mi đỏ dài yên ổn che trên mí mắt hắn, ngậy ra một hồi, khẽ thở dài, đổi chủ đề: “Ngày mai hoà đàm, người muốn cầu chút gì?”

Chu Chích mở mắt, mỉm cười, ngón tay thon dài mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Lưu Lệ, đem nàng kéo ngã xuống giường, thấp giọng nói: “Chuyện của ngày mai, ngày mai nói tiếp đi...”

Lời lẽ biến mất ở giữa đôi môi giao nhau của hai người, tóc dài màu đen của Lưu Lệ tản ra, ở trên giường lan ra một mảnh phong cảnh kiều diễm.

Cùng lúc đó, chỉ có cách nhau một bức tường thành, bên trong thương đô thanh lam thành lại có bầu không khí hoàn toàn khác biệt.

Khí tức bất an như sương khói trong lư hương tràn ngập quanh cung. Bọn cung nữ thị vệ tụ chung một chỗ xì xào bàn tán, mờ mịt nhìn bầu trời nhỏ hẹp giữa cung điện, chỉ khi nhìn thấy Thương Lan sải bước đến, mới vội vàng ngồi thẳng dậy, lại hành lễ thật sâu.

Thường ngày nếu nhìn thấy cảnh tượng này, Thương Lan nhất định phải khiển trách vài câu, nhưng hắn của hiện tại, lại không chút lòng dạ kia, chỉ là cau mày, sải bước đến trước tấm cung phụ vương, vừa muốn vươn tay đẩy cửa, nhưng lại ngừng lại. Trong tưởng tượng của hắn, vị phụ vương nhút nhát kia hiện tại nhất định là co thành cụm trong chăn gấm run lấy bấy đi! Như vậy hắn vừa vặn có thể thừa dịp hắn kinh hồn bạt vía đoạt lấy binh quyền một mực bị cố chấp nắm vững, như vậy nước nhà này còn có một phần cơ hội sống sót. Nhưng bây giờ, hắn không biết hắn là vui mừng hay thất vọng, trong khe cửa chưa từng khép lại nghe được tiếng nói chuyện rõ ràng, tuy rằng mang theo âm rung, nhưng ít ra tỉnh táo.

Thương Lan chê cười nhếch khoé môi, ngược lại thông thả đẩy cửa đi vào, muốn nghe hắn nói những gì. Chỉ nghe thấy người bị hắn xưng là “Phụ vương” kia, thương quốc đương nhiệm quốc vương Thương Tuyên run giọng nói: “Bọn họ không vào thành? Vậy rất tốt a! Tốt nhất, vĩnh viễn cũng không cần vào!”

Người đối diện kia rõ ràng cũng không nhịn được bắt đầu sinh ra ý khinh miệt, nhưng vẫn duy trì cung kính cơ bản, thoáng nâng giọng nói: “Bệ hạ, ngài muốn cầu hoà không phải sao?”

Cầu hoà? Mặc dù biết sau khi thành phá, đây là con đường duy nhất có thể đi, nhưng Thương Lan vẫn không ngừng có chút buồn bã. Mà bên trong Thương Tuyền càng là đáng vẻ hùng hồn: “Ta còn có đường khác có thể chọn sao?” Sự thật sắp sửa trở thành tù nhân thoáng chèn ép sự tự đại thân là vua một nước của hắn, hắn cũng không dùng xưng hô thường dùng “Trẫm” đến xưng hô mình.

Người đối diện kia - nghe thanh âm hắn là á tướng thương quốc, cửu phụ của Thương Lan - Bạc, thanh âm lại cao một chút, giễu cợt nói: “Bệ hạ, người sẽ không cho là, có thể dùng sứ giả đến ký hiệp ước đi!”

Thương Tuyền sững sốt hồi lâu, đột nhiên hiểu rõ ra: “Bọn họ không vào thành, chính là nói, muốn ta ra ngoài?”

Bạc thở dài một hơi, nói: “Vâng.”

“Nhưng... Nhưng là...” Thương Tuyền thanh âm biến thành dồn dập: “Nhưng là ngoài thành đều là quân đội chu quốc...”

Bạc tiếp tục thở dài: “Vâng.”

“Như vậy sao được?!” Thương Tuyền the thé kêu lên, “Hiệp ước không thành, ta chẳng phải là chết không có chỗ chôn?!”

Bạc than thở: “Bọn họ chính là ý này. Lấy vạn quân uy hiếp, ép người ký điều kiện có lợi hơn với bọn họ. Quan trọng hơn là, người bây giờ, không ký cũng không được...”

“Không ký cũng được!” Thương Lan đẩy cửa mà vào, cất cao giọng nói.

Ánh mắt hai người trong phòng cùng nhau nhìn sang hắn. Bạc cau mày, hỏi: “Chuyện tới trước mắt, người còn có biện pháp gì tốt hơn sao?”

Thương Lan hơi mang khinh thường nhìn phụ thân mình một cái, lại dùng ánh mắt tôn kính nhìn chăm chú cửu phụ, trầm giọng nói: “Chu quốc lần này xâm lấn, là áp dụng thủ đoạn tập kích bất ngờ, từ rừng rậm băng hỏa xuyên thẳng mà đến, tránh được cứ điểm đại quân quốc gia ta trú đóng ở mỗi cửa ải. Nếu như chúng ta có thể kéo dài thời gian, âm thầm liên hệ đại quân về phòng ngự, nói không chừng còn có một đường sống.”

Thương quốc cùng chu quốc tuy là nước láng giềng, nhưng giao thông qua lại cũng không tiện lợi. Phần lớn nguyên nhân trong này cũng vì rừng rậm băng hỏa theo như lời Thương Lan. Rừng rậm này hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, cho dù là thợ săn lão luyện nhất, cũng không thể bảo đảm ở trong thời gian ngắn đi xuyên qua. Lần này thương quốc sở dĩ đối xâm nhập của Chu Chính một kích không chịu được như thế, trong đó nguyên nhân rất lớn liền ở chỗ quá mức tự tin với khu rừng này.

Mà ở ngoài khu rừng này, giữa hai nước thương chu còn có một con đường quan trọng, hai bên đều chiếm một mặt, bày trạm kiểm soát trùng điệp, phái nhiều binh lính canh gác. Thương Lan lúc này nhắc tới, chính là nhóm quân đội này.

Thương Tuyền vừa nghe lời này, lập tức hưng phấn, lớn tiếng vỗ tay khen hay: “Không sai không sai! Liên làm theo lời hoàng nhi!”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe đến phụ hoàng tán thành, Thương Lan lập tức cảm thấy hi vọng thành công của việc này không lớn, quả nhiên Bạc lắc đầu, nói: “Người nghĩ tới, Chu Chính tự nhiên cũng nghĩ đến. Hắn đã sớm lặng lẽ phái một nhóm quân đội đóng ở ngoài sinh tử quan - ranh giới hai nước chu thương, ngay từ đầu trận chiến thủy vô nhai, chủ tướng Lục Đào ở sinh tử quan liên vội vã chạy tới chi viện, nhóm quân đội này thừa dịp trống rỗng đoạt sinh tử quan, trên đường phá đến bên này. Sau khi trận chiến thủy vô nhai thắng lợi, Chu Chính lập tức phân một nửa binh lực phản công về, hai nhóm quân đội giáp công, quân đội đóng ở mỗi cửa ải đã sớm bị đánh bại còn dư lại không bao nhiêu. Lúc phá thương đô, thương quốc...”

Hắn nặng nề thở dài, Thương Lan nhún mày, chất vấn: “Lục Đào là quốc cứu quốc gia ta, khiến hắn đóng ở nơi trọng địa như vậy, sao có thể tự tiện rời đi cương vị, dẫn đến biên phòng trống rỗng?”

Bạc liếc Thương Tuyền một cái, khề hừ một tiếng nói: “Hắn vốn cũng không phải là tướng tài gì, chỉ là có người tiến cử, mới chức cao như thế. Vừa nghe đến thương đồ gặp nạn, hắn đương nhiên vội vã quay về giữ được gia sản, đâu còn lo được nhiều như vậy?” Hắn ở trên các chữ “Có người tiến cử” “Người” thoáng đè nặng âm, đương nhiên là có ý chỉ.

Thương Lan vừa nghe, hung hăng cắn chặt răng, trừng mắt nhìn phụ thân mình, lạnh lùng nói: “Phàm đã như vậy, phụ hoàng, đành phải xin người lấy ra chút tư thế, cùng Chu Chích bàn thật tốt, cố hết sức xoay chuyển nhiều hơn vài thứ!”

Thương Tuyền nghe được lời Bạc vừa mới nói, biết đại thế đã mất, đã sớm sợ đến run rẩy không ngừng, lúc này nghe lời của con mình, run giọng nói: “Hiện tại... Bây giờ còn có biện pháp gì? Thương quốc đã toàn bộ rơi xuống chu... Chu vương dưới tay, còn có thể bàn ra cái gì?”

Hiện tại tướng địch còn không ở trước mắt, Thương Tuyền liền đã sợ đến không dám gọi thẳng tên, Thương Lan trong lòng một trận thất vọng, nhìn về phía Bạc. Á tướng nhìn hắn, nói: “Việc đã đến nước này, chỉ xin thái tử điện hạ lập tức lên ngôi, tự mình đi cùng Chu Chích giao chiến một hồi, có lẽ...”

Hắn lời còn chưa nói hết, Thương Tuyền liền lập tức hét to lên: “Như vậy sao được?! Ta còn sống một ngày, thương quốc liền là của ta!”

Bạc lạnh lùng nói: “Vậy thì chỉ thật uỷ khuất bệ hạ ở đây một thời gian!”

Hắn cùng Thương Lan liếc nhau, Thương Lan gật đầu, hai người cùng đi ra khỏi cửa, đóng cửa, đem tiếng kêu của Thương Tuyền nhốt ở bên trong. Bạc dặn dò thị vệ cẩn thận trông coi, không cho Thương Tuyền đi ra một bước, thị vệ cung kính hành lễ, rút kiếm ra, chặt chẽ giữ ngoài cửa.

Cậu cháu hai người sóng vai đi trên hành lang, trầm mặc một lúc lâu, Thương Lan hỏi: “Cửu phụ đại nhân, ngày mai muốn đi với ta sao?”

Bạc lắc lắc đầu nói: “Điện hạ, sợ rằng không được. Lúc ngài không có ở đây, cũng chỉ có ta có thể ổn định nơi này.”

Thương Lan hiểu rõ gật đầu, đứng vững bước chân, nhìn thẳng Bạc nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không khiến ngài thất vọng!”

Bạc vui mừng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ta tin tưởng ngươi, Thương Lan bệ hạ!” Tâm niệm của hắn hơi động, đột nhiên nói, “Điện hạ, người ngày mai đi trước, ngược lại có thể thăm dò một chút Chu Chích.”

Thương Lan không rõ, nghi hoặc nhìn lại hắn. Ánh mắt Bạc chớp động, nhẹ giọng nói: “Chu Chích nắm giữ tuyệt đại đa số binh quyền chu quốc...”

Thương Lan chợt hiểu ý hắn, trên lưng tức khắc vọt qua một trận lạnh lẽo. Thăm dò lòng trung thành của Chu Chích sao? Khiến hắn phản bội chủ thượng, vị minh quân trong truyền thuyết - diêm đế?

Có... Khả năng này sao?

Thương Lan xoay người, đỡ lan can hàng hiên, nhìn cây cỏ tươi tốt phía ngoài, trong nháy mắt, trong đầu lóe lên, là vị chủ tướng áo đỏ kia đỡ cán thương, mắt phượng hơi nhướn, hướng hắn ném đến ánh mắt nhàn nhạt.

Trong lòng ngực hắn nóng lên. Ngày mai, liền phải cùng hắn giao thủ!

Ngày hôm sau, Thương Lan dậy sớm, đặc biệt dặn dò thị nữ chọn một bộ phục sức truyền thống của phát thủy tộc - hoàng tộc thương quốc. Trang sức xanh như thu thủy bọc phát mái tóc đen như dẹt củi, mắt xanh như nước, mà một thân trường y kia lại khiến vóc dáng thon dài của hắn bọc phát trắng tấp, khiến cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không nhìn được hơi đỏ mặt.

Thương Lan đối diện gương chiếu chiếu một cái, hài lòng cười một cái, cầm một quyển sách, tự nhiên nhìn.

Xấp xỉ đến thời gian, Bạc sang đây xem hắn, trông thấy dáng vẻ hắn trấn định bình tĩnh, biểu cảm nguyên bản u ám rốt cuộc sáng suốt một chút. Sau khi hành lễ, hắn nhìn Thương Lan, than thở: “Bệ hạ, những thứ khác cũng không cần cùng ngài nói nhiều, chỉ xin người bất luận thế nào đều phải bảo trọng thân thể của mình. Thương quốc là không thể không có vương!”

Dị quang trong mắt Thương Lan hơi lóe lên, gật đầu, đứng lên đi về phía cửa. Đi tới cửa, hần đột nhiên dừng bước, xoay người cười nói: “Cữu phụ đại nhân, thật ra, ngài mới là cha ruột của ta đi?”

Sắc mặt Bạc đại biến. Thương Lan nhìn sắc mặt hần, lại là cười một cái, sải bước đi ra ngoài.

Ở trong đầu hần nghĩ đi nghĩ lại lời cuối cùng Bạc nói với hần hôm qua, đồng thời cũng hồi tưởng sự việc có liên quan chu quốc trước đây từng nghe qua.

Các quốc gia bốn phương ít giao du, thương quốc lại là hoàng đế độc quyền, tin tức Thương Lan có thể nghe được thật sự rất ít. Nhưng dù sao cũng là trừ quân một nước, ít nhiều gì vẫn sẽ nghe được một chút tin đồn. Chu quốc ở tây nam thương quốc, luôn luôn là điểm để chủ nội, định vương trấn ngoại, hơn nữa từ bảy năm trước điểm để đăng cơ, dường như liền tạo thành thế cục như vậy. Hai người bọn họ vốn là huynh đệ, bảy năm qua, định vương cực ít về đô, mà điểm để cũng dường như không hạn chế gì hần, dường như là vô cùng tin tưởng lẫn nhau. Nếu muốn ly gián hai người kia, hần là không quá dễ dàng...

Lại nhớ tới thái độ không tín nhiệm khi đối xử tất cả thần tử của “Phụ hoàng”, Thương Lan cười khổ, không nhịn được bắt đầu nghĩ đến điểm để xa cách vạn dặm. Đem đại quyền giao cho người khác —— cho dù người kia là huynh đệ của mình, hần thật sự liền yên tâm như vậy sao?

Vừa nghĩ vừa đi, vô thức liền đã ra khỏi thành, thấy được quân doanh chu quân.

Dường như muốn biểu dương thực lực chu quốc, sau trận chiến thủy vô nhai, chưa đến năm ngày phá thành, bên ngoài thành thanh lam liền lập lên một tòa nhà bằng gỗ. Binh doanh đều đặn dọc theo bên ngoài mà lập, liên miên vài dặm. Điều này tự nhiên cũng dựa vào chu quốc là hỏa quyền tộc, giỏi nắm giữ sức mạnh hỏa lực đặc thù. Nếu không khi phóng hỏa đốt, binh doanh đồ sộ này lập tức liền sẽ hóa thành một mảnh than cốc.

Thương Lan hành trang đơn giản, đi tới trước cổng lớn. Một tướng lĩnh tuổi trẻ toàn thân áo giáp dẫn một tiểu đội binh sĩ đứng ở ngoài cửa, đang đợi hần đến. Nhìn ra xa, “Hần” tóc đen thật dài buộc ở đỉnh đầu, vóc dáng khéo léo, lại là một nữ nhân. Trông thấy Thương Lan ở phía trước, nàng tiến lên vài bước, cúi người hành lễ nói: “Bệ hạ, mặt tướng áo giáp trong người, thứ cho không thể đa lễ. Chu vương điện hạ ở bên trong chờ người, mời đi theo ta.” Nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười, trong mắt khí khái bộc phát, đối với thương quốc khách tuổi trẻ tới, vậy mà không chút vẻ kinh ngạc.

Thương Lan ngựa cũng không dừng, trên cao nhìn xuống nói: “Nghe tiếng Trọng Anh tướng quân đã lâu, hôm nay vừa thấy, thật là danh bất hư truyền. Chỉ là tuy rằng thương quốc binh bại, trăm dù gì cũng là vua của một nước, Chu Chích chẳng qua là một thân vương, lại muốn trăm địch thân đi gặp hần?”

Trọng Anh mím môi cười một cái, đứng mực nói: “Điện hạ chỉ nghe nói quân chủ thương quốc là Thương Tuyên bệ hạ, lan điện hạ thân là thái tử, sợ rằng vẫn chưa lên ngôi đi? Thân vương điện hạ cũng là chu quốc vương tử, thân phận nhưng cũng không thua gì lan điện hạ!”

Thương Lan nhìn nàng, bỗng nhiên cười một cái, dứt khoát xuống ngựa, nói: “Trọng Anh tướng quân quả nhiên thật bản lĩnh! Như vậy, liền phiền người dẫn ta đi vào!”

Trọng Anh sắc mặt như nước, cũng không một tia đắc thắng, vươn tay dẫn Thương Lan đi vào. Thương Lan nhìn bóng lưng của nàng, nhớ lại các tướng lĩnh nước mình, tiếc nuối phát hiện vậy mà không có một người có thể so kịp vị nữ trung hào kiệt này, trong lòng không khỏi se lạnh. Trong lòng hần mơ hồ hiện lên bóng dáng đỏ ngày đó dựa thương độc lập dưới thành, khe khẽ thở dài, thầm nghĩ: Nếu có thể sai khiến hiền thần lương tướng như vậy, lo gì việc lớn không thành! Điểm để thật là có phúc!

Hần đi tới giữa đại sảnh, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, hơi giận nói: “Chuyện này là sao?”

Trên ghế rộng ngay phía trước đại sảnh, không một bóng người, Chu Chích vậy mà chậm trễ khách như vậy!

Trên mặt Trọng Anh không chút vẻ kinh ngạc, trấn định bình tĩnh đáp: “Thân vương điện hạ rửa mặt chưa xong, mời ngài chờ ở đây một hồi!”

Thương Lan hừ lạnh một tiếng, phát tay áo muốn đi, Trọng Anh nhàn nhạt nói: “Thân vương điện hạ đã nói, hiệp ước không thành, liền huyết tẩy thương đô, không chờ một mống!”

Thương Lan nghe được lời này, nhưng là giận dữ mà cười. Hắn dừng bước lại, xoay người nói: “Chu Chích muốn làm như vậy, liền tùy hắn đi. Hiệp ước này, cũng không cần nói nữa!”

Hắn lại xoay người một cái, bước chân không ngừng đi ra ngoài, lại như là thật sự không đem chết sống của toàn thể thần dân thương đô để ở trong lòng.

Lúc này, phía sau hắn truyền tới một giọng nói dịu dàng, khẽ cười nói: “Lan điện hạ lửa giận thật lớn. Tại hạ chỉ là nói đùa, cũng tưởng thật à?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe đến thanh âm này, tức giận của Thương Lan bỗng chốc tắt cả đều tiêu mất. Hắn xoay người, nhìn về phía đại sảnh, chỉ thấy chủ tướng áo đỏ hôm qua lúc này mặc một bộ áo ngoài màu trắng, một tay kéo tóc dài đỏ rực ướt đẫm, hướng về bên này đi tới. Hắn vừa đi, vừa buông tay ra, tóc dài ướt nhẹp uốn lượn ở trên áo trắng, nhuộm ra một chút vết ướt. Tóc mai còn có vài giọt bọt nước từ trên tóc trượt xuống, trượt vào bên trong áo hắn, rơi vào cơ ngực màu đồng khỏe mạnh.

Thương Lan đột nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, Chu Chích cũng đã đi tới, dẫn hắn ngồi vào trên ghế, mỉm cười nói: “Sau khi từ trên thành thoáng nhìn qua phong thái thái tử điện hạ, tại hạ liền một mực ngưỡng mộ trong lòng. Hôm nay thật vất vả có cơ hội trò chuyện với nhau, sao có thể bỗng dưng vứt bỏ như vậy?”

Biết rõ hắn nói chỉ là lời khách sáo, trong lòng Thương Lan vẫn khẽ động. Ở trong thiên quân vạn mã, hắn chú ý tới mình sao?

Chu Chích liếc hắn một cái, mỉm cười tiếp tục nói: “Hôm đó ở dưới thành lỗ tay giết chết lệnh đệ Thanh Uyên điện hạ, cũng thật sự là khiến người ta tiếc nuối...”

Thương Lan nghe hắn nhắc tới Thanh Uyên, không nhịn được trong lòng đau xót. Tuy rằng thân là con cháu hoàng gia, hắn cùng Thanh Uyên cũng không đặc biệt thân mật, nhưng dù sao cũng là huynh đệ cùng mẹ, sau khi xác nhận mình là đứa trẻ do huynh muội loạn luân sinh ra, Thanh Uyên với hắn mà nói, dường như lại thêm một ý nghĩa khác. Nhưng là...

Hắn ngẩng đầu, có chút cứng rắn nói: “Trên chiến trường, đao kiếm vốn không có mắt, Thanh Uyên chết dưới tay người, cũng chỉ có thể nói là tài nghệ không bằng người...”

Hắn ngược mắt, trông thấy ánh mắt dịu dàng của Chu Chích, đột nhiên ghen ngào một chút, không nói tiếp được nữa. Chu Chích lại dường như không chú ý đến nhẹ nhàng vỗ tay một cái, cười nói: “Ta thật đúng là sơ suất, khách quý lâm môn, thậm chí ngay cả trà cũng không có!”

Thương Lan biết hắn có ý đổi chủ đề, trong lòng có chút cảm kích, quay mặt đi, đề xuống lệ ý tuôn trào trong mắt.

Khóe mắt thoáng nhìn thị vệ đứng sau lưng, hắn đột nhiên thầm rùng mình, ngồi thẳng dậy. Hay cho Chu Chích, từ sau khi hắn đi vào, liền như có như không kéo tâm tình của hắn. Nếu là bắt đầu hội đàm như vậy, còn chưa biết hội đàm ra kết quả gì! Hắn siết tay, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, mím chặt môi, một chút biểu cảm yếu đuối vừa mới xuất hiện đột nhiên hoàn toàn biến mất.

Chu Chích thờ ơ nhìn, lúc này mỉm cười, đột nhiên nói: “Thái tử điện hạ, ngài lần này đến đây, là cảm lợi thế gì đến nói với ta?”

Không nghĩ tới hắn liền tiến vào chính đề nhanh như vậy, Thương Lan kinh ngạc, nhưng lập tức trấn tĩnh nói: “Định vương điện hạ không lập tức công vào thương đô, ngược lại đề xuất đàm phán, chắc hẳn cũng biết đi?”

Chu Chích nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, tựa nghiêng vào trên ghế rộng lớn, khẽ cười nói: “Nói nghe một chút?”

Tóc đỏ còn chưa khô theo động tác của hắn rơi vào trên ngực hắn, Thương Lan ánh mắt không nhịn được duỗi qua, nhưng lập tức lại như cảnh giác kéo lại, đứng dậy, lắc lắc y phục trên người, nói: “Thương quốc cùng chu quốc tuy rằng cách nhau rất gần, nhưng phong tục tập quán, đạo lý đối nhân xử thế tất cả đều khác cực lớn. Chu quốc cho dù có thể lấy bạo lực cưỡng ép đánh hạ thương quốc, cũng nhất định sẽ gặp phải nhân dân thương quốc kịch liệt phản kháng. Theo ta được biết, hiện tại biên cảnh chu quốc cùng huyền

quốc vẫn luôn không an bình, sợ rằng không có biện pháp ném binh lực vào bên cạnh trong thời gian dài đi?”

Chu Chích vui vẻ nhìn hần, hỏi: “Như vậy, thái tử điện hạ cảm thấy làm sao so ra tốt hơn?”

Thương Lan tính trước mọi việc nói: “Thương quốc nguyện ý phụng chu quốc làm chủ quốc, đúng hạn nộp thuế tiến cống, như vậy thế nào?”

Chu Chích nhìn chăm chú Thương Lan, khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “Ta còn muốn thêm một cái nữa.” Hần cong ngón tay, đưa ngón trỏ ra chỉ về phía Thương Lan: “Thương quốc hoàng thái tử Thương Lan, vào quốc gia ta làm chất tử!”

Cái gì?! Thương Lan lui ra phía sau một bước, giật mình nhìn về phía Chu Chích, trong lòng trăm mối ngổn ngang, nhất thời cũng không biết nên mừng hay lo. Mãi đến trở lại trong cung mình, hần mới bừng tỉnh nhớ đến, mình thế mà hoàn toàn quên mất lời Bạc giao phó!

2. Chương 2

Đợi đến hôm gần xuất phát, Thương Lan mới biết Chu Chích cũng không theo bọn họ cùng nhau trở về thủ đô chu quốc - phi viêm thành. Nhất thời, hần cũng nói không nên lời rốt cuộc là loại cảm giác gì tràn ngập ở trong lòng. Mà sau khi Bạc nghe được, nhưng là tràn đầy vui sướng. Lấy cớ từ biệt cháu trai, hần đem Thương Lan kéo qua một bên, nhỏ giọng nói: “Tuy rằng quốc gia ta cùng chu quốc không qua lại, nhưng cũng từng nghe đến tin tức chu quốc diễm để đối thái đệ định vương Chu Chích lòng mang nghi ngờ. Lần này Chu Chích đánh hạ quốc gia ta, lập ra đại công, lại không trở về nước linh thường, có thể thấy lời đồn này cũng không phải không đáng tin. Lần này ngươi đi chu đô, nhưng phải bắt được cơ hội này, làm ra vài việc!”

Lòng mang nghi ngờ? Thương Lan hơi kinh hãi, nhìn về phía Bạc. Là thật sao? Trong lòng hần không nhịn được nổi lên ngờ vực vô căn cứ. Chuyện này dường như là đương nhiên, nhưng định vương Chu Chích, sẽ ở dưới tay một chủ thượng không tín nhiệm mình sao? Còn vì hần chinh chiến bốn phương liều sống liều chết...

Thương Lan nhú mày quay đầu nhìn về phía Chu Chích. Người kia đang khẽ kéo tay một giai nhân tuyệt đại, nhẹ giọng nói cười, lúc này vừa vận hướng hần xem, lưu ý đến ánh mắt của hần, kéo giai nhân đi tới, khẽ cười nói: “Thái tử điện hạ, ta giới thiệu với ngài một chút. Vị này chính là diễn sử quan Lưu Lệ đại nhân của nước ta, nàng lần này sẽ cùng ngài cùng nhau trở về chu đô. Nếu có chỗ nào không tiện, nàng hần là có thể đủ giúp đỡ ngài.”

Nhìn gần, Lưu Lệ tóc đen như dẹt cử, da thịt như ngọc, ánh mắt như trắng non theo thói quen hơi nheo lại, dường như luôn mang theo ý cười. Nàng mặc một bộ quần dài màu hồng sen, hướng về Thương Lan chỉnh áo thì lễ, ống tay áo như mây trôi nổi, che lại đầu ngón tay ngọc hơi hiện ra. Thương Lan nhất thời nhìn đến có chút ngây người, chạm đến đến ánh mắt dịu dàng ngậm cười của Lưu Lệ, gò má hơi đỏ lên. Hần có chút vội vàng đáp lễ lại, nói: “Về sau còn làm phiền Lưu Lệ đại nhân chiếu cố nhiều hơn!”

Ánh mắt Chu Chích quét qua người hần, lại là cười một cái, nhìn Thương Lan, đột nhiên nói: “Thái tử điện hạ vào kinh, nhìn thấy ngô hoàng diễm để bệ hạ, cần phải thay ta vấn an hần.”

Thương Lan kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Chích, chỉ thấy ánh mắt đỏ thắm của hần sâu kín đến không nhìn ra một chút tâm tình. Hần đây là ý gì? Khiến chất tử địch quốc thay mình vấn an? Lễ nào... Hần thật sự có ý phản?

Nhưng là, từ vẻ mặt bình tĩnh của Chu Chích, hần không nhìn ra một chút đầu mối. Chu Chích nhìn nhìn sắc trời, nói: “Thời gian không còn sớm, các người liền nhanh chóng lên đường đi!”

Nói, kéo lên tay Lưu Lệ, nhẹ nhàng hôn hôn ngón tay của nàng, đem nàng đưa lên xe ngựa.

Đoàn xe khởi hành, Thương Lan vén lên rèm, nhìn về phía sau, Chu Chích đứng đầu đám người đưa tiễn. Hắn không có bó mũ, tóc đỏ đường hoàng vũ động ở trong gió, giống như một đoàn lửa lớn thiêu đốt giữa trời đất, cũng không biết là đốt mình, vẫn là thiêu đốt người khác.

Định vương... Diễm đế... Xe ngựa dừng đưa, trong lòng Thương Lan một đoàn mê loạn.

Lần này đi chu du đường xá không gần, đoàn người này lại không cần đi vội, đi lại càng chậm một chút. Trong lòng Thương Lan đương nhiên thích như vậy. Thứ nhất lấy thân phận chất tử bại quốc của hắn, ở chu du tự nhiên không có ngày lành gì, thứ hai cách nhà gần một chút luôn tốt một chút, thứ ba... Hắn xa xăm thở dài, đã không biết mình nghĩ gì. Thứ ba, nghĩ đến từng bước cách Chu Chích xa hơn, trong lòng hắn có chút không hài lòng đến lạ lùng.

Thương Lan một chuyến tổng cộng mười hai chiếc xe ngựa, Thương Lan cùng Lưu Lệ mỗi người ngồi một chiếc, mười chiếc khác đại khái đều là một chút trần bảo lấy được từ thanh lam thành. Đoàn xe do Trọng Anh suất lĩnh binh đội hộ tống. Thương Lan đã từng xem qua, vị trọng tướng chu quốc này ngồi trên ngựa cao, lưng uốn thẳng. Nàng mỉm cười, áo choàng đỏ rực ở sau lưng giật mạnh, thái độ tự tin mà không cao ngạo khiến Thương Lan trong lòng siết lại, ngay cả “Tốt” cũng kêu không được.

Thương quốc có Thương Tuyên bài trừ đối lập, bổ nhiệm thân tín, lương tướng hiền tài trong nước dồn dập thoái ẩn, từ khi Thương Lan có ký ức, lúc nào lại gặp qua tướng lĩnh có tư thế oai hùng hiền ngang như vậy? Theo vậy, thương quốc bại vong quả thật là đã định trước.

Đã như vậy, vì sao không trước một bước, cướp lấy ngôi vị hoàng đế?

Một thanh âm đột nhiên ở trong đầu vang lên, khiến cảm giác tích tụ khó chịu trong lòng càng tăng cường.

Ta có thể có biện pháp gì? Phụ hoàng đem binh quyền khổng chế vững vàng, ta lại có lợi thế gì tranh đấu cùng hắn?

Rõ ràng liền là mình nhu nhược vô năng, tìm viện có gì!

Hai thanh âm trong đầu lật qua lật lại tranh chấp không nghỉ, Thương Lan nhíu chặt mày.

Đoàn xe đi một ngày, ban đêm dừng lại nghỉ ngơi trên đất trống ở sau một ngọn núi nhỏ. Lúc Thương Lan xuất phát từ thanh lam thành, mang theo vài tên tùy tùng, bọn họ rành mạch địa vị ở trong đoàn xe của bản thân mình, lúc này âm thầm lau sạch một góc ở nơi hẻo lánh, mời Thương Lan qua ngồi xuống. Trọng Anh thoáng nhìn, không nói hai lời mà đem Thương Lan kéo tới bên đồng lửa, cười nói: “Thái tử điện hạ, đến lúc này còn đang khách khí cái gì? Mọi người cùng đi, liền là đồng bạn!”

Trong lòng Thương Lan không biết là cảm giác gì, vừa mới ngồi xuống, Lưu Lệ liền đưa qua một chén trà nóng hầm hập, ôn nhu nói: “Uống một hợp ấm người đi. Ngọn núi này biệt hiệu gọi là núi âm hồn, buổi tối hàn khí rất nặng, cẩn thận đừng cảm lạnh.” Thương Lan ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt như trắng rằm của nàng chứa đầy nụ cười ấm áp, trà lá thơm mát xông vào mũi. Hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng ngực ấm áp, lại lập tức lại nghĩ tới ánh mắt Chu Chích nhìn nàng, tuy rằng vẫn là nhận lấy, nhưng về sau giọng điệu cảm ơn liền không khỏi vẫn mang theo một chút cảm giác xa cách.

Lưu Lệ hơi cảm thấy thất vọng, lại rót một ly trà đưa cho Trọng Anh. Nàng đang bận nhóm lửa — song chướng nhẹ nhàng, từ lòng bàn tay lòi ra một đạo hỏa diễm, đốt củi khô. Thương Lan ngạc nhiên nhìn, thì ra đây chính là năng lực đặc thù của chu quốc a!

Trọng Anh ngồi xuống, tiếp nhận trà, cười nói: “Lưu Lệ, người thật là hiền thê, lúc nào gả cho định vương của chúng ta a?”

Quan hệ cá nhân của hai người bọn họ rất thân, lúc không người cũng không cần dùng kính xưng. Dưới ánh lửa chiếu rọi, gò má như bạch ngọc của Lưu Lệ như là phát ra ánh sáng nhân nhật, nàng nâng má, mỉm cười nói: “Ta dĩ nhiên muốn a, nhưng mà định vương không đề cập, ta sao lại không biết xấu hổ nhắc trước?”

Thương Lan sửng sốt. Lưu Lệ nhìn qua dịu dàng nhã nhặn, hắn tự nhiên đã cảm thấy nàng hẳn là kín đáo ngượng ngùng, thật không nghĩ tới nàng nói chuyện lại trực tiếp như vậy. Lưu Lệ trông thấy ánh mắt kinh ngạc của Thương Lan, sắc mặt ửng đỏ, nhưng vẫn là cười nói: “Dù sao ta muốn gả định vương cũng không

phải chuyện một ngày hai ngày, mọi người đều biết...” Nói, mình vẫn có chút ngượng ngùng, cười khê cúi đầu xuống.

Trọng Anh ném vài que củi khô vào trong đống lửa, than thở: “Bệ hạ đều đại hôn hơn một năm, phía trước cũng có các vị tần phi, định vương so bệ hạ còn lớn tuổi một chút, sao lại không quyết định chứ?”

“Í?” Thương Lan một mực trầm mặc nghe, lúc này lại hơi kinh hô lên, khiến cho hai người cùng nhau nhìn về phía hắn, “Định vương không phải ”Hoàng thái đệ” sao?”

Trọng Anh đột nhiên im miệng không nói, Lưu Lệ biểu cảm bình tĩnh mỉm cười nói: “Đó là bởi vì bệ hạ là hoàng đế bệ hạ a! Hơn nữa nói là lớn tuổi, cũng chẳng qua lớn vài ngày mà thôi.”

Trọng Anh gật đầu, nhưng trong thần sắc dường như có chút khác thường. Thương Lan xem trong mắt, trong lòng không khỏi sinh chút nghi hoặc. Lưu Lệ lại cười nói: “Lại nói tiếp, liền bởi vì tuổi tác gần, bệ hạ cùng định vương điện hạ thuở nhỏ nhưng là như hình với bóng!”

Trông thấy dáng vẻ Thương Lan tràn ngập hứng thú, nàng cười lôi kéo Trọng Anh: “Trọng Anh cùng nhau lớn lên với bọn họ, biết được rành rẽ nhất, vẫn là do nàng đến nói đi!”

Trọng Anh việc nhân đức không nhường ai cười nói: “Thuở nhỏ, hai vị này cái gì đều xấp xỉ. Tuổi tác cũng vậy, tướng mạo cũng vậy, đầu óc cũng vậy, ngay cả bản lĩnh đùa dai đều xấp xỉ. Khi đó bọn họ quả thật liền như song sinh, tới chỗ nào đều ở bên nhau. Có một lần, hai người bọn họ cùng nhau hung hăng chọc ghẹo diêm phi – người lúc ấy cực kỳ được sủng ái, đem tóc của nàng thiêu đến lung tung, làm đến tiên hoàng chu hoàng bệ hạ cực kì giận dữ. Lúc ấy định vương điện hạ trốn thoát, diêm đế bệ hạ không cẩn thận bị chộp được, tiên hoàng hạ lệnh hung hăng trách đánh, ai cũng không cho cầu xin. Kết quả định vương đứng ra, cùng diêm đế một hát một phổi, chọc đến tiên hoàng á khẩu không trả lời được, đành phải thả hai người bọn họ.” Nàng khê cười, “Chuyện như vậy, không biết có bao nhiêu, ngay cả tiên sinh cũng bị bọn họ chọc giận bỏ đi. Nhưng lúc đó cũng không biết có bao nhiêu người khen bọn họ tư chất thông minh, trông cậy vào tương lai bọn họ”

Thương Lan nghe được hứng thú dạt dào, lúc này như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Bọn họ hiện tại liền không tốt như trước đây sao?”

Trọng Anh vừa mới mở miệng, Lưu Lệ liền chen vào: “Lớn tuổi, lại có quân thần cách biệt, liền không thân mật khắng khít như lúc nhỏ. Nhưng định vương bên ngoài chinh chiến bốn phương, bệ hạ ở phi viêm thành chưởng quản toàn cảnh, vẫn không phải như thuở nhỏ a?”

Thương Lan cảm thấy lời này lại cũng không sai, cúi đầu uống một ngụm trà nóng, lúc ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy Lưu Lệ Trọng Anh hai người trao đổi một ánh mắt. Hắn không nói gì, lại ghi tạc trong lòng.

Trầm mặc một hồi, hai người kia trò chuyện chủ đề khác. Quả nhiên không hổ là phái nữ, trò chuyện tuy là chuyện trong phi viêm thành mà Thương Lan muốn nghe, nhưng hoàn toàn là chút chuyện yêu đương phong hoa tuyết nguyệt. Nhưng mà chỉ chốc lát, liền đưa tới lòng hiếu kì của hắn.

“Khi đó quả thật buồn cười!” Lưu Lệ cười đến run rẩy cả người, “Phàm gia đại tiểu thư vốn sắp bị bạo giận, ta còn đang suy nghĩ, đáng thương một trương mỹ mạo như hoa như ngọc, cơn giận này đại khái sẽ già mười tuổi. Kết quả diêm đế vừa ra tới, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua chỗ nàng - ta đoán bệ hạ đại khái không phải nhìn nàng, là nhìn thượng thư đại nhân bên cạnh nàng, kết quả vị đại tiểu thư này khóe miệng liền như kéo lên, cười đến quặn rũ nha...” Dường như là nhớ lại tình cảnh lúc ấy, nàng lại tuôn ra một trận cười to.

Trọng Anh khê cười một tiếng: “Này có gì đáng cười, này cũng không phải chuyện hiếm thấy. Lần trước bệ hạ xuất cung đón tiếp định vương về đô, hai người sóng vai, có bao nhiêu người nín thở nín đến ngắt đi? Tình cảnh kia mới gọi hoành tráng!”

Thương Lan tò mò xen mồm hỏi: “Diêm đế bệ hạ cùng định vương điện hạ dung mạo giống nhau sao?”

Trọng Anh suy nghĩ chốc lát, nói: “A, rất giống, nhưng cũng hoàn toàn không giống.”

Lưu Lệ tán đồng gật đầu, cười nói: “Thật ra mà nói, ta so ra thích loại hình của bệ hạ a! Nhìn một cái liền khiến người ta gả cho hắn...”

Nàng nói đến đáng yêu, Trọng Anh lại lập tức lớn tiếng cười rộ lên: “Bớt giả bộ đi Lưu Lệ! Người rút cuộc muốn gả cho ai vậy?”

Lưu Lệ le lưỡi một cái, nói: “Đây là cơ duyên, cùng yêu thích không có liên quan gì.” Nàng nhìn dường như có chút kì lạ nhìn Thương Lan, mỉm cười nói, “Lan điện hạ còn trẻ, gặp, liền biết...”

Thương Lan vẫn cảm thấy hoang mang, nhưng cũng không truy hỏi. Hắn dời đi ánh mắt nhìn về phía phương xa, nghĩ cảnh tượng diễm để cùng định vương sống vai, tay áo bay múa, không khỏi có chút xa xăm thất thần. Một bên Lưu Lệ Trọng Anh tỉ mỉ cười nói, đồng lửa tí tách vang dội, hẳn sâu kín thở dài, có chút thương cảm kì lạ.

Về sau trên đường, Lưu Lệ vẫn sẽ chọn một chút phong tục dân tình của chu quốc nói cho Thương Lan, dường như thật sự muốn giúp hắn thích ứng cuộc sống chu quốc. Nàng học thức uyên bác, lời nói dí dỏm, thường thường khiến Thương Lan nghe được say mê. Mà nàng chẳng biết tại sao, lại đối với hắn đặc biệt chăm sóc, nhưng Thương Lan trong lòng vẫn tồn một chút khúc mắc, không khỏi đối với nàng lưu ý đủ kiểu. Lưu Lệ tâm tư cẩn mật, nói chuyện cẩn thận, cũng sẽ không tiết lộ cơ mật gì, nhưng ngẫu nhiên nói đến một chút sự tích tiền triều còn lưu lại, vẫn là đưa tới chú ý của Thương Lan.

Thương quốc hoàng tộc là phát thủy tộc, trong tộc lấy chữ thương, bích, lam làm họ, nhưng chỉ có hoàng đế cùng thái tử, mới có thể lấy thương làm họ. Cho nên khi Thương Lan lấy họ này, liền đã định trước tương lai của hắn. Chu quốc cùng thương quốc từ trước đến nay không có qua lại gì, nghe nói chu quốc hoàng đế tên là Xích Diễm, hẳn còn cho rằng chu quốc tập tục cũng không phải như vậy. Nhưng nghe Lưu Lệ nói, chu quốc vài vị hoàng đế trước toàn bộ đều là họ chu... Hắc hắc, điều này ngược lại thú vị. Xem ra lúc đó, hắn cũng không có nhận lầm ý phản của Chu Chính a!

Trong lòng hắn một trận vui sướng, lại có chút nuối tiếc, nhưng ngay cả chính hắn đều không thể phân rõ nguyên nhân các loại tâm tình, chỉ có thể cười gượng. Lưu Lệ cho là hắn tàu xe mệt nhọc thân thể khó chịu, quan tâm cáo lui.

Liền lúc Thương Lan tâm tư không rõ, một đoàn người đi tới chu đô. Thương quốc lấy rồng làm thần, giỏi dùng sức nước, trong nước cũng nguồn nước sung túc, thương đô càng là khắp nơi đều là sông yên tĩnh, kiến trúc cũng hơn nửa đều thấp bé u nhã, khéo léo tinh xảo. Mà chu quốc lấy chim phượng hoàng làm thần, giỏi dùng hỏa lực, bên trong phần lớn đều là kiến trúc cao lớn, lộ ra khí thế dồi dào, hùng vĩ bất phàm.

Chu quốc mấy chục năm qua đều là mưa thuận gió hoà, dân giàu nước mạnh, vì vậy bên trong phi viêm thành cũng là cực kì phồn hoa, trên đường phố đoàn người chen vai sát cánh, mồ hôi như mưa.

Trên đoàn xe của đám người Thương Lan có huy hiệu định vương Chu Chính, vừa vào cửa thành, liền đưa tới một trận oanh động. Mọi người dồn dập né tránh, hoan hô nói: “Thái đế định vương khải hoàn trở về! Chúng ta lại đánh thắng trận! Diễm đế vạn tuế! Định vương thiên tuế!”

Thương Lan ngồi trên xe, đè nén xúc động vén rèm quan sát, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Ở thương đô thời điểm, chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, nghe qua kêu gào như vậy? Làm hoàng đế, liền phải làm hoàng đế như vậy!

Đoàn xe chạy thẳng vào cung, Thương Lan không nhận được có chút khẩn trương. Lưu Lệ cùng hắn ngồi một chiếc xe ngựa, ánh mắt dịu dàng chăm chú trút vào hắn, nhẹ giọng nói: “Thái tử điện hạ, không cần khẩn trương, diễm đế bệ hạ cũng chẳng qua lớn hơn ngươi năm tuổi mà thôi a...”

Thương Lan quay đầu nhìn chăm chú nàng, ngây ra một lúc lâu, thật lòng thật dạ nói: “Đa tạ!”

Lưu Lệ hơi khẽ bật cười, mắt cong cong như trăng non híp lại, tràn đầy vui vẻ.

Xuống xe, bước trên thềm ngọc thật dài, liền trông thấy đại điện hùng vĩ. Trên đường đến đây, liền đã nghe Lưu Lệ từng nói, tòa đại điện này lấy tên chu quốc thần đế, gọi là chu tước điện, là nơi bàn việc của chu quốc quân thần.

Thương Lan tuy là chất tử bại quốc, nhưng dù sao cũng là vương tử một nước, bởi vậy hắn trước đi ở phía trước, Lưu Lệ cùng Trọng Anh hai người một trái một phải, theo ở phía sau.

Vừa vào đại điện, ánh mắt Thương Lan lập tức tập trung ở trên người người ngồi ngay ngắn phía trước đại điện kia.

Một ánh mắt nhìn qua, Thương Lan trong lòng kinh ngạc. Chu Chích? Hắn trở về lúc nào?! Lại nhìn qua, hắn mới phát hiện, ngồi ở đó cũng không phải Chu Chích. Người kia mặc bào phục đỏ thẫm, phía trên thêu một con thần điêu hoa lệ, ngũ quan cùng Chu Chích rất giống, lại có một đầu tóc dày màu đen, dùng kim quan buộc lên, nhu thuận rũ trên vai. Hắn ngồi ở trong điện tĩnh mịch, khí độ đoan trang trang trọng, không khỏi dâng lên chút ý trang nghiêm.

Hắn nhìn diễm đế, ngốc ngốc thất thần, đột nhiên nhớ tới Trọng Anh câu kia - “Giống, cũng không giống.”

Nàng nói không sai. Diễm đế Xích Diễm cùng định vương Chu Chích quả nhiên không hổ là huynh đệ! Vóc dáng dung mạo đều cực kì tương tự, ánh mắt trầm tĩnh vô ba nhàn nhạt quét tới, Thương Lan cảm thấy như là có một cổ suối mát từ trên đỉnh đầu chậm rãi chảy qua, nhất thời hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu. Hắn ngơ ngác nhìn chăm chú Xích Diễm, đến khi Trọng Anh ho nhẹ một tiếng, mới nhớ ra cúi người hành lễ. Xích Diễm giơ tay lên một cái, thanh âm trong trẻo nhu hòa: “Miễn lễ bình thân. Thương Lan điện hạ lần này tới quốc gia ta dạo chơi làm khách, nếu có cái gì tiếp đãi không chu toàn, xin hãy tha lỗi.”

Thương Lan không nhịn được lại ngẩng đầu nhìn một cái, khóe nhẹ vắn vương, Xích Diễm đôi mắt ôn hòa nhìn chăm chú hắn, khiến hô hấp của hắn hơi nghẹn lại, bởi vì “Dạo chơi làm khách” bốn chữ này, ý phản nghịch kỳ tích bình phục lại. Hắn rũ mi rũ mắt, ôn hoà nói: “Đa tạ bệ hạ quan tâm. Thần trước khi xuất phát, định vương điện hạ từng nhiều lần chiếu cố, muốn thay hắn hướng bệ hạ vắn an!”

Xích Diễm một trận trầm mặc, hai bên các thần tử đứng trang nghiêm lại phát ra tiếng nghị luận ong ong. Xích Diễm giơ tay lên một cái, thanh âm vẫn nhu hòa: “Nói đến đây, lần này đại thắng, định vương vì sao không về?” Mắt hắn khẽ nâng, nhìn về phía hai người sau lưng Thương Lan, ánh mắt y nguyên bình tĩnh, lại tự có một trận cảm giác oai nghiêm bức thẳng qua đây, khiến Thương Lan thầm rùng mình.

Trong triều một mảnh trầm mặc, chúng thần cũng dường như nín thở. Trọng Anh tiến lên trước một bước, chấp tay nói: “Điện hạ ở thủy vô nhai bản thân bị trọng thương, lần này hoà đàm cũng là kéo bệnh thể miễn cưỡng tiến hành. Hắn cũng nhớ đến bệ hạ, bất đắc dĩ...” Nàng không có nói hết lời, nhưng là lớn tiếng thở dài.

Xích Diễm mỉm cười, nói: “Định vương còn có thể hành động, chắc hẳn không quá mức trở ngại. Thủ đô phồn hoa, y được đầy đủ, vẫn là về đô nghỉ ngơi so ra thích hợp.”

Trọng Anh mở miệng muốn nói, Xích Diễm lại không cho nàng cơ hội này, nói: “Người liên thay trăm mang thư cho định vương, trong vòng một tháng, về đô tới gặp ta.”

Giọng hắn nhu hòa, giọng điệu cũng rất kiên định. Trọng Anh chỉ có thể thở dài một hơi, khom người nói: “Thần tuân chỉ!”

Xích Diễm cười nhạt một tiếng, lại dường như đối câu trả lời của Trọng Anh không hề để ý. Hắn chuyển hướng Thương Lan nói: “Điện hạ phủ đệ hiện tại còn xây dựng, nếu hiện tại định vương không về, liên trước ngủ lại định vương phủ đi!”

Thương Lan nghe lời này, kinh ngạc lại là vui vẻ, lập tức khom người nói: “Thần tuân chỉ!”

Xích Diễm nhìn chăm chú khuôn mặt tuổi trẻ tú mỹ của hắn, cười nhạt nói: “Chu thương hai nước từ trước đến nay không quá mức giao du, sau khi bãi triều, điện hạ có thể hay không theo trăm uống chén trà, trò chuyện thương quốc dân tình?”

Thương Lan giương mắt nhìn hắn, ánh mắt vừa chạm vào đôi mắt yên lặng kia, trong lòng ngực liền là nóng lên. Hắn đồng ý, lui qua một bên.

Về sau, chu quốc quân thần lại nghị luận một chút chuyện khác. Thương Lan ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, Xích Diễm cùng Thương Tuyên hoàn toàn bất động. Thương Tuyên tại triều luôn là hùng hổ dọa người, tận lực áp đảo hạ thần. Mà Xích Diễm nhưng là nhu hòa kiên định, ở trong triều uy tín cực cao, thường thường một câu nói ra, sự việc liền đến đây kết cục đã định. Nhưng hắn cũng không đơn giản lên tiếng, mỗi lần đều sẽ yên lặng nghe hạ thần ý kiến, sau đó sẽ tự động phán đoán. Phán đoán của hắn thường thường ở ngoài dự đoán, lại ở trong tình lý, lại luôn là biện pháp tốt nhất xử lý chuyện.

Bất tri bất giác, Thương Lan nghe được có chút mê man. Hắn ở trong lòng thở dài một hơi. Đáng tiếc mình là thân phận chất tử, nếu là thần tử bình thường, như vậy ở Xích Diễm thượng triều nghị chính, ngược lại thật là có thể học đến không ít đạo làm vua. Hắn lại không khỏi bật cười. Nếu hắn là thần tử bình thường, học này đạo làm vua thì có ích lợi gì?!

Hắn đang trầm ngâm, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, ngẩng đầu nhìn lại, trong điện các thần tử câm như hến, ở giữa một vị tướng quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy. Xích Diễm ngồi trên cao, vẫn mang theo ý cười khe khẽ, ánh mắt lại cực kỳ băng lãnh. Thương Lan đột nhiên rung mình một cái, chẳng biết tại sao nhớ tới trước đây không lâu, vị chủ tướng áo đỏ ở trên chiến trường một thương đem thương quốc đánh rơi dưới ngựa, máu tươi ở tại gương mặt tuần mỹ, chẳng biết tại sao, hắn lại nghĩ đến người này cùng chủ tướng áo đỏ kia sóng vai đứng ở trong đám người dâng trào, trong lòng ngực hắn một trận quay cuồng, ánh mắt nhìn chằm chằm Xích Diễm, trong ánh mắt bất tri bất giác ngấm chút ý khiêu chiến đối kháng. Xích Diễm ánh mắt hơi nghiêng, chuyển qua trên người hắn, ngưng lại bất động. Thương Lan nhìn thẳng vào mắt hắn, cặp kia trầm tĩnh đôi mắt bây giờ mang theo cảm giác áp bách băng lãnh, lạnh lùng nhìn hắn, dường như đang nhìn vật thể nào đó không có sự sống. Dần dần, Thương Lan có chút không chịu nổi, vô cùng muốn né tránh ánh mắt hắn. Hắn cắn chặt răng, đầu ngón tay thật sâu bóp vào lòng bàn tay, ép mình duy trì tư thế giống nhau, không nhúc nhích. Giờ khắc này dường như qua thật lâu, lại dường như chỉ có trong nháy mắt, cuối cùng, Xích Diễm mỉm cười, dời đi ánh mắt, Thương Lan thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện, lồng ngực đều bởi vì quá mức nín thở mà biến thành đau nhức.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chú Xích Diễm, một trận run rẩy xuyên qua toàn thân của hắn, ở trong lòng ngực tụ tập. Nếu như... Nếu như... Máu tươi từ lòng bàn tay hắn nhỏ xuống, rơi vào mặt đất, hình thành đốm đốm nho nhỏ đỏ tươi. Xích Diễm cũng không thèm nhìn hắn một cái, mở miệng đối tượng quân kia nói: “Người vừa phạm lỗi này, mình cũng có chuẩn bị chịu phạt đi!”

Tên tướng lĩnh kia cắn răng một cái, lớn tiếng nói: “Vâng! Vì thần nguyện nghênh cổ chờ giết, nhưng xin bệ hạ buông tha một nhà già trẻ của ta!”

Xích Diễm ngón tay nhẹ nhàng gõ tay vịn ghế, sáng khoải lắc đầu nói: “Không thể. Chỉ chém một mình người, không thể dẹp cơn giận của dân chúng.”

Người kia run càng kịch liệt, nhưng ở dưới ánh mắt như băng của Xích Diễm, một câu cũng không dám nói nhiều. Xích Diễm tiếp tục nói: “Nhưng lỗi này do một mình người ử thành, cùng người nhà người không liên quan nhiều, tội liên đới xử tử cũng không tránh khỏi quá mức.”

Hắn ngừng lời, nhìn chằm chằm người kia, khẽ mỉm cười nói: “Như vậy, gia sản của người toàn bộ về người bị hại, người ở trong nhà người bị hại làm nô tài cả đời, người nhà làm nô tài năm năm, hết hạn có thể tự do rời đi.”

Người kia trong lòng biết mình cả đời này ở trong ngôi nhà tràn ngập thù hận kia đều chỉ có bị bắt nạt bị làm nhục, nhưng người nhà đều ở, còn có khả năng tự do, đây không thể nghi ngờ là kết quả tốt nhất. Hắn nằm sấp xuống thật sâu, giọng thê lương lại không oán nói: “Tạ bệ hạ!”

Tướng quân kia bị thị vệ kéo xuống, Thương Lan nhìn hắn như vui như buồn như hồi bóng lưng, lại nhìn Xích Diễm cao quý, kính nể cùng hồi hận đồng thời ở trong lòng ngực đan xen, hình thành một loại mùi vị chua xót.

Nghị sự hoàn tất, nội thần cao giọng kêu ra “Bãi triều”, Xích Diễm đứng lên, hướng về hắn cười một cái, nói: “Thái tử điện hạ, trong thanh minh cung của trẫm hoàn cảnh rất tĩnh mịch, chúng ta đến đó ngồi một hồi đi!”

Thương Lan nhìn chăm chú hắn, khom người hành lễ, khàn giọng nói: “Thần hết sức vinh hạnh!”

Thanh minh cung quả nhiên phong cảnh tĩnh mịch. Thương Lan nhìn trong cung đình còn có cỏ dại hoa dại, vẻ mặt không khỏi có chút xấu hổ. Hắn nhìn Xích Diễm đang đi lại thản nhiên tự đắc phía trước, dừng bước.

Xích Diễm quay đầu, trông thấy sắc mặt hắn, bật cười nói: “Thanh minh cung là cung điện trẫm khi còn bé ở, đã thật lâu chưa có ai ở qua. Tuy rằng đúng là có chút hoang vu, nhưng trẫm lại cảm thấy có một phen phong tình tự nhiên khác.”

Thương Lan neho mắt lại. Gần thoạt nhìn, Xích Diễm cùng Chu Chích càng là tương tự, ngay cả thân hình đều chênh lệch không bao nhiêu. Chẳng qua Chu Chích tóc đỏ mắt đỏ, mắt phượng trong lúc đảo mắt hết sức mị hoặc; mà Xích Diễm tóc đen đôi mắt đỏ, nhướn mắt nhướn mày nhưng là yên tĩnh bình thản, mệnh môn rộng lượng.

Giam dưới ánh mắt như nước của hắn, tâm trạng chưa xót vừa rồi một mực quanh quẩn ở trong lồng ngực Thương Lan vậy mà dần dần nhạt đi, đột nhiên cũng cảm thấy nơi này trở nên không tệ. Hắn chuyển mắt nhìn quanh, trông thấy xa xa liễu rũ thấp thoáng, có một tòa đình đài, nhướn mày nhắc nhở: “Bên kia có một cái đình...”

Xích Diễm hướng bên kia nhìn một cái, lắc đầu nói: “Bên kia lâu không người đi, không quá sạch sẽ, trong rừng trúc bên này có bàn ghế đá, vẫn đi qua đó nghỉ ngơi đi!”

Thương Lan gật đầu, đi hai bước, quả nhiên trông thấy một mảnh rừng trúc. Thời tiết đầu hạ, rừng trúc đang tươi tốt, trong rừng tia sáng hơi ít, phiến lá vang xào xạt, phát xuất động thanh âm. Đi không quá vài bước liền trông thấy một cái bàn đá cùng xung quanh bốn cái băng đá, vài miếng lá rơi ở phía trên, hơi lộ lạnh lẽo.

Xích Diễm đứng ở bên một cây trúc, lấy đi kim quan, một đầu tóc đen như mặt nước chảy xuống, khoác lên trên áo đỏ. Phản chiếu tầng tầng xanh tươi của rừng trúc, nhất thời lại có chút động lòng người. Tia sáng vỡ vụn rơi vào trên gò má hắn, soi sáng ra vài mảnh, bộc phát lộ ra trơn bóng mềm mại. Thương Lan ngẩn ngơ xem hắn, đột nhiên sinh ra chút dục vọng muốn đi tiếp xúc, lại không nhận được sinh ra chút mơ mộng, không biết dưới quần áo nặng nề da thịt phải chăng cũng là tinh tế như ngọc như vậy? Trong ánh mắt của hắn mang theo một chút hừng hực, Xích Diễm còn không chú ý đến, hắn liền tự tĩnh ngộ ra, sắc mặt ửng đỏ quay đầu đi. Xích Diễm này cùng Chu Chích kia... Quả nhiên là huynh đệ! Dù như là thú được, không tự chủ toả ra dục hoặc chí mạng.

Xích Diễm cũng không chú ý ý nghĩ của hắn, chỉ là khẽ mỉm cười, đi tới bên bàn, như không có chuyện gì xảy ra dùng ống tay áo hất ra những chiếc lá kia, đem kim quan bỏ trên bàn, phát ra thanh thúy thanh âm. Thương Lan tĩnh xem cử động của hắn, ánh mắt đã khôi phục bình tĩnh, đột nhiên nói: “Bệ hạ gọi thần đến đây, không biết muốn hỏi những gì?”

Xích Diễm nhìn hắn, trầm mặc một hồi, nói: “Người vào quốc gia ta làm con tin, không phải giả bộ càng ngốc nghếch đối người càng có lợi sao?”

Thương Lan gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy. Chẳng qua, ở trước mặt bệ hạ, ta không cảm thấy vậy có thể đủ thành công.”

Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, hồi lâu không nói. Một lát sau, hắn ngồi xuống ngón tay thon dài cầm lấy kim quan trên bàn, gõ nhẹ mặt bàn, cười nói: “Ta biết định vương vì sao sẽ đưa người qua đây!”

Thương Lan cúi đầu xuống. Câu nói mới vừa rồi kia, có một nửa là thật. Đối mặt Xích Diễm, hắn có một loại xúc động, hắn không thể chịu được đôi mắt này dùng ánh mắt khinh miệt xem hắn, hắn muốn cùng hắn đứng ở vị trí ngang nhau, giao chiến chính diện! Tuy rằng... Hắn cười khổ một tiếng, làm như vậy đối hắn đích xác bất lợi. Bây giờ, cũng không biết đến năm nào mới có thể trở về nước, có lẽ, cả đời cũng không về được...

Trong rừng trúc gió nhẹ phát động, lá cây vang xào xạt. Cùng thanh âm này, Xích Diễm đột nhiên hỏi: “Định vương Chu Chích hiện tại thế nào?”

Thương Lan bỗng nhiên ngẩng đầu, nhất thời không biết hắn chỉ chính là phương diện nào. Xích Diễm sắc mặt trầm tĩnh, dường như còn mang theo chút đáng vẻ thờ ơ: “Trọng Anh nói hắn bị trọng thương, người cảm thấy thương thế hắn thế nào?”

Đây là quan tâm? Vẫn là thám thính tình huống? Thương Lan có chút mê hoặc. Do dự một hồi, hắn lựa chọn ăn ngay nói thật: “Lúc hội đàm, thương thế hắn không nặng, trên ngực quấn băng trắng, ra mồ hôi bị thương là thật sự, nhưng lời lẽ như thường, chắc hắn không nghiêm trọng lắm.”

Nghe được lời này của hắn, Xích Diễm dường như có chút thất vọng. Thương Lan trừng hắn, đột nhiên có chút tức giận. Nghe được thương thế hắn không nặng, người liền không vui sao? Thua thiệt Chu Chích bên

ngoài vất vả chinh chiến! Nhưng hấn lập tức hoàn hồn, này quân thần bất hòa không đúng là mình mong đợi sao? Mình rốt cuộc đang tức giận cái gì?

Về sau bầu không khí có chút cứng nhắc, Xích Diễm dường như cũng không nghĩ hóa giải, liền vẫy tay gọi Thương Lan lui xuống. Hấn một mình ngồi một hồi, hơi có chút mệt mỏi, liền muốn nằm ở trên bàn đá nghỉ tạm một hồi. Tóc mềm đen hầu như rũ tới mặt đất, nhẹ nhẹ từng sợi cảm dỗ gió nhẹ lưu luyến. Tâm tình khó hiểu khiến hấn có chút tâm phiền ý loạn, hấn một lát lại đứng lên đi hai bước, thở dài một tiếng. Hấn đi ra rừng trúc, rẽ hoa phát liễu đến bên đình vừa rồi không để Thương Lan qua. Lương đình này xây bên hồ, có mấy cấp bậc thang thẳng đưa vào trong hồ, trong đình không một bóng người, nhưng cũng không như lời hấn nói lúc trước, quét tước rất là sạch sẽ. Hấn cũng không đi vào, đứng ở dưới cây liễu nhìn một hồi, các loại tâm tình ừ ừ kéo đến trong mắt, rung chuyển không nghỉ. Hấn lại là một tiếng than nhẹ, xoay người muốn đi.

Lá rơi người cô độc, cành liễu xanh xanh vượt qua mặt hồ, điểm ra vô số rung động. Vài tiếng cười cợt vui sướng xuyên vào không gian hồi ức mà đến, khiến Xích Diễm xoay người nhìn lại, phiền muộn khó tả.

3. Chương 3

Xế chiều hôm đó, Thương Lan liền dọn vào đình vương phủ. Đình vương nhiều năm bên ngoài, nhưng điểm đề vì tỏ ra tin tưởng, lại luôn có thưởng, mỗi lần hấn bên ngoài đánh thắng trận, đều sẽ ban thưởng vô số bảo vật quý hiếm. Hấn càng dẫn dò người hầu đình vương phủ xử lý thật tốt phủ đệ, bởi vậy cứ việc chủ nhân không ở, nơi này vẫn gọn gàng ngăn nắp, một bộ trang nghiêm lộng lẫy.

Thương Lan vừa vào cửa liền nhíu mày. Trọng Anh trông thấy sắc mặt hấn, cười nói: “Nơi này bố trí nhưng không phải sở thích của đình vương, đều là chủ ý của quản gia Trọng Hoa. Lần trước điểm đề bệ hạ đại hôn, đình vương điện hạ về đô dự lễ, Trọng Hoa tên kia vì đón tiếp điện hạ quay về, đặc biệt bố trí một phen. Lúc ấy điện hạ lần đầu tiên nhìn thấy, cũng cùng về mặt hiện tại của người xấp xỉ. Nhưng mà dù sao hấn cũng rất ít quay về, liền tùy hấn đi.”

Thương Lan mỉm cười gật đầu, nói: “Thật ra nơi này cũng không phải bố trí đến không tốt... Chỉ là...”

Trọng Anh cười to nói: “Chỉ là thô tục muốn chết, có phải hay không?” Nàng vừa quay đầu, ranh mãnh nói: “Trọng Hoa, có nghe thấy hay không?”

Thương Lan kinh ngạc, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy nghiêng phía sau đứng một thanh niên áo nâu, ước chừng cùng tuổi Thương Lan không sai biệt lắm, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ tuấn lãng. Hấn cau mày, không vui nhìn Trọng Anh, không nói một lời.

Thương Lan vẻ mặt có chút xấu hổ, Trọng Anh lại như không có chuyện gì xảy ra cười nói: “Thời gian dài như vậy không thấy, một chút biến hóa cũng không có sao, không biết thưởng thức có cải thiện một chút hay không?”

Trọng Hoa không chút để ý lời của nàng, trầm mặt trực tiếp hỏi: “Tỷ, nghe nói bệ hạ muốn điện hạ quay về?”

Trọng Anh hơi dừng lại một chút, phất tóc, mỉm cười nói: “Không sai. Thế nào, người không vui sao?”

Trọng Hoa ánh mắt hơi lóe lên, trầm giọng nói: “Vui vẻ đương nhiên là vui vẻ...” Hấn liếc Thương Lan đứng ở một bên, không nói tiếp. Trọng Anh cũng nhìn Thương Lan, kéo cánh tay Trọng Hoa đi tới trước mặt hấn, cười nói: “Vị này chính là thái tử thương quốc Thương Lan điện hạ, đây là tổng quản đình vương phủ Trọng Hoa, cũng là đệ đệ ngoan cố của ta. Trọng Hoa, Thương Lan điện hạ sẽ ở trong phủ chúng ta ở một trận, người cần phải biết lễ nghi chủ nhà a!”

Trọng Hoa gật đầu, hướng Thương Lan cung kính thi lễ một cái. Không biết có phải ảo giác hay không, Thương Lan luôn cảm thấy trong ánh mắt của hấn ngấm càng nhiều ý đánh giá. Hấn đáp lễ lại, ôn hòa cười

một cái. Trọng Hoa cũng miễn cưỡng cười một cái, chuyển hướng Trọng Anh, hỏi: “Tỷ, Lưu Lệ đại nhân đâu?”

Trọng Anh rõ ràng nhìn hẩn, cười nói: “Quả nhiên học thông minh một chút! Định vương điện hạ luôn luôn tán thưởng Lưu Lệ đại nhân có mắt, muốn đi xin nàng chỉ dạy vài chiêu có phải hay không? Nàng quay về thư viện, ngày mai lại đi thăm đi!”

Trọng Hoa gật đầu, đi trước sắp xếp nơi ở của Thương Lan. Hẩn ngẫm nghĩ một chút, đem phòng của hẩn sắp xếp ở viện bên phải, vài tên tùy tùng lại ở trong vài phòng khác. Căn phòng tuy rằng cũng không hoa lệ, lại thanh khiết tao nhã, cùng tiền viện hoa lệ so ra, càng được Thương Lan thích. Trọng Anh nói hẩn có thể ở trong phủ tùy ý hành động, Trọng Hoa dường như có chút ý kiến, nhưng muốn nói lại thôi. Xem biểu cảm này của hẩn, Thương Lan trong lòng đã hạ quyết tâm, trước khi rời khỏi nơi này, nhất định không cần đi lung tung lộn xộn, bằng không còn không biết quản gia kia sẽ nghĩ thế nào.

Sáng sớm hôm sau, Trọng Hoa liền ra ngoài đến thư viện đi thăm Lưu Lệ. Thương Lan một đường đến chu quốc, tàu xe mệt nhọc, vô thức liền một giấc ngủ đến buổi chiều, lúc dậy vừa vặn gặp Trọng Hoa quay về, Trọng Hoa liếc hẩn một cái, Thương Lan tức khắc có chút xấu hổ.

Xem ra Trọng Hoa quả thật từ chỗ Lưu Lệ chiếm được không ít chỉ điểm, ngày thứ ba, toàn bộ định vương phủ liền đình đang vang lên không ngừng. Nơi Thương Lan ở khá sâu vắng, nhưng vẫn thỉnh thoảng nghe tiếng, cũng không phải đặc biệt vang, nhưng trái lại càng thêm quấy nhiễu người khác. Hẩn lật sách một hồi, thật sự là xem không vào, liền quyết định ra đi dạo.

Hẩn đuổi lui thuộc hạ muốn theo ra ngoài, đi tới tiền viện, trông thấy Trọng Hoa đang chỉ huy một lớp thợ thủ công, bận không ngừng, còn quát lớn: “Các người đám lười biếng này, nhưng không nên quên, định vương của chúng ta quay về, điểm để bệ hạ nhưng sẽ qua đây ở một đêm! Nếu là đến lúc đó còn không xong kịp, cho dù định vương điện hạ không nói, tội khi quân nhưng cũng là trốn không thoát!”

Nghe lời này, Thương Lan trong lòng có chút mê hoặc. Chu Chính quay về, Xích Diễm sẽ tới ngủ lại một đêm? Vì sao? Lễ nào quân thần hai người quan hệ thật tốt? Vẫn là Xích Diễm kiêng kỵ quyền thế của Chu Chính, có ý lôi kéo? Hẩn xoay người một cái, vừa vặn trông thấy Trọng Anh hướng về phía hẩn đi tới, rõ ràng cũng nghe thấy câu nói mới vừa rồi của Trọng Hoa, trông thấy thần sắc nghi hoặc của Thương Lan, cười nói: “Không sai, đây đã là thói quen. Năm ấy định vương ban đầu nắm binh quyền, trong triều rất nhiều chỉ trích, bệ hạ vì ngăn lại loại nghị luận này, đặc biệt qua đây cùng huynh trưởng cùng ở một đêm, ngủ chung một giường, để bày tỏ bày tín nhiệm đối với hẩn. Về sau mỗi lần về đều sẽ đến một lần như vậy, chậm rãi mọi người cũng quen.”

Trọng Anh một bộ thần nhiên, Thương Lan gật đầu, nhưng chỉ dám nửa tin nửa ngờ.

Xích Diễm lệnh Chu Chính trong vòng một tháng quay về, bởi vậy Trọng Hoa cũng không có quá nhiều thời gian tiến hành tu sửa. Hẩn nghe ý tứ của Lưu Lệ, gỡ đi một chút vật trang sức vô cùng phức tạp, đổi thành cành cây góc cạnh đơn giản. Hiện nay mới vừa bắt đầu, còn không nhìn ra hiệu quả gì, nhưng Trọng Hoa đáng về cực kì tự tin, hết sức tinh thần chỉ huy thợ thủ công bận rộn.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa dừng ở cửa định vương phủ, vốn dĩ là Lưu Lệ đích thân tới. Trọng Hoa vội ra đón, lớn tiếng gọi người chuẩn bị trà, một bên khẩn trương hỏi: “Thế nào? Như vậy liền không sai đúng không?”

Lưu Lệ cùng Trọng Hoa rõ ràng cũng cực kỳ quen thuộc, lúc này không khách khí chút nào cười trêu nói: “Sao cơ? Lúc trước lắp đặt, người không phải vô cùng có tự tin sao? Lúc ấy ta nói như thế không đẹp, người còn liếc lão đại ta một cái, hiện tại thế nào vội vã đổi?”

Trọng Hoa vẻ mặt đau khổ nói: “Đại nhân, người hôm qua đã giễu cợt ta một ngày, hiện tại liền buông tha ta không được a?”

Lưu Lệ cười nói: “Được, thế nào không được? Khiến quản gia Trọng Hoa nói với ta một chữ phục, ta đã rất thỏa mãn!”

Trọng Hoa hành lễ thật sâu, chấp tay nói: “Lưu Lệ đại nhân, ta đối với người phục không chịu được, người giúp ta một chút đi!”

Lưu Lệ lúc này mới hài lòng gật đầu, cùng Trọng Hoa cùng đi đến trước nhà quan sát. Trọng Anh cười tủm tỉm nhìn Lưu Lệ ỨC HIẾP ĐỀ ĐỀ CỦA MÌNH, nói với Thương Lan: “Lưu Lệ đặc biệt thích đề đề ta, bình thường đối với người khác đều là đáng vẻ dịu dàng quan tâm, liền là thích ỨC HIẾP HẮN.”

Thương Lan gật đầu cười. Từ khi bỏ thành kiến đối với lưu lệ, liền càng phát giác nàng mỹ lệ đáng yêu, tuy rằng thời điểm nghĩ đến Chu Chích, trong lồng ngực vẫn có chút đau nhức khó chịu, nhưng cũng không cách nào lại chán ghét nàng.

Nghĩ đến Chu Chích, hần đột nhiên mở miệng hỏi: “Định vương đại khái lúc nào quay về?”

Trọng Anh xoè tay tính một chút, nói: “Lúc chúng ta đi, hoà đàm cùng thương quốc đã gần như kết thúc. Ta buổi chiều ngày hôm trước phái người ra roi thúc ngựa thông báo định vương, đại khái chừng bảy ngày có thể đến thanh lam thành. Người của Định vương tương đối nhiều, đại khái cần mười lăm ngày, như vậy tính ra, thế nào cũng phải hai mươi ngày sau.”

Nghe được Thương Lan hỏi, hai người trước nhà cùng nhau quay đầu, nghe xong Trọng Anh nói, Lưu Lệ ngọt ngào cười một cái, quay đầu lại, Trọng Hoa nhưng lại nhìn Thương Lan một cái.

Hôm nay, thời gian của bốn người liền hao mòn trên công địa đang xây dựng. Lưu Lệ vẫn là hăng hái, Trọng Anh lại bắt đầu oán hận ngày nghỉ hiếm thấy vậy mà tốn hao ở đây, đương nhiên là đối lấy câu trả lời cay nghiệt của đề đề “Lại không có ai mời người ở lại đây”.

Vào buổi chiều, lúc kiểm tra tiến trình tu sửa vườn hoa, một hòn non bộ lớn đột nhiên ngã xuống, suýt nữa đập trúng Lưu Lệ. May mắn Thương Lan đứng lúc phát hiện, Trọng Anh phản ứng nhảy bèn, che chở Lưu Lệ tránh ra. Ngược lại Trọng Hoa đứng ở một bên bị mảnh vỡ hòn non bộ làm bị thương, hần bắt lấy đầu lĩnh thợ thủ công lớn tiếng quát mắng, không khách khí chút nào phạt bọn họ một ngày tiền lương.

Chạng vạng, Trọng Anh hộ tống Lưu Lệ trở về, từ nay về sau, nàng cũng không có đem chuyện này để bụng, vẫn thường thường tới thăm. Chuyện giống như vậy không còn xảy ra, mà Trọng Anh mỗi lần đều tự mình hộ tống nàng về. Một ngày, Thương Lan đã từ từ quen với tiếng gõ, đang ngồi ở trong phòng mình đọc sách, đột nhiên nghe một loạt tiếng bước chân. Hần ngẩng đầu nhìn lên, Trọng Anh đứng ở cánh cửa cũng không đóng lại, trên mặt hơi có vẻ lo lắng, thi lễ một cái nói: “Thái tử điện hạ, ta muốn xin ngài giúp ta một chuyện!”

Thương Lan đứng lên, mỉm cười nói: “Có chuyện gì ta có thể giúp một tay, tướng quân xin nói thẳng đi!”

Trọng Anh trên mặt xuất hiện vẻ do dự hiếm thấy, nói: “Hôm nay ta có chuyện khác, không có biện pháp đưa Lưu Lệ đại nhân trở về, cho nên muốn xin ngài thay hộ tống.”

Thương Lan kinh ngạc, chỉ hướng mình, lại hỏi một lần: “Ta?”

Trọng Anh gật đầu, đáng vẻ có chút mệt mỏi. Bình thường nàng tư thế oai hùng bộc phát, khiến người ta cảm giác trời sập xuống cũng sẽ nói nói cười cười, lúc này hơi hiện vẻ mệt mỏi, trái lại càng làm cho người thương tiếc.

Thương Lan tạm thời vứt bỏ nghi ngờ trong lòng, nói: “Vừa vặn ta cũng muốn đi ra ngoài một chút, liền đi chuyến này tốt rồi!”

Trọng Anh trên mặt hiện ra biểu cảm đan xen, an tâm cùng cảm kích, hành lễ thật sâu, nói: “Vậy thì nhờ ngài!”

Thư viện ở ngoại ô trên núi. Từ định vương phủ qua tuy rằng đường xá không xa, nhưng con đường cũng không rộng rãi. Trên đường cũng không xảy ra chuyện gì, lúc gần tới, Thương Lan đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến tiếng xào xạc quen thuộc, vén rèm xe lên nhìn một cái, quả nhiên là rừng trúc. Lưu Lệ đầu ngón tay chỉ về phía rừng trúc, cười nói: “Xuyên qua rừng trúc này, chính là thư viện. Rừng trúc này nghe nói là trăm năm trước tổ sư gia trồng xuống, phong cảnh quả thật không tệ, chỉ tiếc xe ngựa không đi vào được”

Thương Lan hứng thú đột phát, nói: “Vậy chúng ta liền đi xuống đi bộ một chút đi!”

Hần nhìn ra phía ngoài, tràn ngập hưng phấn, đột nhiên cảm giác được một trận hương thơm nữ tính cùng ngọt ngào, còn không kịp né tránh, trước trán liền khê động. Hần ngạc nhiên quay đầu, Lưu Lệ đẩy ra một

sợi tóc trước trán hấn, đang rút tay về, trông thấy ánh mắt của hấn, mím môi cười nói: “Không biết tại sao, đã cảm thấy ngái thật giống như đệ đệ trong nhà ta... A, thật là xúc phạm.”

Thương Lan ngậy ra một lát, đột nhiên cười: “Nếu có tỷ tỷ giống ngái như vậy, nhất định là đệ đệ rất hạnh phúc a...”

Lưu Lệ vẫn nhìn chăm chú hấn, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Nếu như đệ đệ nhà ta cũng có thể thẳng thắn như ngươi liền tốt rồi!”

Thẳng thắn... Sao? Thương Lan không nhịn được cười khổ một cái. Lưu Lệ nhìn rừng trúc bên ngoài, trong mắt có chút ý buồn, thời điểm nhìn về phía Thương Lan lại khôi phục nụ cười, nói: “Trong rừng trúc phong cảnh quả thật không tệ, khiến ta vì diện hạ dẫn đường đi!”

Rừng trúc này quả nhiên không phụ danh tiếng trăm năm, gió qua rừng trúc, lá trúc vang xào xạt, thân trúc thô to cũng như cộng hưởng, ong ong vang vang. Thương Lan đi tới trước một gốc cây trúc, áp tai đi nghe, lại không nghe được gì.

Lưu Lệ khẽ cười nói: “Thanh âm này không phải từ mặt đất phát ra.” Nàng giậm giậm chân, “Những cây trúc này bên ngoài thoạt nhìn đều là độc lập, nhưng trên thực tế, chúng nó trong lòng đất đều gắn thành một thể. Liền như một quốc gia. Bên ngoài thoạt nhìn đều là từng cá thể, trên thực tế có rất nhiều thứ đem bọn họ gắn bó một thể, màu tóc ánh mắt trời sinh a, thói quen a, ngày lễ riêng biệt a, rất nhiều rất nhiều.”

Thương Lan đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân Chu Chích không diệt thương quốc, gật đầu, thật lòng nói: “Lưu Lệ đại nhân biết được thật nhiều.”

Lưu Lệ đột nhiên dí dỏm le lưỡi một cái: “Cái này nhưng là Chu Chích điện hạ nói cho ta biết. Sau khi công phá thương đô, lúc dừng binh không vào nói.”

Nói xong mới phát hiện mình không cẩn thận nhắc tới việc đáng tiếc của Thương Lan, nàng có chút bận tâm nhìn về phía hấn. Thương Lan dường như cũng không cho rằng ngộ nghịch, chỉ suy nghĩ sâu xa nhìn về phía chỗ sâu trong rừng trúc.

Nhìn rừng trúc này, trước mắt hấn dường như xuất hiện một bóng dáng cao cao tóc đen, vị vương giả trước đây không lâu đã gặp qua kia. Hấn lui ra sau, người kia một thân một mình ngồi ở trong rừng trúc, sẽ nghĩ đến những gì? Ca ca ruột khi còn bé vô cùng thân mật, bây giờ trở thành khởi nguồn khiến hấn ăn ngủ không yên, hấn sẽ vì vậy mà khổ sở sao? Dần dần, bóng dáng kia biến thành một ảo ảnh khác, tóc đỏ mắt đỏ, mắt phượng hơi nhướn, kẻ khó lường kia? Hấn rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Lưu Lệ cũng nhìn rừng trúc, nàng đột nhiên nhớ tới Chu Chích một lần duy nhất cùng nàng cầm tay cùng dạo nơi này. Kia cũng là lần đầu tiên của bọn họ... Ở thời điểm cao trào nhất, Chu Chích lấy tay vốc lấy mái tóc dày đen nhánh kia của nàng, nhẹ nhàng hôn, biểu cảm nhu hòa đến quả thật không giống như là hấn. Mà cũng chính là ở một khắc kia, nàng, người cho dù ở thời khắc mê ly nhất cũng sẽ giữ gìn ba phần lý trí hoàn toàn đắm chìm, cứ việc về sau lại cũng chưa từng thấy vẻ mặt như thế của hấn. Trên mặt của nàng hiện ra nụ cười ngọt ngào, bởi vậy cũng không phát hiện cảnh cáo của Thương Lan...

“Cẩn thận!”

Thương Lan đột nhiên đem nàng đẩy ngã nhào xuống đất, mang theo nàng hướng bên cạnh lăn mấy vòng, sau đó nhanh chóng kéo nàng đứng dậy, núp ở phía sau một gốc trúc lớn.

Lưu Lệ vội quay đầu nhìn lại, trên mặt đất nơi vừa rồi bọn họ đứng bị cắm vào mấy chục mũi tên, tùy tùng của hai người đang lăn lộn trên mặt đất, chỉ chốc lát trên mặt liền hiện lên màu xanh tử vong.

“Mũi tên có độc!” Nàng hét lên một tiếng, Thương Lan nhìn qua, vẻ mặt cũng là biến đổi.

Hai người liếc nhau, gật đầu. Bây giờ chỉ có thừa dịp trong rừng trúc tên không dễ bắn trúng liền trốn về phía thư viện tị nạn. Thương Lan rút ra đoản kiếm mang theo người, nhìn quanh, im lặng tính toán một chút. Hiện tại tùy tùng của mình cùng Lưu Lệ đại khái còn có năm người, chỉ là không biết nhân số đối phương bao nhiêu...

Bọn họ chậm rãi di động, đối phương lại bắn tên vài lần, nhưng phần lớn bị rừng trúc chặn lại, vài mũi tên len qua cũng bị bọn họ dùng đao kiếm đánh rớt. Chợt nghe một tiếng huýt của đối phương, bọn thích khách nhảy xuống, toàn bộ áo đen che mặt, tay cầm kiếm nhọn hình dáng giống nhau, trên mũi kiếm lóe lên ánh xanh mờ mờ, tấn công thẳng qua bọn họ.

Những thích khách này thân thủ bất phàm, nhưng bản thân Thương Lan là từ nhỏ bị huấn luyện, mà những tùy tùng hần mang đến cũng hoàn toàn là cao thủ trong thương quốc binh sĩ, nhất thời ngược lại không hiện dấu hiệu thất bại. Chỉ là Thương Lan phải che chở Lưu Lệ, trên kiếm của đối phương lại có độc, đầu một lát, bên này liền đã có hai người ngã xuống.

Lại một lát sau, đường nét thư viện đã mờ mờ xuất hiện ở trước mắt, Thương Lan trong lòng buông lỏng, vừa mới ngăn kiếm thế của một người bên phải, đột nhiên bị Lưu Lệ hung hăng đẩy một cái. Hần dựa thế tiện tay chém đứt cánh tay phải của kẻ đánh lén kia, lại trông thấy Lưu Lệ u ám cười một cái, ngã vào vòng tay hắn. Hần thất kinh, đỡ lấy Lưu Lệ, trông thấy trên vai phải nàng có một vết kiếm vừa sâu vừa dài, vết thương rướm ra máu đen, chỉ một lát, nàng liền hô hấp yếu ớt.

Thương Lan càng kinh hoảng, nhưng động tác không hoảng loạn. Tay hắn phất qua vết thương Lưu Lệ, một đạo bạch quang theo đó sáng lên, nhưng cực kỳ yếu ớt, lóe lên lập tức qua đi. Vết thương của Lưu Lệ ở dưới tác dụng của bạch quang, hơi khép miệng, nhưng cơ bản là không hiệu quả lắm. Thương Lan liền miên dùng lực, bạch quang lại ngày càng yếu ớt. Mắt thấy sắc mặt Lưu Lệ dần dần tái xanh, nàng nhúc nhích môi, nhẹ giọng nói: “Vô dụng... Nơi này là chu quốc... sức mạnh trị liệu của Thương quốc vô hiệu...” Ánh mắt của nàng dần dần mờ đi, nhìn về phía sau lưng Thương Lan, nhẹ nhàng nói: “Đệ đệ, cẩn thận a...”

Thương Lan bỗng nhiên quay đầu, một cước đem một tên muốn đánh lén đá ra. Một tùy tùng nhân cơ hội xuất kiếm, đem hần đâm chết tại chỗ. Lúc Thương Lan quay đầu lại, Lưu Lệ hô hấp đã ngừng, ánh mắt nhìn chăm chăm sau lưng Thương Lan, thanh âm than thở dường như còn quanh quẩn ở chung quanh hắn...

“Đệ đệ, cẩn thận a...”

Thương Lan ôm thi thể của nàng, cảm giác được nhiệt độ cơ thể nàng từng chút xói mòn, nhất thời hoàn toàn chưa tỉnh hồn lại. Hần mở mắt đứng lên, vung kiếm chém giết mấy người còn lại, cũng cảm giác được đao kiếm đối phương ở trên tay trên đùi mình lưu lại vài đạo vết thương. Ta cũng sắp chết sao? Hần mở mắt nghĩ. Chết ở nơi thế này? Hần miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn về phía đất nhuộm đỏ tươi trong rừng trúc, dường như có bóng dáng người áo đỏ tóc đỏ lúc trước chống thương đứng ở giữa thiên quân vạn mã kia. Tóc đỏ phất phật bay lượn, dần dần mờ mờ, thân thể Thương Lan càng ngày càng nặng, rốt cuộc cảm cự không nổi, ngã xuống

4. Chương 4

Lúc Thương Lan tỉnh lại, phát hiện mình cũng không ở trong căn phòng mấy ngày đã xem quen của mình. Một lát sau, hắn cũng phát hiện, thời gian cũng không qua bao nhiêu. Phòng này xây bằng trúc, hơi rướm một chút ý lạnh, trong phòng không một bóng người, bên ngoài lại truyền đến tiếng ồn.

Hắn chống thân, cảm thấy nơi vừa bị thương một trận đau đớn, tứ chi có chút tê dại, trừ cái đó ra, dường như cũng không đáng ngại. Miệng của hắn có chút khát, xuống giường, lê thân đi tới bên bàn, rót chén trà uống một hơi cạn sạch, lại phịch xuống trên ghế trúc, không muốn cử động.

Ngoài phòng tiếng ồn vẫn đang tiếp tục, hắn chậm rãi nhớ tới chuyện vừa phát sinh, trong lòng hoảng hốt, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên. Mình không có việc gì? Như vậy Lưu Lệ? Có phải hay không cũng thoát khỏi nguy hiểm?

Hắn lảo đảo đi tới dãy cửa ra, tiếng khóc hức hức lập tức truyền vào trong tai. Trong lòng hắn trầm xuống, men theo thanh âm đi tới, chỉ thấy thi thể Lưu Lệ đặt ở trên bàn một căn phòng lớn, ánh mắt của nàng đã bị khép lại, nhưng cơ mặt vẫn có chút vận vận, khiến khuôn mặt bình thường luôn là mỉm cười lộ ra chút kì dị.

Thương Lan khỏ sở quay đầu đi, trong phòng có mấy người thấy đến tóc mai màu xanh của hấn, đoán ra thân phận của hấn, đều lấy ánh mắt căm thù nhìn chăm chú hấn. Nhưng chỉ chốc lát, ánh mắt kia liền thay đổi, từng cái dồn dập cúi đầu xuống, cung kính kêu lên: “Định vương điện hạ!”

Thương Lan ngạc nhiên xoay người, một mảnh màu đỏ phát phơ lập tức đập vào mắt. Hấn vậy mà về trước!

Chu Chích đứng sau lưng hấn, ngẩn ngơ nhìn thi thể Lưu Lệ, nắm lấy bờ vai hấn, đẩy hấn ra, đi vào. Hấn đi tới bên người Lưu Lệ, cúi đầu xem một hồi, nhẹ giọng nói: “Lưu Lệ, ta trên đường về gấp, chính vì xem người như vậy sao?”

Giọng hấn yên lặng, nhưng người nghe không thể không đau xót. Phía sau hấn Trọng Anh hướng về mọi người ra dấu, mọi người như trút được gánh nặng, dồn dập lui ra ngoài. Thương Lan đứng ở cạnh cửa, nhìn bóng lưng Chu Chích, trên vai dường như còn cảm thụ được cường độ vừa rồi. Hơi đau, hấn dường như bất tri bất giác liền dùng qua lực. Đây là tâm tình của hấn sao?

Hấn xoay đầu qua, dùng sức cài cửa lại, bước nhanh đi ra.

Những người vừa mới trong phòng dường như đều là người ở thư viện, một thiếu nữ trong số đó khóc đến đau lòng nhất, người bên cạnh không ngừng an ủi nàng. Lúc này, nàng chỉ Thương Lan, lớn tiếng nói: “Rõ ràng hai người bọn họ đều trúng độc, vì sao Lưu Lệ tỷ tỷ chết, hấn lại còn sống?”

Trọng Anh đi tới, vuốt đầu của nàng, trầm giọng nói: “Hong Luyện, ta biết người rất đau lòng, nhưng cũng không thể trách móc Thương Lan điện hạ. Người biết rõ, hấn có thể sống sót, chỉ là bởi vì hấn là người thương quốc. Chút độc kia, chỉ đối người chu quốc hữu hiệu, đối người thương quốc, chỉ có tác dụng tê dại ngắn ngủi mà thôi.”

Thương Lan kinh ngạc, nói: “Nhưng là, những thuộc hạ kia của ta...”

Trọng Anh nhìn về phía hấn, vẻ mặt nặng nề nói: “Bọn họ cũng không chết, hiện tại đang ở bên ngoài thư viện.”

Thương Lan ghen lời, nói không nên lời. Một lúc lâu, hấn mới bật cười nói: “Nếu nói vậy, Lưu Lệ cơ bản không cần phải chết?” Vành mắt hấn đột nhiên nóng lên, nhưng vẫn cười nói: “Sao lại thế được? Nàng là vì bảo vệ ta mới chết, bảo vệ người cơ bản không bị độc chết...” Nói, nước mắt của hấn rốt cuộc rơi xuống, nhưng vẫn cười.

Hong Luyện dần dần ngừng khóc, nhìn hấn, đột nhiên đi tới, sờ sờ mặt hấn, giúp hấn lau đi nước mắt, nhẹ giọng nói: “Ta không trách người, đừng khóc. Lưu Lệ tỷ tỷ chết, chuyện không liên quan tới người!”

Nàng nhẹ giọng lặp lại, giọng điệu kiên định, Thương Lan dường như cũng bị thanh âm này trấn an, tiếng cười dần dần ngừng.

Người bên ngoài đều trầm mặc lại, đều ngơ ngác nhìn căn phòng bằng trúc này. Không lâu sau, Chu Chích liền bước nhanh đến, sắc mặt trầm tĩnh, giống như không có chuyện gì xảy ra. Hấn cẩn thận cài cửa lại, đi tới trước mặt Hong Luyện, kêu một tiếng: “Hong Luyện!”

Hong Luyện ngẩng đầu lên, kêu lên: “Hoàng huynh.”

“Hong Luyện, ta giao cho người một nhiệm vụ.” Chu Chích cũng không nhìn nàng, nhẹ giọng kiên quyết nói: “Trước khi bắt được hung thủ, nếu có người muốn đi vào căn phòng này, giống nhau giết mà không luận tội!”

Hong Luyện gật đầu, trên gò má nhỏ nhỏ bỗng chốc tràn đầy vẻ lãnh khốc: “Ta biết!”

Chu Chích vẫn không hề nhìn nàng, phẩy tay áo một cái, đi tới hàng rào trúc của thư viện, phóng người lên ngựa, lao như bay.

Hong Luyện nhìn hấn đi xa, xoay người, ngẩng đầu cao cao lên, như cơn mây một cái, vẻ mặt kia lại có vài phần rất giống Chu Chích. Nàng chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, nói: “Đều nghe đi? Cũng đừng để cho ta thật vất vả a!”

Lúc Thương Lan được Trọng Anh dẫn binh hộ tống quay về định vương phủ, trông thấy nhiều binh lính canh gác cửa, không khí nghiêm túc. Hắn nghi hoặc nhìn Trọng Anh, nàng rõ ràng có chút thất thần, dường như hoàn toàn không chú ý đến cảnh tượng khác thường này.

Nàng và Lưu Lệ tình cảm thật tốt a... Thương Lan xa xăm thở dài, xuống ngựa đi vào vương phủ. Binh sĩ thủ vệ ngăn cản hắn, quát hỏi: “Lấy ra lệnh bài!”

Trọng Anh nghe tiếng kêu, lập tức tỉnh lại, trông thấy tình cảnh này, lập tức biết xảy ra chuyện gì. Nàng từ trong vòng tay lấy ra một cái lệnh bài, hướng về phía binh sĩ lung lay một cái, người lính kia mới cúi người hành lễ nói: “Thất kính, Trọng Anh tướng quân!”

Trọng Anh hướng về phía hắn gật đầu đáp lễ, cùng Thương Lan cùng đi vào.

Nghi hoặc trong lòng Thương Lan vừa nhìn thấy người trong sân kia liền hoàn toàn cõi ra. Hắn nhớ tới hai ngày trước Trọng Anh từng nói câu kia. Quả nhiên a, ngày đầu tiên định vương về phủ, diễm đế sẽ tới ngủ lại!

Xích Diễm lúc này cũng không có mặc triều phục, một thân áo trắng mộc mạc, càng tôn lên đến yên tĩnh như nước của hắn. Hắn nhìn Chu Chích đối diện, không nói một lời. Chu Chích cung kính cúi mắt xuống, biểu cảm xa cách: “Bệ hạ, hiện nay thích khách hoành hành, người vẫn không cần xuất cung so ra an toàn hơn!”

Xích Diễm hơi lộ ra ý cười, Thương Lan lại từ trong giọng hắn mơ hồ nghe ra một tia khiêu khích: “Định vương lẽ nào đều không tín nhiệm đối với kinh nghiệm sa trường của các binh sĩ nhà mình của sao?”

Chu Chích hoàn toàn không nghe ra khiêu khích của hắn, vẫn kính cẩn như cũ: “Vi thần mới có tang, còn xin bệ hạ không cần bận đến xui xẻo.”

Xích Diễm giống nhau bình tới thì chặn: “Trẫm có thánh chiếu che chở, cần gì lo lắng một chút xui xẻo nhỏ nhỏ này?”

Chu Chích tiếp tục cự tuyệt: “Vi thần trong nhà còn chưa sửa chữa hoàn tất, sợ rằng không cách nào đón tiếp bệ hạ thánh giá.”

Xích Diễm nhướn mày, cười đến thần thái ngời ngời: “Quân thần đồng lòng, định vương có thể ở lại, trẫm cũng có thể ở lại!”

Giọng điệu của hắn tương đối kiên trì, Chu Chích rút cuộc thở dài một hơi, thua trận, quay đầu nói: “Trọng Hoa, đi dọn dẹp thật tốt căn phòng đi!”

Trọng Hoa đáp một tiếng, trong mắt chợt loé một chút vui vẻ, nhanh chóng lui xuống.

Xích Diễm mỉm cười, trông thấy Thương Lan, đi tới nói: “Thái tử điện hạ ở đây ở đã quen sao?”

Thương Lan cúi người hành lễ, nói: “Có Trọng Anh tướng quân, trọng hoa đại nhân, Lưu Lệ đại nhân chăm sóc ta...” Trong đầu hắn đột nhiên lóe ra dáng vẻ nhẹ giọng nói cười của Lưu Lệ, lời lẽ nhất thời nghẹn lại.

Xích Diễm biết hắn nghĩ đến cái gì, vẻ mặt u buồn, quay đầu trông thấy Chu Chích đứng yên giữa trời chiều trầm trầm, cúi đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Ở nơi xa, truyền đến tiếng chuông nặng nề, một tiếng, lại một tiếng.

Đêm đó mấy người ăn đến một bữa cơm nhạt như nước ốc. Vốn theo quy củ đến nói, hắn là sau khi diễm đế Xích Diễm dùng qua những người khác mới ăn, nhưng ở dưới mệnh lệnh ôn hòa mà kiên quyết của Xích Diễm, Chu Chích, Thương Lan, Trọng Anh, Trọng Hoa bốn người đều lưu lại. Trên bàn, Chu Chích một mực biểu cảm cung kính, không nói một lời, nhìn bộ dạng này của hắn, Xích Diễm mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn là một câu cũng chưa nói. Ba người kia càng không đề cập tới, chỉ liếc mắt dùng cơm lấp kín miệng mình, toàn bộ bàn ăn đều bao phủ ở dưới bầu không khí nặng nề.

Xích Diễm chỉ ăn gần nửa chén liền buông đũa xuống, bốn người khác tự nhiên cũng dừng lại không ăn. Hắn miễn cưỡng cười một cái, đứng lên nói: “Các người từ từ ăn đi, nghe nói hậu viên định vương phủ hiện tại đã tu sửa đến rất là xinh đẹp, trẫm tùy tiện đi một chút nhìn xem.”

Trọng Hoa cúi đầu nói: “Đa tạ bệ hạ khen ngợi, này nhờ có...” Nói đến phân nửa liền phát giác mình nói sai, vội vã dừng lại thanh âm. Chu Chích cũng đứng lên, nói: “Vi thần theo bệ hạ đi một chút đi!”

Xích Diễm hơi trợn lớn mắt, nhe răng một hồi lâu mới gật đầu nói: “Được.”

Đang giữa mùa thu, không lâu liền là tiết trung thu trăng tròn. Lúc này ánh trăng còn chưa tròn, nghiêng nghiêng như một lưỡi câu treo ở chân trời, cũng đã không có quang sáng vàng bình thường kia. Trong vườn hoa hơi tối, nhìn qua hòn non bộ hoa cỏ, mờ mờ ảo ảo, cơ bản là không thấy rõ cái gì. Ngẫu nhiên có mấy con ve thu nhẹ nhàng kêu to, ở trong vườn hoa yên tĩnh rung lên gợn sóng.

Xích Diễm đi ở phía trước, Chu Chích thoảng chậm một bước. Hai người một mực lặng im, một loại bất an, lặng im tùy thời sẽ bị đánh vỡ.

Đột nhiên, Xích Diễm dừng bước, xoay người nhìn Chu Chích, trầm giọng hỏi: “Người rất không muốn về?”

Chu Chích dừng lại theo, lại lui về sau một bước, ánh mắt tránh ra: “Vi thần không có ý đó, chỉ là trong đô thành đối chuyện của hoàng hậu điện hạ truyền đi rất là khó nghe, vi thần chỉ là thoảng tránh hiềm nghi.” Hắn giọng điệu cung kính, cảm giác xa cách nồng đậm từ trong giọng điệu toả ra.

Xích Diễm cau mày nói: “Chuyện kia không phải đã tra ra là Chức Nhật làm sao?”

Chu Chích không nói, Xích Diễm tự nhiên cũng biết là chuyện thế nào, tâm trạng đột nhiên có chút phiền não, vung tay một cái, bỗng nhiên xoay người ngẩng đầu, yên lặng nhìn trăng rằm, hít sâu vài cái. Ở phía sau hắn, Chu Chích giương mắt lên, nhìn bóng lưng của hắn, vẫn lặng im vô thanh.

Hồi lâu, Xích Diễm mới xoay người lại, khe khẽ thở dài: “Hoàng huynh, ta không biết từng nghĩ bao nhiêu lần, thật muốn trở lại thời trẻ con vô tư trước đây a...”

Ở lúc hắn xoay người, Chu Chích đã rũ mi xuống. Nghe được câu này, mi mắt hắn hơi run, nhưng vẫn không có nâng lên, chỉ thấp giọng nói: “Chuyện không có khả năng, bệ hạ liền không nên suy nghĩ nhiều.”

Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, trên gương mặt lướt qua một trận thất vọng, cuối cùng còn biến thành than thở tràn lan: “Ta mệt, về đi.”

Hắn xuyên qua bên người Chu Chích, tay Chu Chích khẽ động, nhưng rốt cuộc vẫn là không có vươn ra. Xích Diễm đi hai bước, đột nhiên dừng lại quát lên: “Ai ở bên kia?”

Chu Chích vội vã vượt qua hai bước, đem hắn che chở ở sau người. Trọng Hoa đi ra, hành lễ nói: “Bệ hạ, định vương điện hạ. Tình tâm các ở góc phía nam hậu viên lúc tu sửa đào ra một suối nước nóng, hiện tại suối nước nóng dẫn vào trong các, có thể làm nơi tắm rửa.”

Xích Diễm gật đầu, ôn hoà nói: “Ta biết, lui ra đi.”

Trọng Hoa lại thi lễ một cái, lui xuống. Xích Diễm nhìn nhìn phía nam, từ tốn hướng bên kia đi đến, Chu Chích vẫn là theo ở phía sau.

Tình tâm các vốn cũng không lớn, trồng khắp hoa thơm cỏ lạ, gặp đông không héo tàn, chỉ làm chỗ giải sầu nghỉ ngơi. Hiện tại đương nhiên biết hoa cỏ nơi này có thể nhiều năm không héo tàn là bởi vì nóng, nhưng cảnh đẹp cùng mùi thơm lạ lùng nơi này vẫn khiến Xích Diễm khen ngợi một phen.

Vừa vào tình tâm các, liền thấy được từng sợi sương trắng phiêu tán. Thông qua tiền sảnh, bên trong toàn bộ đại sảnh đều bị đào thành một cái bể tắm to lớn, bên trong ao sóng nước nhộn nhạo, hơi nóng bốc hơi, toả ra nồng đậm mùi lưu huỳnh. Bởi vì thời gian gấp gáp, bể tắm cũng không có làm nhiều trang trí, ngược lại có một loại mỹ cảm thô sơ.

Bên cạnh bể tắm đặt hai bộ quần áo, Xích Diễm cười nói: “Hoàng huynh, người quần gia này của người thật đúng là tử mĩ!”

Chu Chích mặt mày cười một cái, không nói tiếp.

Xích Diễm một bên đi về phía trước, một bên như không có chuyện gì xảy ra cởi áo cởi dây lưng, vai rộng rãi, da thịt màu mật, vòng eo tinh tế cứng cõi, hai chân thon dài lộ ra theo từng thứ quần áo dần dần rời

xuống. Chu Chích nhìn bóng lưng của hắn, con người đỏ thắm trong nháy mắt âm u đến gần như màu đen, nhưng sau đó lại đè nén xuống.

Xích Diễm trượt vào trong nước, bị nhiệt độ nước hơi nóng kích đến run một chút, nhưng vẫn không chút do dự ngâm vào. Chu Chích rừ mi xem hắn, đột nhiên nhớ lại thuở nhỏ thường thường tròn mắt xem đệ đệ quật cường kia, biểu cảm trên mặt nhu hòa một chút, đến gần nhẹ giọng nói: “Không cần ngâm quá lâu, cẩn thận chóng mặt.”

Từ khi Xích Diễm đăng cơ, liền lại chưa từng nghe huynh trưởng dùng giọng điệu mềm mỏng như vậy nói với hắn, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, Chu Chích hướng về hắn mỉm cười, mắt phượng trầm trầm, cái gì cũng nhìn không ra. Nhưng Xích Diễm vẫn vô cùng vui sướng, cười nói: “Dù sao Trọng Hoa chuẩn bị hai bộ quần áo, cùng đến tắm a!”

Chu Chích mỉm cười lắc đầu, Xích Diễm đột nhiên bắt lấy mắt cá chân hắn, dùng sức lôi kéo, đem hắn kéo vào trong nước.

Xích Diễm đắc ý cười to, vươn tay ra lột y phục của hắn, Chu Chích không cẩn thận sắc nước, ho đến toàn thân vô lực, cơ bản là không có biện pháp ngăn cản hắn, chỉ chốc lát liền bị lột sạch sẽ. Xích Diễm vừa mới chuẩn bị vươn tay ra lấy kim quan của hắn, đột nhiên ngừng động tác, nhìn chăm chú bằng vải còn chưa tháo ra trước ngực hắn, lại ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, đột nhiên đem hắn kéo lên bờ, hỏi: “Thương thế của người, thật sự rất nghiêm trọng đi?”

Chu Chích tiếng ho dần dần dừng, nhìn nhìn bằng vải của mình, lại nhìn một chút Xích Diễm, mỉm cười nói: “Không có việc gì, đã sớm cắt chỉ, chỉ vì thuận tiện đi vệ, không có huỷ bằng vải mà thôi.”

Xích Diễm một đầu tóc đen ướt đầm nhỏ giọt nước, hắn nhìn chăm chăm lồng ngực Chu Chích, đột nhiên nói: “Không được, ta muốn nhìn một chút!” Hắn nhìn chăm chú ánh mắt Chu Chích, kiên quyết nói: “Ta không tin người. Có vết thương, người liền sẽ nghĩ cách giấu giếm, điểm này ta còn sẽ không biết sao?”

Chu Chích nhìn hắn, thở dài một hơi, mặc cho hắn cởi ra bằng vải của mình, lộ ra vết thương sâu dài còn chưa khép miệng. Vừa mới chơi đùa một trận khiến nó có chút nứt ra, bắn ra vài giọt máu, đỏ tươi chói mắt.

Xích Diễm đột nhiên cúi người xuống, liếm vài giọt máu kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua ở trên vết thương, không đau, chỉ cảm thấy có chút ngứa ngáy. Hắn lại ngẩng đầu, nhìn chăm chú Chu Chích, Chu Chích cũng nhìn lại hắn, bầu không khí đột nhiên biến thành có chút mập mờ.

Vừa mới rơi xuống nước, Chu Chích tóc cũng ướt đầm, lúc này một giọt nước từ hắn trán trên nhỏ giọt xuống, xẹt qua đôi môi mỏng, ở trên cằm biến mất. Bên trong tình tâm các đặng châu quang, phản chiếu một vệt nước lóe sáng trên môi, khiến Xích Diễm bị dụ hoặc dán tới, nhẹ nhàng liếm một chút.

Chu Chích không nhúc nhích, chỉ là nhìn Xích Diễm, dường như liền có thể một mực nhìn tiếp như vậy. Xích Diễm nhẹ nhàng vươn tay, dán lên ngực trái hắn, cảm thụ được nhịp tim của hắn. Một tiếng, lại một tiếng, tim đập ổn định.

Dường như sương mù liền trong nháy mắt tản đi, Xích Diễm thở dài một tiếng, đứng lên, đi tới nơi Trọng Hoa chuẩn bị quần áo, cầm một kiện, xé thành mảnh vải băng bó vết thương cho hắn. Xích Diễm tóc đen mềm mại phất ở trên vai Chu Chích, trơn bóng tinh tế giống da thịt màu mặt của hắn. Chu Chích cúi đầu xem hắn, một câu cũng chưa nói, bàn tay lại chặt chẽ siết thành nắm đấm bên cạnh.

Sau khi băng bó xong, Xích Diễm ngẩn ngơ xem một hồi, đột nhiên hỏi: “Hoàng huynh, Lưu Lệ chết, người rất đau lòng sao?”

Chu Chích thân thể cứng đờ, biểu cảm trên mặt nhanh chóng biến mất. Xích Diễm xem hắn muốn đứng dậy, một bả ôm lấy hắn, vội vã nói: “Hoàng huynh, ta biết, đến ngày mai, người cũng sẽ không khiến ta cách người gần như vậy. Vì vậy, chỉ có hôm nay cũng tốt, chỉ có tối hôm nay cũng tốt, liền xem ta là huynh đệ tốt trước đây, được không?”

Hai người da thịt trần truồng dán vào, cảm giác ấm áp đó so vừa rồi suối nước nóng còn khiến người khác cảm giác thoải mái. Chu Chích vươn tay ra, ôm lại hắn, thấp giọng nói: “Bất luận thế nào, ta sẽ vì nàng báo thù...”

Thanh âm trầm thấp ở bên tai Xích Diễm vang vọng, hần đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, siết chặt cánh tay, không nói gì, dường như an ủi. Chu Chích cũng ôm chặt hần, liền ở trong cảm giác thoải mái này, hai người ôm, trầm trầm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Xích Diễm tỉnh lại, cảm thấy đầu có chút nặng. Hần mở mắt, xem thấy hai người bọn họ vẫn duy trì tư thế đêm qua. Chu Chích cánh tay vòng ở ngang hông hần, cánh tay hần cũng giống như vậy, bốn chân dài chặt chẽ giao nhau. Hai người bọn họ vốn liền chiều cao tương đương thể hình xấp xỉ, ôm như vậy, toàn thân đều dán chặt ở bên nhau, lộ ra vô cùng thân mật. Tuy rằng nửa người dưới bộ phận nào đó cũng chặt chẽ dán vào nhau, nhưng Xích Diễm cũng không cảm thấy đặc biệt khác thường. Dường như hai người bọn họ liền là song sinh, dường như hai người bọn họ chính là ở trong bụng mẹ như vậy, trời sinh nên thân mật chặt chẽ như vậy.

Nhiệt độ cơ thể Chu Chích có chút xu hướng thấp, lành lạnh cực kì thoải mái. Hô hấp của hần nhẹ nhàng phát ở trên cổ hần, mang theo một chút nhiệt độ, khiến hần nhẹ nhàng cười. Đột nhiên mũi một trận ngứa ngáy, hần liền mạng nhện xuống, nhưng rốt cuộc vẫn là thất bại hắt hơi một cái, đánh thức Chu Chích.

Chu Chích mở mắt, mắt phượng hơi cong nhìn hần, khiến Xích Diễm khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên. Một là làm hai là thôi đến gần trên môi hần dùng sức hôn một chút, thì thầm trong miệng: “Dù sao người cũng không quan tâm, cho ta một cái cũng không sao đi...”

Chu Chích ngẩn ra, đột nhiên dùng sức kéo hần ra, Xích Diễm còn chưa kịp thất vọng liền ngạc nhiên thấy được vẻ mặt giận dữ khó gặp của huynh trưởng: “Chết tiệt, phát sốt còn đang càn quấy cái gì?”

Phát sốt? Chẳng trách đầu có chút choáng váng... Xích Diễm có chút ngẩn ngơ nghĩ, sau đó lại bị Chu Chích ném vào suối nước nóng. Tiếng nước bành bạch vang lên, Xích Diễm ngâm mình ở trong nước, khẽ mỉm cười.

5. Chương 5

Ngày hôm đó, Xích Diễm vẫn kiên trì thượng triều. Chu Chích muốn ngăn cản, nhưng Xích Diễm chỉ mỉm cười: “Hoàng huynh, nếu là ta ở nơi này của người ngủ lại không cách nào thượng triều, còn không biết trong triều đám nguyên lão lắm mồm kia muốn nói những gì!”

Chu Chích còn muốn khuyên can, Xích Diễm chỉ dùng một ánh mắt liền khiến hần bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Chờ ta đổi qua triều phục cùng đi với người đi!”

Xích Diễm có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền cười khổ một cái, gật đầu đáp lời.

Ngồi ở trên triều đình cao cao, Xích Diễm càng phát giác có chút choáng váng, kể cả phía dưới bào phục đồ thẩm của quần thần cũng lộ ra có chút chói mắt. Lâm ngự sử ra khỏi hàng liền thoáng phát ngôn, dường như nói chính là sự việc tây bộ mạn châu thành trái pháp luật giam ăn hối lộ. Chuyện kia không phải đã kết thúc sao? Bề phái của người quản thành không lâu cũng sẽ bị phạt chết cháy. Chẳng lẽ lại có biến số gì?

Thanh âm có chút mơ hồ, càng thêm mơ hồ là tinh thần, lời lẽ ở trong tai nhúc nhích, xuyên thành từ ngữ vô nghĩa, từ trong đầu xuyên qua. Thật muốn cắt ngang hần... Nhưng mà biết rõ ràng không thể làm như vậy...

Đột nhiên, một giọng nói thấp mềm trầm trầm vang lên, dễ dàng đè qua thanh âm ngự sử. Thanh âm kia như có ma lực, khiến cảm giác khó chịu tràn ngập trong đầu óc hần thoáng rút đi xuống, càng làm cho hần rõ ràng nghe nội dung lời nói.

“Công tích của đại nhân, hạ quan xa ở biên cương đều có nghe thấy, chắc hẳn bề hạ cũng hết sức rõ ràng đi!”

Thanh âm lười biếng quyến rũ, lại rõ ràng hơi mang trào phúng, ngự sử bỗng chốc ngậm miệng, chậm rãi không nói gì. Xích Diễm khóe môi nổi lên một mặt mỉm cười, bóng dáng cao lớn đứng ở đầu trước đội ngũ

rõ ràng phản chiếu ở trong mắt của hắn. Chu Chính liếc xéo ngự sử, khóe mắt hơi nhướn, làm càn khiến vẻ không vui của mình biểu hiện ở trước mặt của hắn, khiến ngự sử kia cúi đầu thật sâu, lui về trong đội ngũ. Xích Diễm cười một cái lại là thở dài, mở miệng ổn định nói: “Nếu không có đại sự tấu, vậy thì bãi triều đi!”

Chúng thần lui ra phía sau một bước, cúi người hành lễ, Xích Diễm đứng lên, thân thể hơi chao đảo một cái, nhưng lập tức liền đứng vững, vững vàng đi ra ngoài.

Ra chu tước điện, đứng ở trên hành lang, cứ việc thân thể khó chịu, Xích Diễm vẫn dừng bước, hai người nội thần theo sau cũng hoảng loạn dừng lại. Hôm nay thời tiết rất tốt, trong viện phiến đá xanh thật dày phản xạ ánh sáng vàng rực, còn mang theo hơi nóng bốc hơi. Hắn chờ một lát, liền nghe tiếng bước chân quen thuộc vang lên sau lưng, so bình thường lưỡi biếng tao nhã nhiều hơn rất nhiều dồn dập, khiến hắn không nhịn được hiện ra ý cười.

Chu Chính trông thấy hắn, bước chân liền thả chậm. Đi tới bên cạnh hắn, muốn chất vấn hắn vì sao không nhanh đi về nghỉ ngơi, nhưng trong lòng hiểu rõ ý nghĩ của hắn, lặng lẽ chốc lát, nói: “Đi nhanh đi!”

Xích Diễm gật đầu cười một cái, lần này Chu Chính lại không có như tối qua vẫn duy trì một khoảng cách theo ở phía sau, mà là đi ở bên cạnh hắn, thường xuyên xoay đầu lại, vô tình hay cố ý liếc hắn một cái. Trở lại tầm cung Xích Diễm, Chu Chính nhìn hắn nằm xuống, dặn dò tiểu thái giám gọi thái y đến đây, Xích Diễm lại nắm lấy tay hắn, lắc đầu.

Chu Chính cúi đầu xem hắn, trầm giọng nói: “Bệ hạ cần phải lấy thân thể của mình làm trọng!”

Tiếng “Bệ hạ” này nhất thời kéo xa khoảng cách của hai người, Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, chậm rãi thu tay về, mệt mỏi nói: “Tùy người vậy.” Nói, lại nằm xuống, khuôn mặt hướng về bên trong, đưa lưng về phía hắn.

P phía sau một trận trầm mặc, tiểu thái giám bị gọi đến nơm nớp lo sợ đứng, không biết nên làm sao mới tốt. Tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, bàn tay ấm áp xoa lên trán Xích Diễm, dò dò nhiệt độ, thanh âm vang lên dường như mang theo một chút bất đắc dĩ: “Người đi thái y xin đơn thuốc, nấu nước sắc thuốc đi. Liền nói chính người bị cảm lạnh, không cho tiết lộ bệnh tình của bệ hạ!”

Tiểu thái giám đáp một tiếng, nhanh chóng lui xuống.

Chu Chính ngồi xuống bên giường, vuốt ve tóc đen mềm mại của hắn, than thở: “Ngủ như vậy khó chịu, đem áo ngoài cởi đi.” Xích Diễm đột nhiên trở mình, ôm eo hắn, mơ hồ không rõ nói: “Hoàng huynh, người rõ ràng liền là quan tâm ta, vì sao còn muốn đối với ta lãnh đạm như vậy?”

Chu Chính thu tay về, nhàn nhạt nói: “Quan tâm thân thể bệ hạ, là nghĩa vụ làm thần tử.” Hắn nghĩ đứng lên, Xích Diễm lại ôm càng chặt, nói: “Quan tâm thân thể huynh đệ, liền không phải nghĩa vụ làm ca ca sao? Ta cũng không phải tự muốn làm hoàng đế!”

Chu Chính biểu cảm lạnh lùng, khóe môi lại lấy ra một nụ cười trào phúng: “Nhưng không cần cô phụ ý tốt cả triều văn võ dành cho người!”

Xích Diễm đem khuôn mặt vui ở trên lưng của hắn, nói: “Nhưng là, người họ Chu, lại là con trưởng, ngôi vị hoàng đế này, rõ ràng nên là của người! Khắp thiên hạ kêu “Hoàng thái đế” muốn cảnh thái bình giả tạo, kia thì có ích lợi gì!”

Từ sau khi hắn đăng cơ, thái độ Chu Chính đối với hắn liền lãnh đạm rất nhiều, muốn tìm cơ hội nói chuyện đằng hoàng đều hiếm thấy. Lời này giấu ở trong lòng hắn đã có bao nhiêu năm, lúc này thừa dịp sinh bệnh nói ra, trong lòng tức khắc vui sướng rất nhiều. Trong lòng hắn buông lỏng, nhất thời ngủ thật say, nhưng vẫn ôm chặt Chu Chính không buông.

Nghe câu kia của hắn, Chu Chính lặng lẽ hồi lâu, nói: “Bây giờ thiên hạ đã ở trong tay người, ta đương nhiên sẽ phụ tá người thật tốt...”

Không nghe thấy Xích Diễm đáp lời, Chu Chính ngạc nhiên quay đầu, lại phát hiện hắn đã ngủ. Hắn đưa mắt nhìn Xích Diễm một hồi, cẩn thận di chuyển thân thể hắn, thể nào đều không thể buông ra tay hắn, đành phải khiến mình tựa vào đầu giường, khiến đầu Xích Diễm gối lên trên người mình.

Tóc lạnh như nước, chảy vào bàn tay, Xích Diễm bởi vì phát sốt mà nhiệt độ cơ thể hơi cao lại thiêu đốt ngực bụng hần, khiến băng tuyết lắng đọng trong mắt hần cũng dần dần tan ra. Chu Chích cúi đầu xuống, dịu dàng nhìn Xích Diễm, nhẹ giọng than thở: “Ta rất cuộc nên làm sao với người... Tiểu diễm...”

Từ hôm diễm để ngủ lại, Thương Lan liền một mực không thấy bóng dáng Chu Chích. Bắt đầu còn tưởng rằng hần tra lai lịch thích khách ám sát Lưu Lệ cùng hần, về sau cảm thấy không đúng, từng hỏi Trọng Anh, mới biết diễm để bị cảm lạnh, Chu Chích ở trong cung chăm sóc hần.

Thương Lan có chút nghi hoặc. Chu Chích tuy là huynh trưởng, nhưng cũng chẳng qua là ngoại thần, qua đêm trong cung như vậy, dường như có chút không hợp lẽ? Hơn nữa vào tiệc tối ngày đó, rõ ràng xem thấy hai người bọn họ bằng mặt không bằng lòng, một quân một thần kiềm chế lẫn nhau, hoàn toàn không nhìn ra tuổi nhỏ thân mật mà Trọng Anh nói. Lẽ nào, trong đó có nội tình gì khác?

Nghĩ tới đây, hần ngẩng đầu, mỉm cười đối Trọng Anh nói: “Trọng Anh tướng quân, ta có thể đi thăm hỏi diễm để bệ hạ một chút sao?”

Trọng Anh mấy ngày gần đây, dường như thường thường đều đang thất thần, lúc này cũng là ngẩn ra mới hoàn hồn lại, nói: “Hần là không sao, ta lần sau lúc đi giúp người thông báo một chút tốt rồi.”

Lúc này Trọng Hoa vừa vặn qua đây, nghe lời này, liếc Thương Lan một cái, khẽ “Hừ” nói: “Chết tử nước khác, sao có thể đơn giản đi gặp bệ hạ nước ta?”

Giọng hần mang theo khinh miệt, Thương Lan cắn răng, đè lại tức giận trong lòng. Trọng Anh rõ ràng có chút phiền não, không kiên nhẫn nói: “Có thể thấy hay không, tự có bệ hạ cùng định vương định đoạt, cần người ở nơi này nói nhiều?”

Hai tỷ đệ này tình cảm rất tốt, Trọng Anh từ trước đến nay cũng không hay dùng giọng điệu này nói chuyện với Trọng Hoa. Trọng Hoa bị sắc, lại hung hăng trừng Thương Lan một cái, xoay người đi ra.

Trọng Anh thở dài một hơi, nói: “Đứa nhỏ này là gia phụ lúc ra ngoài nhất về, người nhà thương hần trẻ thơ mất người thân, đối với hần đặc biệt sủng ái một chút. Kết quả là sủng đến hần có chút không biết chừng mực...”

Thương Lan không nghĩ tới nàng sẽ đem chuyện trong nhà mình nói cho mình nghe, giật mình, mỉm cười nói: “Trọng hoa đại nhân chỉ là tính khí so ra thẳng...”

Trọng Anh lắc đầu, lại là thở dài, xoay người nói: “Ta liền tiến cung cho người thông báo đi a...”

Thương Lan mỉm cười gật đầu, nhưng lúc nàng vừa quay đầu, phát hiện nàng đã tiêu tụy rất nhiều.

Hồi âm ngược lại tới rất nhanh. Buổi trưa mới dùng qua bữa trưa, Trọng Anh liền đã từ trong cung quay về, sang sang cười một cái, đối Thương Lan nói: “Nếu là không có chuyện, buổi chiều liền có thể tiến cung.”

Thương Lan trong đầu đột nhiên thoáng qua bóng người trong rừng trúc dựa trúc mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Thân thể bệ hạ thế nào?”

Giọng hần hơi quan tâm khiến Trọng Anh có chút bất ngờ, nhưng trong nháy mắt liền vui vẻ nở nụ cười: “Đã xấp xỉ không có việc gì, chỉ là thoáng còn có chút ho khan.”

Một bên Trọng Hoa nghe được câu hỏi của Thương Lan, cũng quay đầu sang nhìn Trọng Anh, sau khi nghe nàng trả lời lại quay đầu lại đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thương Lan cũng không chú ý, gật đầu, nói: “Vậy thì làm phiền Trọng Anh tướng quân buổi chiều theo ta qua.”

Trọng Anh đương nhiên là không có vấn đề, vì vậy ước chừng đợi đến sau nghỉ trưa, hai người liền đã đến trước cửa cung.

Thị vệ trông cửa chắc là được dặn dò, lúc này tiến lên hành lễ nói: “Định vương điện hạ từng nói, nếu là Thương Lan điện hạ cùng Trọng Anh đại nhân đến mà nói, liền đến sơ hà đình gặp nhau.”

Trọng Anh gật đầu, dẫn Thương Lan đi vào. Thương Lan cũng không phải lần đầu tiên đến hậu cung, nhưng lần trước đem tâm tư đều đặt trên việc ứng đối Xích Diễm, cơ bản là không có tâm tư gì đi thưởng thức phong cảnh nơi này. Lần này hẳn tựa như thưởng thức phong cảnh, ở trong lòng âm thầm tán thán.

Không giống với kiến trúc của Thương quốc, vườn hoa này lộ ra rộng thoáng, trong đó lại thấy những chỗ tinh vi độc đáo. So ra, vườn hoa tinh xảo của thương quốc đều lộ ra không phóng khoáng. Thương Lan ngẩng nhìn chung quanh, như có điều suy nghĩ.

Đi không bao lâu, đã nhìn thấy diễm đế định vương hai người ngồi ở bên cạnh bàn trong đình, dường như đang chơi cờ. Hai huynh đệ này ngồi đối diện nhau, một người áo đỏ một người trắng tinh, giống như minh châu bảo ngọc hoà lẫn, cả tòa đình đài đều bởi vậy lộ ra khí thế hoa quý.

Thương Lan cùng Trọng Anh đứng vững ở bên đình, Xích Diễm vốn đang nhíu mày, gõ nhẹ quân cờ, lúc này xem thấy hai người bọn họ, nhất thời cười nói: “Đến đến, Thương Lan diện hạ, định vương rất lợi hại, qua đây giúp ta một chút!”

Chu Chích chỉ mỉm cười, bưng lên trà bên cạnh khẽ nhấp một ngụm, cũng không nói nhiều.

Thương Lan lộ vẻ khó khăn: “Nhưng đệ hạ, vi thần hoàn toàn không hiểu cách chơi cờ...”

Xích Diễm tràn ngập thất vọng, nói: “Thật a, nghe nói kỳ thủ đệ nhất thiên hạ liền ở thương quốc, thật muốn cùng hần giao thủ một lần a!”

Chu Chích đặt chén trà xuống, khẽ cười nói: “Đệ hạ, người thắng ta trước, lại tiếp tục suy nghĩ chuyện khiêu chiến đi!”

Xích Diễm buồn bực nhìn bàn cờ, đột nhiên phát tay áo làm loạn con cờ, “Hừ” nói: “Thôi, ta chịu thua là được...” Giọng chưa dứt, một trận ho sặc sụa vội vã lao ra, đến cuối cùng lại là dáng vẻ hơi nôn khan.

Thương Lan hơi biến sắc, Chu Chích nhưng là một bộ trấn định, lúc trông thấy sắc mặt của hần cười một cái, nói: “Không sao, đợi đến hần không ho khan, cảm lạnh cũng liền tốt rồi.” Tuy là nói như vậy, nhưng đợi đến tiếng ho Xích Diễm hơi dừng, hần vẫn là đưa một ly trà qua.

Xích Diễm nhấp một ngụm trà, dịu xuống khí tức dồn dập, nói: “Nhưng mà, ho đến ta thật là khó chịu...” Cổ họng lại có chút ngứa, hần nằm sấp ở trên bàn, lực mạnh đè lại xúc động ho khan. Chu Chích đưa tay tới, nhẹ nhàng đập vuốt lưng hần, Xích Diễm ngẩng đầu suy yếu hướng hần cười một cái, Chu Chích mỉm cười lại, hất ra một nhúm tóc rũ xuống trán hần.

Chẳng biết tại sao, sau khi chính mắt thấy được Chu Chích, Thương Lan ngược lại không giống như trước, lúc nghĩ đến hần tim đập không ngừng như thế. Coi như là hiện tại, Chu Chích biểu cảm nhu hòa, trong mắt phượng ý cười lưu chuyển, hần vẫn bình tĩnh nghĩ, huynh đệ hai người này, dường như so tiệc tối ngày đó tình cảm đã khá nhiều a... Phía trước đã từng có hiểu lầm gì, sau đó hiện tại đã cởi ra sao? Cứ như vậy, hai người họ đồng lòng hợp lực, mình vẫn có thể có phần thắng gì?

Xích Diễm đã hết ho khan, Chu Chích lại rót chén trà cho hần. Liếc Thương Lan một cái, mỉm cười nói: “Đệ hạ, Thương Lan diện hạ qua đây thăm người, người liền cùng hần nói chuyện một chút đi. Ta cũng có mấy lời muốn cùng Trọng Anh nói.”

Xích Diễm liếc nhìn hần, cũng là cười một cái, hướng về Thương Lan nói: “Nếu không sợ bị ta truyền bệnh cảm, liền qua đây ngồi một chút đi!”

Thương Lan gật đầu, đi lên bậc thang lương đình, Chu Chích cũng đứng lên, đi xuống, lúc cùng hần lướt qua người, ngón tay ở trong tóc hần nhẹ nhàng phát một cái, lấy ra một mảnh lá rụng. Ông tay áo đỏ phát qua ở trước mặt Thương Lan, mang theo khí tức xạ hương, khiến trái tim hần lại là đập loạn một cái. Chu Chích lại không dừng bước, đi xuống bậc thang, dẫn Trọng Anh đi ra.

Xích Diễm chứa đầy hứng thú nhìn một màn vừa rồi, Thương Lan chú ý tới ánh mắt của hần, mặt hơi đỏ. Xích Diễm lại dường như rất vui vẻ hỏi: “Người dường như rất thích định vương diện hạ?”

Thương Lan ngược mắt nhìn hần, sau đó lại cung kính cup mắt: “Vi thần quả thật cực kỳ thưởng thức định vương diện hạ!”

Xích Diễm nhẹ giọng nói: “Cho dù...” Hấn không có nói tiếp, Thương Lan lại hiểu ý hấn, vẻ mặt trắng bệch.

Hồi ức vốn tưởng rằng đã sớm quên lãng đột nhiên từ trong đầu nổi lên, đó là một khuôn mặt cùng mình giống nhau như đúc, sợ hãi nhìn hấn, trong hốc mắt còn đọng nước mắt: “Ca ca, ca ca, thật đau thật đau...”

Rõ ràng là mình bị thương, người kêu lên đau đớn nhưng là hấn... Thanh Uyên...

Đầu ngón tay của hấn bóp vào lòng bàn tay thật sâu, ánh mắt trầm ổn nhìn Xích Diễm, mỉm cười nói: “Kia đã là chuyện đã qua.”

Máu tươi từ lòng bàn tay rướm ra, dính một mảnh, nhưng ít nhiều gì biểu hiện trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Xích Diễm nhìn chăm chú hấn, đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh hấn, vỗ vỗ vai hấn, sau đó đi ra đình. Thương Lan ngạc nhiên đến giật mình, đau đớn vừa rồi cường chế đi như thủy triều dâng lên. Khi Thanh Uyên chết, mình cũng không phải không đau... Nhưng kia thì thế nào?

Bất tri bất giác, hấn đã lệ rơi đầy mặt, lại không phát ra một chút thanh âm. Xích Diễm đưa lưng về phía hấn, dường như không thấy gì cả.

Hồi lâu, Xích Diễm xoay người lại, đi tới bên bàn, ngược mắt nhìn xem Thương Lan. Mặt hấn trầm tĩnh, không chút dao động. Xích Diễm bỗng nhiên nở nụ cười, rót một chén trà đã lạnh, nhẹ giọng nói: “Nếu như người tin tưởng người có thể khống chế được lời của mình, liền không cần phải sợ yếu thế ở trước mặt kẻ địch.” Hấn bừng ly lên, hướng Thương Lan kính một cái: “Nước hồ yên lặng sóng bằng phẳng, chiều sâu lại có hạn; biển rộng thay đổi trong nháy mắt, nhưng là sâu không lường được.”

Hấn hết lời như vậy, Thương Lan suy nghĩ cẩn thận lời của hấn, đột nhiên hỏi: “Người đối định vương, cũng là thế này phải không?”

Xích Diễm cười một cái: “Người cảm thấy thế nào?”

Nhìn nụ cười của hấn, Thương Lan đột nhiên cảm thấy hô hấp siết lại, trong lòng hy vọng, không biết rốt cuộc là “phải” vẫn là “Không phải”.

Hai ngày sau, Chu Chích trở về định vương phủ, nghĩ là Xích Diễm đã triệt để khỏi hấn. Hấn vừa đến nhà, liền nhận được thư thư viện trên núi truyền xuống, vội vã xem một lần, chân mày nhíu chặt, suy nghĩ chốc lát, đi tới ngoài cửa gọi người tìm Trọng Hoa tới, nói: “Người cùng ta đến thư viện một chuyến.” Hấn ngừng lại một chút, lại bù vào một câu: “Cũng gọi Thương Lan điện hạ.”

Trọng Hoa ngẩn ra, chần chờ nói: “Ta cũng phải đi? Ta ở trong phủ chỉ quản việc đối nội...”

Chu Chích liếc hấn một cái: “Nếu không phải người muốn sửa chữa phủ đệ, Lưu Lệ cũng sẽ không đến đây, nàng nếu không qua, cũng sẽ không ở trên đường bị đâm bỏ mình. Về tình về lý, lúc nàng hạ táng, người cũng phải đi dâng nén hương!”

Trọng Hoa lại là ngẩn ra: “Muốn hạ táng? Nhưng là định vương không phải nói...”

Chu Chích khê than một tiếng: “Diễm đế bệnh một lần mấy ngày, hiện tại dù đã giữa mùa thu, thời tiết nóng vẫn còn chưa tán...” Hấn lại là thở dài: “Chờ không được.”

Trọng Hoa chợt hiểu, vội vàng gọi người chuẩn bị ngựa, Chu Chích mắt lạnh xem hấn bận rộn, đảo mắt thấy Thương Lan đi ra, sắc mặt có chút nghi hoặc, rõ ràng cũng không biết Chu Chích vì sao gọi hấn. Chu Chích cười nói: “Lưu Lệ lúc chết, chỉ có một mình người ở bên người nàng, hôm nay hạ táng, ta hi vọng người cũng ở bên cạnh cùng nàng.”

Hấn nói đến yên lặng, Thương Lan nghe nhưng có chút thương cảm. Hấn đột nhiên nhớ tới lời Xích Diễm hai ngày trước, liền khiến cảm giác trên mặt biểu lộ ra, buồn bã cúi thấp đầu xuống.

Chu Chích nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hấn, lúc này Trọng Hoa đã chuẩn bị xong ngựa, ba người liền lên đường, chỉ chốc lát đã đến thư viện.

Dừng ngựa, Hồng Luyện liền tiến lên đón, đôi mắt trong veo đen thẳm chuyển chuyển trên mặt ba người, nhẹ giọng nói: “Lưu Lệ tỷ tỷ đã ở bên kia chờ!”

Nàng những lời này nói đến rất là kì dị, Chu Chích vẫn bình chân như vại, Thương Lan cùng Trọng Hoa lại đều nổi một thân hàn ý. Trọng Hoa càng là vẻ mặt trắng bệch, biểu cảm bất an.

Chu Chích gật đầu, đi tới bên ngoài căn phòng đặt tử thi hôm đó, xoay người hướng Trọng Hoa nói: “Trọng Hoa, vào nhìn tử tử người một cái đi!”

“Trọng Anh tử tử?” Trọng Hoa ngẩn ra, “Nàng đã tới sao?”

Chu Chích chăm chú nhìn hán thật sâu, nói: “Người nên biết, người là con nuôi đi? Ở trong phòng, liền là tử tử ruột của người!”

“Cái gì?!” Trọng Hoa sắc mặt đại biến, nhất thời ngây ra như phỗng. Hán ngẩn ngơ nhìn về phía căn phòng, môi nhúc nhích, lập lại: “Tử tử ruột?”

Chu Chích cũng nhìn căn phòng kia, ánh mắt dịu dàng: “Thuở nhỏ nhà người rất nghèo, cha mẹ đều mất đột ngột, Lưu Lệ chỉ bán mình, cho người đổi một chút lương thực. Lúc người bị phụ thân Trọng Anh nhặt đi, nàng liền ở bên cạnh nhìn lên. Về sau nàng bị người cứu vào thư viện, tư chất thông minh lại chăm chỉ nỗ lực, rốt cuộc có thành tựu. Nàng xem Trọng Anh trong nhà đối người cực tốt, cũng không nỡ cùng người nhận nhau.” Giọng hán bình thản, rừ rừ nói, lại cho thấy rõ nỗi đau.

Thương Lan đột nhiên nhớ tới câu nói lúc Lưu Lệ sắp chết, không nhịn được thốt ra miệng: “A, Lưu Lệ đến cuối cùng cũng là nhớ thương người, tiếng ”Đệ đệ” kia phải gọi chính người mới đúng!”

Trọng Hoa sắc mặt xám xịt, không nói một lời. Chu Chích hướng về Thương Lan khen ngợi cười một cái, trầm giọng nói: “Tử tử nghĩ cho người như vậy, người thế mà nhẫn tâm giết nàng như vậy?!”

Trọng Hoa thân thể nặng nề chấn động, Thương Lan không thể tin nhìn Chu Chích, nói: “Là hán giết?”

Chu Chích không nói gì, bầu không khí tức khắc cứng xuống, ứ đọng đến ngay cả gió cũng không thổi được. Đột nhiên, thanh âm trầm định vang lên:

“Không sai! Là ta giết!” Trọng Hoa thẳng lưng, nhìn về phía căn phòng lớn độc lập kia. Hán chậm rãi đi tới, vượt cửa trúc, nhẹ giọng nói: “Nhưng tử tử, ta thật sự không biết là người...”

“Biết, người lại sẽ làm thế nào?” Chu Chích lạnh lùng nhìn hán, “Biết, cũng sẽ không giết sao?”

Trọng Hoa bỗng nhiên xoay người, lạc giọng nói: “Người biết cái gì? Người biết cái gì?”

Chu Chích lạnh lùng liếc nhìn hán, nói: “Ta ít nhất biết, người là diễm đế Xích Diễm phái theo ta!”

Trọng Hoa sắc mặt đại biến, Chu Chích biểu cảm lãnh khốc tiếp tục nói: “Còn có, năm ấy hoàng hậu điện hạ ở ngày đại hôn trúng độc, suýt nữa khó giữ được tánh mạng. Về sau mặc dù là cứu về rồi, nhưng lại bỏ lỡ hoàng tử hiếm thấy. Chuyện kia, cũng là người sai khiến Chúc Nhật hoàng phi làm đi?”

Trọng Hoa trừng hán, dần dần hiểu rõ ra. “Là Trọng Anh nói cho người biết đi. Quả nhiên, nữ nhân liền là không có biện pháp bảo thủ bí mật...”

Chu Chích lạnh nhạt cười một cái: “Cho dù nàng không nói cho ta, lẽ nào ta sẽ không biết sao? Việc này, Xích Diễm cũng đều biết đi...”

“Không!!” Vừa nghe đến sự việc kéo đến trên người Xích Diễm, Trọng Hoa nhất thời kinh hãi, luôn miệng nói: “Hán không biết, hán chẳng biết gì! Hết thấy đều là ta tự chủ trương!”

Hán dùng sức vẫy tay, muốn bác bỏ lời Chu Chích, không cẩn thận, khuỷu tay tông ra cửa trúc, một trận tanh tưởi tức khắc truyền ra. Hô hấp hán nghẹn lại, đám người Chu Chích cũng cau mày, thoáng quay đầu đi. Trọng Hoa quay đầu lại, nhìn trong phòng tối hiện ra ánh sáng vãi trắng, vẻ mặt kích động dần dần lắng xuống, giống như nước đọng.

Hán lại quay đầu, lặng lẽ nhìn Chu Chích, nói rõ ràng: “Định vương điện hạ, xin ngài tin tưởng ta, hết thấy chuyện này đều không liên quan đến diễm đế bệ hạ. Diễm đế bệ hạ vì vạn dân, nhưng trong lòng từ đầu đến cuối chỉ có một mình ngài. Hán đã từng nói với ta, nếu có thể đổi một chút dịu dàng của ngài, cho dù bỏ tất cả lại thế nào? Ngài vừa rồi hỏi ta nếu biết Lưu Lệ là tử tử của ta, ta sẽ làm thế nào. Ta nghĩ, ta

vẫn sẽ giết nàng đi!” Hấn mỉm cười, trong mắt ẩn chứa điên cuồng, thanh âm lại y nguyên yên lặng: “Vì bệ hạ, ta cho dù bỏ tất cả, cũng có thể.”

Hấn ngưng mắt trông về phía xa, cũng không biết trông thấy cái gì, ánh mắt dần dần yên lặng, trở nên dịu dàng.

“Bệ hạ...” Hấn thì thào than nhẹ, xoay người đi vào bên trong cửa, vũng vàng đóng cửa lại. Chỉ chốc lát, khói trắng mờ hồ liền từ kẽ trúc toả ra, không lâu, ngọn lửa thoát ra, mang theo khói xanh dày đặc, khuếch trương phát lớn. Bên trong cửa truyền đến tiếng ho kịch liệt, nhưng không lâu sau thanh âm liền dần dần thấp, mãi đến khi biến mất. Lửa mạnh hừng hực, phòng trúc to như vậy, ở trong lửa lớn nứt vang, kêu thảm, sụp xuống.

Thương Lan kinh ngạc nhìn, ngẩn ngơ nghe, có chút hoang mang.

Mà Chu Chích lặng lẽ nhìn đối diện, ánh mắt trầm trầm, yên lặng vô thanh.

6. Chương 6

Mấy ngày qua, sắc trời vẫn luôn rất âm trầm, mưa nhưng không rơi xuống. Đến khi căn phòng sụp xuống, gió lớn nổi lên, mưa to tầm tã mà rơi, trên đất trống mọi người bất ngờ không kịp đề phòng, đều bị dính ướt.

Chu Chích không nhúc nhích, người khác cũng không dám động. Qua một lúc lâu, hấn mới chậm rãi xoay người, nhìn về phía Hồng Luyện: “Sau khi hết mưa, chọn ra hai cốt tỷ đệ Lưu Lệ, cùng nhau an táng đi!”

Hồng Luyện nhìn chằm chằm ánh mắt huynh trưởng, khẩn cấp hỏi: “Người muốn đổi Xích Diễm ca ca thể nào? Vừa rồi Trọng Hoa đã từng nói, chuyện này là hấn một tay gây nên, cũng không có một chút quan hệ với Xích Diễm ca ca!”

Chu Chích lặng lẽ nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Hồng Luyện, người lẽ nào còn chưa biết sao? Trên thế giới này có một số việc, bất luận bắt đầu thể nào, kết quả cũng giống nhau.”

Hồng Luyện nói: “Nhưng là...”

Chu Chích quay đầu, nhìn lướt qua xung quanh, nói: “Hồng Luyện, người liền lớn lên ở đây thật tốt đi. Sau khi lớn lên, dựa vào nguyện vọng của chính mình, đi làm người chuyện mình muốn làm đi!”

Hồng Luyện vành mắt nóng lên, đột nhiên cái gì cũng không nói ra được.

Thương Lan một mực chìm trong kinh ngạc. Xích Diễm đối Chu Chích... Là tình cảm như vậy? Chu Chích hiện tại rốt cuộc muốn làm gì? Không định tha thứ Xích Diễm sao? Cứ như vậy, thương quốc chẳng phải là còn có cơ hội?

Như phản xạ có điều kiện lướt qua trong lòng, đầu tiên là ý niệm như vậy, khiến hấn không biết mình nên khóc hay nên cười. Trong lòng hấn ngũ vị tạp trần, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Chu Chích, không nói một lời.

Chu Chích nhìn đám cháy lần cuối, xoay người nói: “Đi đi!” Trong mưa nhìn lại, bóng lưng của hấn y nguyên rất tao nhã, lại làm cho người không khỏi cảm thấy, thời điểm này, cũng không tránh khỏi... Quá thẳng tắp một chút!

Thương Lan trong lòng nổi lên một trận thương xót, nhanh chóng đi theo.

Mưa to một mực không ngừng, Thương Lan trở lại định vương phủ, thay quần áo, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa. Động tác của hấn hơi dừng lại một chút, hiểu rõ, mở cửa. Quả nhiên, một nội thần đứng ở cửa, nhìn thấy hấn, chấp tay nói: “Thương Lan điện hạ, bệ hạ gọi ngài lập tức đến!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Thương Lan gật đầu, ngay sau đó liền theo hần cùng nhau đến vương cung. Mưa rơi rất lớn, mặc dù có nội thần cẩn thận giúp hần che dù, nhưng nửa người đều dính ướt. Lúc đi, hần đột nhiên phát hiện cảnh vật ven đường có chút quen mắt, chỉ chớp lát, hần liền nhận ra được, bên trong mưa to, phương hướng nội thần dẫn hần đi, lại chính là thanh minh cung lúc mới đến đi qua - nơi Xích Diễm sinh sống khi còn bé.

Trong sương mù ngấm hoa, đặc biệt mỹ lệ. Trong mưa thanh minh cung, nhìn qua cũng không bằng bình thường hoang vắng lộn xộn như thế, cây cỏ dần dần vàng, cây cối sinh trưởng tự tại, ở trong mưa đều hiện ra một loại mỹ cảm tự nhiên, yên tĩnh mà thần thánh.

Nội thần tiếp tục hướng về phía trước, Thương Lan có chút kinh ngạc. Nơi đến hiển nhiên chính là đình đài ngày đó Xích Diễm ngăn cản hần qua, hần ở đó chờ hần sao? Từ xa nhìn lại, trong đình dường như quả thật có bóng người, đứng ở bên đình, trông về màn mưa mênh mông phía xa.

Không có ai trông coi, cây liễu bên hồ sinh đến rậm rạp bùm bùm, cành dày đặc đem tầm mắt đều che chắn. Đi tới nhìn một cái, người trong đình kia quả nhiên chính là Xích Diễm. Hần một thân thường phục, không mũ không miện, chấp tay đứng ở bên đình, biểu cảm có chút trống vắng.

Thương Lan đứng một lát, Xích Diễm dường như mới hoàn hồn lại, đảo mắt trông thấy hần, khẽ cười nói: “Mưa một chút, không khí dường như liền nhẹ nhàng khoan khoái nhiều. Trước khi đổ mưa, luôn cảm thấy dính nhớp nháp, quanh thân đều khó chịu.”

Thương Lan luôn cảm thấy trong lời nói hần có hàm nghĩa khác, nhưng lấy thân phận của hần, chỉ có thể cúi người hành lễ, hỏi: “Không biết bệ hạ gọi ta có chuyện gì?”

Xích Diễm đi tới bên bàn ngồi xuống, vươn tay khiến Thương Lan ngồi đối diện hần, hỏi: “Lưu Lệ điển sử quan đã hạ táng sao?”

Thương Lan nói: “Định vương điện hạ lúc đi, đem việc này giao cho Hồng Luyện công chúa.”

Xích Diễm hé môi, lại phát hiện mình không có gì để hỏi, rõ ràng đều là một chút sự việc đã biết... Hần thở dài ở trong lòng, bờ môi nhưng vẫn mang theo mỉm cười nhàn nhạt, nói: “Thương Lan, bắt đầu từ ngày mai, người liền cùng định vương cùng nhau thượng triều chấp chính đi!”

Í?! Thương Lan ở trong lòng đoán vắn lắn hần muốn hỏi mình chút gì, muốn nói với mình chút gì, nhưng thế nào đều không nghĩ tới sẽ là những lời này. Hần nhất thời không kèm chế được, thốt ra miệng: “Nhưng là, ta không phải thần tử chu quốc...”

Xích Diễm giơ tay ngăn cản hần nói chuyện, nhẹ giọng nói: “Không cần đối người khác nói như vậy. Hòa ước người đã viết rõ, thương quốc là chu quốc thần quốc.”

Thật ra hần những lời này nói đến cực kỳ khiêu khích, nhưng từ trong miệng hần nói ra, liền dường như chỉ đang ôn hòa trần thuật sự thật, khiến Thương Lan bất luận thế nào đều không thể nổi giận.

Hần gật đầu, Xích Diễm tán thưởng cười một cái, tiếp tục nói: “Vì vậy, nếu lấy cơ này thượng triều, ngược lại có thể lấp kín miệng những đại thần chán ghét kia.” Hần đột nhiên thở dài, nói: “Thương Lan, người là một kẻ có thiên phú, nhưng mà theo phụ thân như thế, cũng không học đến thứ gì đi? Thương quốc hiện tại suy tàn, nhưng ở trên tay người, hần là có thể phản chấn lại...”

Hần những lời này nói đến thật sự có chút kì lạ, Thương Lan há to miệng, không biết nên nói gì. Xích Diễm trông thấy biểu cảm của hần, cười nói: “Chẳng quản một quốc gia đã đủ ta lao tâm lao lực, ta vì sao còn muốn lại thêm một cái? Nếu không phải Bạc viết thư cầu ta hỗ trợ, ta cần gì đi làm chuyện rối rắm?”

Thương Lan thân thể chấn động, kinh ngạc nói: “Cậu xin người giúp một tay? Hỗ trợ cái gì?”

Xích Diễm hơi hột nói: “Hần nói, thương hoàng vô đạo, hần lực một người có hạn, mời ta xuất binh thảo phạt. Cái giá liền là, thương quốc hướng quốc gia ta xưng thần.”

Thương Lan sắc mặt đại biến. Đây thật là chuyện Bạc làm sao? Làm như vậy, cùng bán nước có cái gì khác nhau?!

Xích Diễm dường như cũng không chú ý đến ánh mắt của hắn, tiếp tục nói: “Ta đối thương quốc có phải nước phụ thuộc hay không cũng không để ý lắm, chỉ là nếu là Thương Tuyền tại vị, thương quốc cuộc sống bấp bênh, luôn có thật nhiều dân chạy nạn không để ý khác biệt chủng tộc hướng quốc gia ta chạy nạn. Đã có người nội ứng, tiện tay giúp chuyện này cũng coi như đối với nước ta có lợi.”

Bốn phương các nước đối khác biệt chủng tộc đều nhìn đến cực kỳ nghiêm túc, nghiêm cấm dị tộc thông hôn, cũng cực ít cùng đối phương qua lại. Phía trước thương quốc trong nước bất ổn, dân chạy nạn đông đảo, không chỉ khiến biên cảnh chu quốc cực kỳ bất an, cũng tạo thành rất nhiều đứa trẻ hỗn huyết bị người kỳ thị, hoặc bị bán vào kĩ quán, hoặc giã dạy chết đi trong gian khổ. Tình huống này, năm ấy Thương Lan còn ở thanh lam thành, ngược lại cũng biết một chút.

Hắn tỉ mỉ cân nhắc một hồi, đột nhiên lại có chút nghi hoặc: “Như vậy, khiến cữu phụ ta ở thương quốc trị quốc, giữ ta ở chu đô kiểm chế, đối với các người không phải còn có lợi một chút sao?”

Xích Diễm khẽ mỉm cười: “Vấn đề chính là, bây giờ thương quốc cũng không an ninh...”

“Sao lại thế được?” Vừa nghe cổ quốc gặp nạn, Thương Lan bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Bạc không phải hạng người vô năng!”

Xích Diễm cau mày nhìn hắn, Thương Lan lúc này mới phát hiện mình vô cùng thất thố, ngượng ngùng ngồi xuống, nhưng vẫn khấn trương nhìn Xích Diễm. Xích Diễm hỏi: “Người không phát hiện, Bạc hữu tướng cũng không có họ sao?”

“Đó là bởi vì...” Thương Lan chần chờ một chút, nhưng trong lòng đã từ từ hiểu, Xích Diễm tiếp theo nói: “Bởi vì hắn từng là tội nhân phải không?”

“Đúng... Ta hiểu được, mặc dù hắn ban đầu bị oan khuất, nhưng dân chúng lại không biết. Hơn nữa, thương vương dù thất bại, hắn ở trong triều nhưng vẫn thế đơn lực bạc...”

Oan khuất... Thương Lan khẽ cười khổ ở trong lòng. Đây chỉ là cách nói với bên ngoài. Bạc rốt cuộc phạm tội gì, không có ai so với hắn rõ ràng hơn...

Xích Diễm gật đầu, suy nghĩ sâu xa nhìn hắn, hỏi: “Bây giờ, người muốn làm sao?” Hắn phát tay áo đứng lên, “Người nếu muốn lưu ở quốc gia ta, liền cứ việc đi học tập người muốn học; nếu là quyết định trở về thương quốc, ta cũng quyết sẽ không ngăn cản, nhưng thân là địch quốc, tự nhiên cũng sẽ không có giúp đỡ dư thừa gì.”

Thương Lan trầm ngâm, Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, nói: “Người suy nghĩ một chút đi!”

Thương Lan hơi gật đầu, xoay người muốn đi, đột nhiên lại vừa quay đầu lại, hỏi: “Bệ hạ, hành vi của trọng hoa đại nhân, người hiểu rõ tình hình sao?”

Xích Diễm thân thể cứng đờ, đứng bất động. Sau một lúc lâu, hắn cười khổ nói: “Ta biết cùng không biết, có khác biệt gì sao?” Nước mưa ở chung quanh đình đài rơi dày đặc, tia sáng ảm đạm che khuất vẻ mặt của hắn.

Thương Lan nhìn hắn chăm chú một hồi, thì lễ một cái, lui xuống.

Nhìn bóng lưng Thương Lan rời đi, Xích Diễm thở phào, hiện vẻ mệt mỏi. Hắn đi tới bên đình, ngồi xuống ở trên ghế đá dưới lan can. Mưa rơi quá lớn, nơi đó đã sớm ướt thành một mảnh, hắn ngồi xuống, liền kể cả áo trắng cũng cùng bị ướt. Giọt mưa đánh vào trên tóc đen của hắn, đánh vào tóc trên trán hắn, bọt nước dọc theo gò má trượt xuống, vẽ ra một vòng cung lóe sáng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt ghế, liền giống như vuốt ve thiếu niên tóc đỏ năm ấy thường thường ở trên ghế ngủ trưa. Khi đó, thiếu niên lười biếng mở mắt, hướng hắn cười: “Dịu dàng như vậy... Yêu ta?” Dưới ánh mặt trời, đôi mắt lóe sáng, sợi tóc đỏ thắm cũng lóe lên ánh sáng ảm áp.

Lúc ấy mình kinh ngạc, lập tức cứng ngắc toàn thân lớn tiếng phản bác: “Ai... Ai sẽ yêu người a!”

Thiếu niên đột nhiên nhào lên ôm lấy mình, lớn tiếng cười: “Ôi chao, người không yêu ta, ta nhưng thích chết người nha!”

Ta nhưng thích chết người nha!

Bọt nước trượt xuống, ở trên cằm ngưng kết, nhỏ giọt trên mu bàn tay.

Vì sao sẽ biến thành như vậy? Từ hôm đăng cơ trở đi, mình nên từ bỏ sao? Bất luận... Lại muốn thế nào...

Mưa đánh vào trên tóc, trên lưng, trên mặt, Xích Diễm trong mưa, cúi đầu, cười khê, một mực đang cười.

Cho đến khi trở về định vương phủ, Thương Lan vẫn đang suy nghĩ lời Xích Diễm. Hắn nói là thật sao? Trên thế giới này sẽ có người đem đất đai đã chiếm lĩnh lần thứ hai giao trả lại hoàng đế sao? Có thể tin tưởng hắn sao?

Như vậy, nếu như quyết định tin tưởng hắn, mình nên làm sao?

Hắn dừng bước, nhìn hai tay của mình. Thương quốc không an định, chính mình hiện tại, có năng lực đi bình định sao? Xích Diễm nói không sai, hắn cơ bản là chưa từng học, thế nào mới có thể trở thành một đế vương ưu tú...

Khí tức khác thường từ phía trước truyền đến, Thương Lan ngạc nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức ngây người bất động.

Mưa đã hơi ngừng, nhưng bầu trời mênh mông vẫn phát đen, thấp thấp đè trên nóc nhà, lại càng hiện ra trời đất trống rỗng. Chu Chích liền đứng ở giữa trời đất, lặng lẽ nhìn hắn, khiến trái tim hắn đột nhiên đập mạnh một chút.

Chu Chích dường như đang nhìn hắn, lại dường như cũng không nhìn bất luận kẻ nào, cặp mắt phượng thâm trầm ẩn tình kia, thanh lãnh, không mang một chút nhiệt độ. Thương Lan tim đập dần dần lắng xuống, chậm rãi đi ra phía trước, kêu một tiếng: “Định vương điện hạ.”

Chu Chích xoay người, dẫn hắn đi vào trong nhà, vừa đi vừa hỏi: “Bệ hạ gọi người vào cung, nói những gì?”

Chẳng biết tại sao, Thương Lan luôn cảm thấy những lời Xích Diễm nói với hắn, Chu Chích hẳn là biết. Bởi vậy lúc này nghe được hắn hỏi, ngược lại ngẩn ra, do dự chốc lát mới đáp: “Bệ hạ cho ta thượng triều chấp chính, cũng cho phép ta tùy thời về nước...”

Chu Chích dường như đã sớm ngờ tới, không để ý chút nào hỏi: “Vậy lựa chọn của người?”

Thương Lan nhíu mày: “Ta vẫn chưa cân nhắc được.”

Chu Chích rõ ràng nói: “Vậy cũng không cần quá gấp. Cân nhắc thật tốt người cần thiết nhất là cái gì!”

Thương Lan nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Vậy còn người? Thật sự không định tha thứ diễm đế bệ hạ sao?”

Chu Chích ngừng bước chân, quay đầu xem hắn, khẽ cười một cái, nói: “Nghe nói thái tử điện hạ cùng lệnh đệ quan hệ cũng không thân? Không biết vì chuyện gì?”

Thương Lan nhất thời nghẹn lời. Hắn cùng Thanh Uyên tuy là huynh đệ song sinh, nhưng mẫu phi thân thể yếu đuối không cách nào lo liệu hai người, từ nhỏ cũng chỉ có một mình hắn là do mẫu phi tự tay nuôi lớn. Thuở nhỏ hai người tranh mẫu thân, lớn lên hai người tranh ngôi vị hoàng đế, Thanh Uyên liền bởi vì sinh muộn vài khắc, liền khắp nơi ở hạ phong, vẫn luôn đối với hắn lòng mang oán hận. Mà hắn, khi tận mắt trông thấy Thanh Uyên bị người giết, cũng không có sinh ra tâm tư báo thù cho hắn. Như vậy mình, có tư cách gì đi đánh giá chu gia huynh đệ?

Chu Chích xem hắn không nói, cũng không nói nhiều, tự ý đi ra.

Sau bữa tối, Thương Lan hai tay gối đầu, nằm trên giường, lặng lẽ liệt kê từng chuyện cũ của hắn và Thanh Uyên.

Lần đầu tiên thấy hắn, cũng đã năm tuổi. Nhớ đến khi đó thất kinh, thế mà còn có một người khác giống mình! Chỉ là người này, vì sao đáng vẻ cười, đáng vẻ tức giận, đáng vẻ khóc, đều cùng mình không giống? Khi đó còn tò mò đi ngắt một chút khuôn mặt “Mình”, kết quả bị hung ác cắn một cái, cắn thật chặt, người lớn tới kéo cũng không mở miệng, đau đến mình oa oa khóc lớn, khóc khóc liền ôm thân thể mềm nhũn của đối phương ngủ. Lúc tỉnh lại phát hiện không có người còn tưởng là đang nằm mơ, đợi đến thấy dấu răng trên tay, đột nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng.

Lần thứ hai gặp mặt, đối phương lập tức liền nhận ra mình, tức giận đến dùng sức trừng mắt, một câu cũng không nói với hắn. Minh cũng không phải đứa trẻ hiền lành gì, nhưng lần này lại cực kỳ kiên nhẫn, dễ dàng thật lâu, đối phương mới không nhìn hắn một cái, kiêu ngạo vô cùng nhìn hắn một cái, nói: “Được rồi, ta liền chuẩn người chơi cùng ta!” Vì vậy, mình vẫn vô cùng vui sướng.

Rõ ràng đã đáp ứng cùng chơi, nhưng lần thứ ba gặp mặt cũng đã ở ba năm sau. Lần kia, Thanh Uyên gặp được mẫu thân, biết mình là do mẫu thân tự tay dưỡng dục, cơ hội “Cùng chơi”, liền lại cũng không có...

Lại đến, cũng chỉ có lần kia... Quên mất bởi vì chuyện gì, mình chọn đến phụ hoàng giận dữ, tại chỗ bị đánh hai mươi trượng, đánh đến lưng một mảnh máu thịt mơ hồ. Lúc tỉnh lại, trông thấy Thanh Uyên ở bên cạnh, cho là hắn là tới chế giễu, ngay sau đó về mặt trầm xuống, quát lên: “Người tới làm gì?”

Thanh Uyên chặt chẽ nắm lấy tay hắn, nhú chặt mày, ngậm vào nước mắt run giọng nói: “Thật đau thật đau, ca ca...”

Hiện tại nhớ ra, vậy là huynh đệ liên tâm hiềm thấy đi? Nhưng là, lúc ấy lòng có định kiến mình lại thật sự cho rằng hắn tới cười nhạo mình, lập tức liền đem hắn đuổi ra ngoài. Về sau nghe nói mình nằm trên giường vài ngày, Thanh Uyên cũng nằm trên giường vài ngày, mới biết khi đó hắn đau là thật sự. Nhưng mà, lại đã muộn...

Thương Lan càng nghĩ trong lòng càng đau, ở trên giường lật qua lật lại, lại càng lúc càng tỉnh táo. Hắn đột nhiên đứng lên, ra tiểu viện của mình, thẳng hướng căn phòng Chu Chích. Binh sĩ trong phủ chắc là được mệnh lệnh, trông thấy hắn đi lung tung chung quanh, cũng không ngăn trở. Hắn bước nhanh đi tới tiểu viện Chu Chích ở, còn chưa kịp đi vào, liền đứng lại.

Trăng đã tròn, ánh sáng khắp nơi, hiện ra bóng dáng người kia ngẩng đầu ngắm trăng trong viện. Năng chén mờ trăng sáng, đối ảnh thành ba người, hắn độc thân mà đứng, một bộ hiu quạnh tiêu điều.

Người kia tựa hồ nghe thấy cửa truyền đến tiếng bước chân, cúi đầu xuống, trông thấy Thương Lan, khẽ cười nói: “Không biết điện hạ đêm khuya tới thăm, có chuyện gì quan trọng?”

Nụ cười này, trăng sáng đều ánh trong mắt hắn, hơi lay động, Thương Lan nhưng là trong lòng đau xót, lời lẽ thốt ra miệng: “Ta ngày mai sẽ hướng bệ hạ chào từ biệt trở về thương quốc!”

Chu Chích có chút bất ngờ nhìn hắn, Thương Lan tiếp tục nói: “Sau khi trở về, ta sẽ đi cúng tế phần mộ Thanh Uyên. Từ năm tuổi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta liền vô số lần từng nghĩ cùng hắn thân mật khắng khít giống huynh đệ chân chính, lại luôn bỏ qua. Mà bây giờ, cũng đã vĩnh viễn không có cơ hội đó.” Hắn có chút nghẹn ngào, thanh âm lại kiên định mà dồn dập, “Có chuyện gì, không thể thừa dịp khi còn sống giải quyết thật tốt? Không thể không kéo tới khi không được mới thôi sao?”

Chu Chích đột nhiên xoay người, bàn tay bên người chặt chẽ nắm thành quyền. Đây là Thương Lan từ lúc quen hắn, lần đầu tiên trông thấy tâm tình của hắn có dao động rõ ràng như thế. Một lát sau, Chu Chích xoay người, đi tới trước mặt Thương Lan, giơ tay khẽ vuốt ve gò má hắn, nhẹ giọng nói: “Người hận ta sao? Ta khiến người vĩnh viễn mất đi cơ hội đó...”

Thương Lan giật mình lắc đầu, rũ mắt nói: “Mặc dù rất giống vô tình, nhưng mà trên chiến trường, binh khí đều không có mắt... Ta chỉ hận mình, vì sao khi hắn còn sống, không đối với hắn trò chuyện nhiều, không đối với hắn cười cười nhiều.”

Chu Chích thả tay xuống, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên thở dài thật sâu nói: “Nếu như, thật chỉ là huynh đệ mà nói...” Hắn bỗng nhiên tự giễu cười một cái, nói: “Đêm đã khuya, quay về ngủ đi.”

Thương Lan trong nháy mắt này, cảm thấy mình dường như có thể bắt được trái tim hắn, tiến lên một bước, bắt lấy ống tay áo của hắn, vội vàng hỏi: “Ta, ta có thể chứ?” Vừa dứt lời, hắn liền chú ý đến mình nói cái gì, bỗng chốc không nhìn được mặt đỏ tới mang tai.

Chu Chích nhìn gò má đỏ thắm của hắn, khẽ bật cười. Nếu như lúc này Thương Lan ngẩng đầu nhìn hắn, liền sẽ thấy, giống như ngày hôm đó nhìn Xích Diễm, ánh mắt dịu dàng ngậm cười. Chu Chích nhẹ nhàng kéo ra tay hắn, nhẹ giọng nói: “Thương Lan, không phải huynh đệ không được. Là quân vương không được.”

Thương Lan ngẩn ra, bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Quân vương không được? Vì sao?”

Chu Chích xa xăm cười một cái, xoay người về phòng, thanh âm từ từ truyền đến: “Sáng sớm ngày mai lúc thượng triều, người lại trả lời ta đi!”

Trước khi hần vào cửa, nhìn một lần cuối cùng, khiến Thương Lan lần thứ hai ngây người. Mắt phượng hơi nghiêng, trong ánh mắt ngậm vào nồng đậm trào phúng, cho dù ai cũng không cách nào nhận sai.

7. Chương 7

Nghĩ lúc trước, lần đầu Thương Lan đi lên bậc thang dài này, trong lòng còn có một chút thấp thỏm bất an. Đối mặt lần đầu đến chu quốc, đối mặt nhân vật chưa từng tiếp xúc qua, hần không biết số phận sẽ thế nào. Trên thực tế, đến chu quốc này hơn một tháng, hần xem rất nhiều, nghe rất nhiều, nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không có bất kỳ một chuyện gì do hần tự mình nắm giữ, đi làm.

Bây giờ, hần lần thứ hai bước lên bậc thang dài này, trong lòng vẫn phập phồng không ngừng. Hôm qua, Xích Diễm đem quyền lựa chọn giao đến tay hần, Chu Chích lại lần thứ hai vì lựa chọn này thêm một chú giải. Một buổi tối suy tư, hần cũng không xác định lựa chọn của mình có phải tốt nhất hay không, nhưng bởi vì quyền lựa chọn này, khiến lúc hần đi tới chu tước cung, trong lòng kiên định rất nhiều. Chỉ cần có thể đi làm, liền nhất định có thể thay đổi; chỉ cần có thay đổi, liền có phân nửa cơ hội thành công!

Hần di chuyển ánh mắt, nhìn chăm chú bóng người màu đỏ đi phía trước hướng. Chu quốc áo đỏ, nhưng Thương Lan lại cho rằng, trên thế giới này không ai có thể so với Chu Chích càng thích hợp màu đỏ. Rõ ràng là màu sắc đường hoàng phóng túng như thế, ở trên người Chu Chích, nhưng lại tăng thêm một loại mỉa hoặc sâu không lường được, hết như hần vĩnh viễn không cách nào khiến người ta suy đoán tâm tư...

Đi vào đại điện, quần thần vừa nhìn thấy Thương Lan, lập tức nổi một trận nghị luận. Chu Chích lạnh lùng nhìn qua chung quanh, thanh âm này lập tức liền đẹp loạn, nhưng vẫn thính thoảng có ánh mắt rình mò nhìn qua, như xem xét cái gì.

Thương Lan đứng thẳng, ngẫu nhiên chạm đến ánh mắt người khác còn lộ ra một nụ cười tao nhã, đối phương lập tức liền dời mắt, lần sau lúc đánh giá liền sẽ cẩn thận hơn nhiều.

Chu Chích hai người tới kể ra trễ, nhưng vẫn còn có người trễ hơn bọn hần. Mãi đến phía trước bắt đầu tấu nhạc, Trọng Anh mới vội vã vào điện, đứng ở đầu cuối cùng đội ngũ. Thương Lan lúc này mới nhớ tới từ khi gặp trong cung, liền không trông thấy nàng. Hần chăm chú nhìn nàng một cái, xem nàng tuy rằng trên hình dáng không có gì thay đổi, biểu cảm lại âm trầm rất nhiều, không nhận được ở trong lòng thờ dài. Trọng Hoa là nghĩa đệ của nàng, Lưu Lệ là bạn tốt của nàng, chắc hẳn nàng cũng rất khó chịu...

Hần thu hồi ánh mắt, vừa vặn trông thấy Xích Diễm áo gấm mũ ngọc, ngồi xuống, ánh mắt thanh lãnh đảo qua, quần thần liền bắt đầu quỳ xuống hành lễ.

Đợi đến tiếng quát của nội thần bên cạnh “Có việc tấu lên, không có gì bãi triều” tạm ngừng nghỉ, Thương Lan mới rung lên trường y, tiến lên khom người nói: “Cổ quốc vi thần có biến, đặc biệt xin bệ hạ cho thần về nước tìm tòi!” Thanh âm trong trẻo, từng chữ từng chữ khiến mọi người nghe được rõ ràng, quần thần xung quanh lập tức một mảnh ồn ào, Chu Chích lặng lẽ đứng, bờ môi ngậm một mạt hơi giễu cợt, Xích Diễm ngồi ở phía trên, ánh mắt yên lặng, dường như còn mang theo một tia rõ ràng.

Dù sao cũng là trên triều, thanh âm ồn ào của các thần tử chỉ trong chốc lát liền lắng xuống. Xích Diễm trầm giọng nói: “Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thương Lan ngẩng đầu, cất cao giọng nói: “Vi thần lưu ở chu quốc, tự nhiên có thể học được rất nhiều việc. Nhưng mà, thần không thể mặc kệ nhân dân nước nhà. Cùng sống trong an nhàn học tập mình quân nước mạnh, không bằng cùng nhân dân mình cùng nhau tìm tòi trong khốn cảnh!”

Xích Diễm khuôn mặt biến thành nhu hòa, hần mỉm cười gật đầu, nói: “Đã như vậy, trăm...”

Lời hứa hẹn của hắn còn không nói ra, có một vị lão thần đột nhiên ra khỏi hàng cắt ngang hắn, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, nhất thiết không được!”

Xích Diễm ngừng lời, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chăm chú hắn. Hắn không biết là to gan chậm chạp vẫn là vô cùng trung thành, tiếp tục lớn tiếng nói: “Bệ hạ, người này bị quốc gia ta diệt quốc, giết đệ, nhất định đối với nước ta lòng mang hận ý. Nếu là thả cộp về núi, tương lai ắt gặp cản ngại!”

Chu Chích lạnh lùng nở nụ cười: “Người là đang nhắc nhở Thương Lan điện hạ, không nên quên thù hận đối với ta sao?” Ánh mắt của hắn nhẹ nhàng chuyển trên người đại thần, lập tức khiến đại thần biến sắc, thanh âm tức khắc nhỏ xuống: “Không dám, chỉ là...”

Chu Chích mỉm cười, nói: “Đã như vậy, thần liền hướng bệ hạ xin làm chuyện xấu, đi thương quốc phụ tá Thương Lan điện hạ là được!”

Lão thần sắc mặt đại biến, thầm nghĩ trong lòng: Tuyệt đối không được! Định vương vốn liền tâm sự khó dò, nếu hắn cùng địch quốc cấu kết soán vị, kia mới thật là việc lớn không ổn! Nhưng là ở dưới ánh mắt Chu Chích, hắn không dám nói câu nào, chỉ có thể liều mạng hướng Xích Diễm nháy mắt, hi vọng hắn mở miệng ngăn cản.

Xích Diễm nghe Chu Chích mở miệng, vẻ mặt không chút thay đổi, nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Trẫm chuẩn tấu.”

Tiếng tạ ơn của Chu Chích vang lên, Thương Lan ngẩn người, cũng hành lễ theo. Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, một mảnh lặng ngắt như tờ.

Xích Diễm đứng lên, cười nói: “Người tới, mang rượu tới, hôm nay nhân cơ hội này, trẫm liền tiến đưa Thương Lan điện hạ cùng định vương!”

Chỉ chốc lát, liền có nội thị lấy chén ngọc rót rượu dâng lên, Xích Diễm lấy một chén, trước kính Thương Lan: “Điện hạ, trẫm liền ở đây cầu chúc thương quốc quốc thái dân an, ca múa thái bình, cùng chu quốc vĩnh kết bang giao!”

Thương Lan uống một hơi cạn sạch, cất cao giọng nói: “Vi thần vĩnh viễn không quên ơn diễm đế bệ hạ giáo huấn thần!”

Trong lời của hắn mang theo chân thành nói không nên lời, Xích Diễm cười một cái, lại kính Chu Chích. Hắn nhìn chăm chú Chu Chích, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, tính toán lúc nào xuất phát?”

Ánh mắt Chu Chích trầm trầm, mỉm cười: “Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai xuất phát.”

Xích Diễm mi mắt hơi rũ, một lát lại giương lên, mỉm cười nói: “Như vậy, liền chúc hoàng huynh thuận buồm xuôi gió, bình an vui vẻ...” Hắn biết rõ hôm nay từ biệt, chẳng biết lúc nào mới trở về. Hắn nói không nên lời quá nhiều, cười khổ một tiếng, ngẩng đầu uống cạn rượu ngon trong chén, ném chén ra đất, xoay người ra điện. Thanh âm chén ngọc rơi xuống đất leng keng chôn vùi bên trong tiếng hô:

“Bãi triều...”

Sau điện, Xích Diễm dừng bước xoay người, nhìn đình viện không một bóng người trước mặt, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, hôm nay là trung thu...”

Thương Lan mãi đến sau bữa tối mới nhớ ra hôm nay là ngày gì. Buổi tối, hắn ngồi ở trong tiểu viện của mình, trong lòng nghĩ ngẩn trắng tròn một lần cuối cùng ở chu quốc. Nhưng hôm qua mưa to tầm tã, trong trời đêm lại mây đen rậm rạp, đừng nói ánh trăng, ngay cả ngôi sao cũng không thấy được.

Hắn thở dài một hơi, ảm ức về phòng. Lại không biết lúc này ở trong viện định vương, Chu Chích còn ngồi lẳng lặng, nhìn lên trời, dường như thông qua mây đen, thấy được trăng tròn màu bạc.

Qua một lúc lâu, phía sau hắn đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Chu Chích cũng không quay đầu lại, hỏi: “Trọng Anh, có chuyện gì sao?”

Trọng Anh đứng vững ở phía sau hắn, thấp giọng nói: “Điện hạ, ngày mai ta không xuất phát đồng loạt với các người.”

Chu Chích không nói một lời, Trọng Anh tiếp tục nói: “Ta rõ ràng đã sớm biết việc Trọng Hoa làm, nhưng vẫn dung túng hần. Cái chết của Lưu Lệ cùng cái chết của hần, tội của ta đều khó buông tha! Nếu là rời đi nơi này, ta sợ ta một ngày nào đó sẽ quên mất chuyện của bọn họ, quên mất một phần cảm giác tội ác này của mình. Vì vậy, ta phải ở lại chỗ này. Đây là ta xin lỗi cùng chuộc tội với bọn họ!”

Chu Chích thở dài một hơi, đứng lên đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của nàng, nói: “Tùy người vậy. Chỉ là nhớ kỹ không cần quá chỉ trích mình, khiến mình nhẹ nhàng một chút.”

Trọng Anh cảm kích gật đầu, lui xuống, Chu Chích trước khi vào cửa nhìn bầu trời một cái cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Ta sao lại không phải đang chỉ trích người? Diễm...”

Sáng sớm hôm sau, nhóm người Thương Lan Chu Chích liền xuất phát. Trong số người tiễn đưa tất nhiên không thấy Xích Diễm, ngay cả quần thần trong triều cũng không thể thấy vài người. Lại là quân dân phi viêm thành nhảy cẫng hoan hô, ở trong ấn tượng của bọn họ, định vương chỉ cần vừa xuất chinh, liền nhất định đại thắng mà về. Thương Lan nhìn, lại là cực kỳ hâm mộ, lại là cảm mến.

Đội ngũ lần này hành trang đơn giản, tự nhiên so lúc đến hành động cấp tốc hơn nhiều. Lộ trình lúc đi gần tới nửa tháng, lúc trở về chẳng qua mười lăm ngày, Thương Lan liền lại thấy được tường thành quen thuộc.

Trong lòng hần một trận kích động, ngựa tốt đuổi đến bên thành, ngừng lại. Chu Chích hơi hơi trầm ngâm, liền biết đây là nơi chốn lúc trước Thanh Uyên bị giết—— ngày đó trong thiên quân vạn mã, chém giết không nghỉ, hần đương nhiên không có khả năng đem khuôn mặt mọi người tru sát, từng cái nhớ rõ ràng ở trong lòng. Lúc này, hần cũng không đi quấy nhiễu Thương Lan, chỉ là đứng xa xa, chờ hần tưởng nhớ xong.

Một lát sau, Thương Lan quay về, vành mắt ửng đỏ, biểu cảm vẫn còn coi như trấn định. Hần hướng về phía Chu Chích khẽ gật đầu, nói: “Định vương điện hạ, nếu không chê, liền theo ta cùng nhau ở tại long hình cung đi!”

Chu Chích cười nói: “Nghe nói long hình cung tú lệ đã lâu, lần trước bỏ lỡ, lần này nhất định phải thưởng thức thật tốt một phen!”

Rõ ràng phía trước cũng là khách sáo như vậy, nhưng chẳng biết tại sao, Thương Lan đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét. Hần nhìn Chu Chích, đột nhiên nói: “Định vương điện hạ, người tới thanh lam thành, ta sẽ không đặc biệt chiêu đãi người, nhưng người cũng không cần câu nệ, xin tận lực tùy ý.”

Chu Chích ngẩn ra, lập tức hiểu ý hần, cười nói: “Ta biết, Thương Lan.”

Thương Lan nghe hần gọi thẳng tên mình, trong lòng vui vẻ. Lúc này nhóm người đã đi đến cửa thành, nơi đó đã có một đám người chờ, người đứng đầu chính là Bạc. Mấy tháng không thấy, sắc mặt hần tiêu tụy, như là già mấy năm. Thương Lan nhớ tới lời Xích Diễm, trong lòng một trận chua xót, vỗ ngựa đi ra phía trước, kêu lên: “Cữu phụ đại nhân.”

Bạc hướng về phía con trai mình hành lễ thật sâu, nói: “Khổ cực người, bệ hạ...”

Thương Lan vốn hơi nghiêng người, muốn tránh ra đại lễ của hần, lúc này nghe xưng hô của hần, cười nói: “Ta vẫn chưa lên ngôi, sao có thể xưng hô như vậy?”

Bạc trầm giọng nói: “Tiên hoàng đã mất, Thương Lan điện hạ là thái tử, nên lập tức lên ngôi!”

“Cái gì?” Thương Lan biến sắc, “Phụ hoàng chết?” Hần nhìn chăm chú Bạc, thật vất vả đem câu sau ép xuống, là người giết?

Bạc ngẩng đầu nhìn thẳng hần, sắc mặt tái nhợt, biểu cảm lại cực kỳ trấn định: “Điện hạ vừa ly khai thương quốc không lâu, tiên hoàng liền treo cổ tự tử trong tấm cung. Vì thân từng chịu tội nặng, vô đức trị quốc, may mắn điện hạ đúng lúc trở về, quả thật quốc gia ta may mắn!”

Ánh mắt của hần lóe lên, liếc Chu Chích sau lưng Thương Lan một cái, lại thu hồi tầm mắt như không có chuyện gì xảy ra.

Thương Lan đem cái nhìn này của hần thu vào đáy lòng, bên ngoài lại thản nhiên, nói: “Không cần ở cửa thành nói không nghỉ, đi vào long hình cung lại nói chuyện đi!”

Trở về ngôi xuống nói chuyện, Thương Lan mới càng thán phục Bạc thật sự là nhân vật lợi hại. Lúc cự thân bất mãn hấn nhiếp chính, dân gian đối với hắn có thành kiến lớn, làm việc rất nhiều trở lực. Nhưng mặc dù như thế, hắn vẫn duy trì vận hành chính sự, mãi đến khi Thương Lan trở về.

Một phen thương nghị, quyết định Thương Lan sau một tuần lập tức lên ngôi, chính thức lấy danh nghĩa thương hoàng chủng quân triều chính, đề xuống tiếng bất bình trong dân gian.

Thương Lan càng nói càng là hả lòng hả dạ, đợi đến tất cả thương nghị sẵn sàng, Bạc đột nhiên nói: “Sau khi lên ngôi, người nên chuẩn bị việc đại hôn.”

Thương Lan kinh ngạc, ngược mắt nhìn thẳng Bạc, chần chờ nói: “Này... Không khỏi quá sớm đi?”

Bạc cười nói: “Đã không còn sớm! Người bây giờ đã hai mươi hai tuổi, coi như là con cái nhà bình thường, lúc này cũng đều có con cái, huống chi vua của một nước?”

Thương Lan hiềm thấy trở nên thiếu tự nhiên: “Nhưng... Nhưng là, ta còn chưa muốn kết hôn!”

Bạc vừa nghe, vẻ mặt lập tức nghiêm nghị: “Không cho phép người không nghĩ! Sớm lưu lại hậu duệ con cháu, đó là trách nhiệm làm vua!”

Trách nhiệm làm vua? Điều này chụp mũ xuống, Thương Lan lập tức không nói gì. Trong đầu của hắn đột nhiên vang lên lời than thở hôm đó của Chu Chích: “Không phải huynh đệ không được, là quân vương không được...” Là bởi vì cái này sao? Hắn cúi đầu xuống, thân là vua, liền muốn gánh vác thứ mình không muốn gánh, làm chuyện mình rõ ràng không muốn làm... Hắn nhắm mắt, chặt chẽ cắn răng. Không được, không thể yếu đuối! Từ buổi sáng kia, mình đã từ bỏ không phải sao? Ngay trước mặt Chu Chích, ngay trước mặt Xích Diễm, lớn tiếng đưa ra lựa chọn của mình! Như vậy, như vậy... Xích Diễm, năm đó người là tâm trạng thế nào? Ngay cả Trọng Hoa đều không nói?

Hắn đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu, nhìn thẳng Bạc, trấn tĩnh mà nói rõ ràng: “Vậy thì do người đi an bài!”

Bạc vui mừng cười một cái, gật đầu, Thương Lan lại bỗng nhiên lòng sinh chua xót, cũng không biết là vì Xích Diễm, vẫn là vì mình.

Sớm ở lúc bọn họ thương nghị chính sự, Chu Chích liền lui xuống. Lúc này, hắn một mình dạo bước ở long hình cung, dường như đang thưởng thức cảnh đẹp. Thị vệ chung quanh vừa thấy diện mạo đặc dị này của hắn, liền biết hắn chính là chu quốc đại tướng ngày đó ở dưới thanh lam thành đánh đầu thắng đó, cũng biết hắn là “Khách” Thương Lan lần này mang về, thế là đều không lên tiếng, mặc cho hắn tự do đi lại. Chu Chích mỉm cười, đầu óc lại đang không ngừng vận hành. Tuy rằng hắn thân không ở chu quốc, nhưng tự có một bộ mạng lưới tình báo của mình, bây giờ, bên kia truyền đến cũng không phải tin tức tốt gì —biên giới tây bắc chu quốc hỗn loạn.

Biên giới tây bắc? Bắc bộ huyện quốc cùng chu quốc sớm có hiềm khích, biên cảnh bắc bộ xung đột nhỏ một mực không ngừng. Nhưng là tây bộ... Lê nào phương tây bạch quốc cũng có động tác? Có phải hay không hắn là sớm đi nhìn một chút... Chẳng qua bên kia luôn đóng trọng binh, lãnh binh lại là lão tướng trong triều, phụ thân Trọng Anh – Trọng Phồn. Tuổi hắn dù đã không ít, nhưng đúng là trí dũng song toàn, ngược lại thật sự có thể yên tâm. Một phen thương nghị xong, hắn quyết định chờ đến một chút tin tức kỹ lưỡng hơn đến lúc đó nói tiếp.

Nhưng là hai ngày sau, kế hoạch của hắn liền bị làm loạn. Lúc Thương Lan đang chỉnh sửa văn thư Thương Tuyền lưu lại, ngoài ý muốn phát hiện một bức thư, là huyện quốc quốc quân Huyền Khi cùng bạch quốc quốc quân Bạch Cự liên danh viết đến. Hai người kia mời Thương Tuyền “Cùng tham gia hoạt động lớn”, cùng thảo phạt chu quốc. Trong thư trình bày từng chuyện lợi hại, nói lấy chu quốc phú cường, một ngày nào đó sẽ bắt đầu mở rộng ra phía ngoài, gây hại tam quốc. Không bằng thừa dịp cánh chim nó còn chưa đầy đặn liền hợp lại tiêu diệt nó, cũng hứa hẹn về sau thương quốc có thể chia đến bao gồm một phần ba đất đai phi viêm thành.

Trong thư nói đến cực kỳ êm tai, ngay cả Thương Lan xem cũng không khỏi có chút tâm động. Chu Chích nghe hắn đọc một lần, biểu cảm không chút thay đổi. Thương Lan đột nhiên hiểu rõ hỏi: “Người, đã sớm biết?”

Chu Chích bất ngờ sảng khoái nói: “Là biết có chuyện như vậy, nhưng lại không biết phong thư này là hai vị này liên danh viết.”

Thương Lan nói: “Vì vậy, xuất binh quốc gia ta nói là đáp lời Bạc, nhưng trên thực tế cũng là vì dập tắt đám lửa này?”

Chu Chích vẫn đáp cực kì sảng khoái: “Không sai!”

Thương Lan trừng hăn, hồi lâu không nói, đột nhiên thở dài một hơi. Mặc kệ nói như thế nào, chu quốc lần xâm lấn kia, trừ vương quyền Thương Tuyền vững vàng nắm trong tay, cũng không phá hư nhiều thứ. Kể cả Thanh Uyên cùng hăn tranh đoạt vương vị, đều cùng nhau trừ đi... Đối với mình thật sự còn không có “Chỗ hỏng” gì. Bây giờ trăm phế chờ hưng, thương quốc ngược lại có so lúc Thương Tuyền tại vị càng nhiều sức sống.

“Điện hạ!” Chu Chích đột nhiên mở miệng cắt ngang suy nghĩ lần này của Thương Lan. Thương Lan ngẩng đầu, trông thấy trong mắt Chu Chích hơi ngậm áy náy, nói: “Hiện tại biết chuyện này, tuy rằng còn không biết huyền bạch hai nước lúc nào xuất binh, nhưng ta phải nhanh chóng xuất phát. Vốn là muốn lưu lại xem lễ đăng cơ của người...”

Thương Lan ngăn ra, lập tức thật lòng nở nụ cười: “Không sao, người muốn lưu lại, ta đã rất vui!”

Chu Chích cũng là cười một cái, lập tức cáo lui.

Thương Lan một người ngồi trong điện, trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Thanh Uyên, tuy là xin lỗi người, nhưng ta thật sự từng thích người kia...”

Cố gắng sử dụng thì quá khứ, Thương Lan biết, từ giờ phút này trở đi, thật ra hăn liền đã đăng cơ lên ngôi.

Ngựa tốt hai mươi ngày từ phi viêm thành đến thanh lam thành, nghỉ ngơi không quá hai ngày nữa liền lại muốn ra roi thúc ngựa chạy đi biên giới tây bắc, như vậy thật sự là có chút khổ cực quá mức...

Sau khi xuất phát ba ngày, Chu Chích ngay cả nghĩ dư dật như vậy cũng không được. Hăn nhận được báo cáo đưa tin, phía trên lác đác vài chữ khiến hăn sắc mặt đại biến: “Huyền Bạch khởi binh, chu bại, Trọng Phồn mất!”

Hăn kinh hãi, do dự chốc lát, đi tới ngoài lều, tập trung tất cả binh sĩ từ thanh lam thành ra ngoài quay về, chậm rãi quét mắt một lần. Những người này là tinh binh theo hăn chung quanh xuất chinh, tuy rằng số lượng kém xa đóng ở bắc cảnh, nhưng vô luận là cùng tướng lĩnh ăn ý vẫn là năng lực chiến đấu bản thân, đều thắng đoàn quân thất bại kia mấy lần.

Lúc này, quân đội này đứng ở trước mặt hăn, ngay ngắn trật tự, ánh mắt kiên định mà tin tưởng, khiến Chu Chích vui vẻ nở nụ cười. Hăn vẫn mang theo tư thế lười biếng mà thoải mái, giờ giờ tờ giấy trong tay, thanh âm không lớn lại vô cùng rõ ràng: “Tây bắc bọn chuột nhắt kia thừa dịp chúng ta không ở, cắn chết Trọng lão tướng quân, trộm đi một ít thứ của chúng ta, chúng ta có phải hay không hăn là đi cho bọn họ biết mặt?”

Binh lính lớn tiếng cười nói: “Đó là đương nhiên!”

Chu Chích cong ngón tay đếm một chút, khẽ cau mày nói: “Nhưng là, số người bọn họ so chúng ta nhiều một chút...”

Một sĩ binh lớn tiếng nói: “Chẳng qua là một đám chuột, nhiều một chút lại tính là cái gì? Muốn nói đánh trận, ai có chúng ta đánh đến nhiều?!”

Chu Chích lớn tiếng cười: “Nói thật hay! Tốt, Luy Khải, người có gan, thắng người làm đội trưởng, chưởng quân tiểu đội trăm người!”

Luy Khải chẳng qua là một binh lính bình thường, vụn vặt lần không ngờ thống suất kiêm vương tử Chu Chích thể mà nhớ đến tên của mình, kinh hãi kiêm vui mừng nằm sấp ra đất, lớn tiếng nói: “Mặt tướng nhất định liều mạng giết địch!”

Chu Chích lẳng lẳng cười, quét mắt nhìn biểu cảm sùng kính mà dưng cảm trên mặt binh lính, nói: “Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt một đêm, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta liền phải ngày đêm thần tốc!”

Ngày hôm sau, bồ câu đưa tin lại đến. Ở trước mặt binh sĩ, Chu Chích vĩnh viễn đều duy trì khí độ bình tĩnh tao nhã, nhưng cho dù là lần này cũng rất cuộc không nhận được sắc mặt đại biến. Trên tờ giấy vẫn chỉ có một câu:

Diễm đế ngự giá thân chinh!

8. Chương 8

Trên đường, chim bồ câu đưa thư liên tiếp tới, binh sĩ dưới tay Chu Chích mỗi ngày trông mong. Tuy rằng trong đô thành đều đồn thái đế định vương có ý nắm binh tự lập, nhưng những tướng sĩ dưới tay hắn đều hiểu quá sâu trung thành và đậm nhạt của hắn. Diễm đế chủ nội định vương chủ ngoại, đây là không thể phù hợp hơn, bởi vậy mọi người vừa nghe đến diễm đế xuất chinh, mỗi một người đều cầu khẩn hắn thắng ngay từ trận đầu, bình an không có việc gì, cũng vội chạy đến chiến trường giúp một tay.

Mà lúc này, nụ cười của Chu Chích đứng lúc vuốt lên bất an hoặc nhiều hoặc ít trong lòng binh lính. Mỗi khi truyền thư tới, hắn đều sẽ ở trước mặt binh lính, dùng thanh âm trầm thấp nhu hoà đọc ra từng chữ, cho dù tình hình chiến đấu không tốt, hắn cũng không đổi một chữ, chỉ là sau khi đọc xong sẽ mỉm cười, gờ tờ giấy nói: “Xem ra chúng ta phải đến nhanh một chút, những tên ngoài tiền tuyến kia đang thúc giục, các người lại không đến, chúng ta sẽ phải đem công chia hết!”

Lúc này, binh lính chung quy xôn xao cười một cái, lớn tiếng nói: “Xuất phát xuất phát!”

Mà trong lòng Chu Chích, lại không yên lặng giống hắn biểu hiện ra như vậy. Diễm đế cần chính yêu dân, giỏi làm vua của một nước, nhưng từ khi sinh ra tới nay, chưa từng ra trận đánh trận. Cho dù lúc trước hắn đọc thuộc binh thư, nhưng chuyện trên chiến trường, chỉ bằng những điều trên binh thư là tuyệt đối không được. Huống hồ, Trọng Phồn thật sự không kém, binh bại trận vong nhanh như vậy cũng không phải tất cả đều là do binh lực kém, địch quân nhất định có đại tướng ở đó! Xích Diễm, Xích Diễm... Nhất định phải đợi ta đến!

Nhưng cho dù nóng lòng như vậy, hắn vẫn không dám ở trước mặt mọi người biểu lộ nửa phần, sợ rằng mất đi quân tâm, mất sĩ khí, chỉ ở trong lòng hận không thể lưng mọc hai cánh, bay lên mà đi, sớm một bước nhìn thấy hắn mỉm cười với mình, mình cũng trở nên an tâm.

Ngày đêm thần tốc như vậy, rốt cuộc hai mươi ngày sau chạy tới la tổ thành, ngoài thành chính là sa mạc thiên lý phong — chính là nơi bại vong của Trọng Phồn ngày đó.

Quân định vương vừa vào thành, quân dân trong thành lập tức nhảy cẫng hoan hô, dường như thắng lợi cuộc chiến tranh này cũng chỉ là dễ như trở bàn tay. Chu Chích mặt mỉm cười, nhưng vài tên tướng lĩnh quen thuộc hắn đều không dám đến gần... Trong đôi mắt đỏ kia lẫn lộn mây đen dày đặc, nhìn một cái đã biết, tâm trạng Chu Chích cực độ ác liệt!

Diễm đế Xích Diễm lúc này đang ở trong thành, cũng cùng ra đón. Chu Chích vừa thấy hắn liền cười lạnh một tiếng: “Bệ hạ vạn tuế! Vì thần hôm nay là hướng bệ hạ xin từ chức!”

Những lời này của hắn vừa ra, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ, mấy ngàn ánh mắt rơi vào trên người hai người bọn họ.

Xích Diễm ngăn ra, nói: “Định vương sao lại nói vậy?”

Chu Chích cười lạnh nói: “Vi thần vô năng, ngay cả biên cương nhỏ nhỏ cũng không thể khiến bệ hạ yên tâm, ngược lại mệt mỏi bệ hạ ngự giá thân chinh, thật sự tội đáng chết vạn lần!”

Nói, hắn quay đầu ngẩng đầu mà đi, thế mà đem mọi người ném sau lưng.

Xích Diễm đối diện trăm ngàn ánh mắt nhìn sang, khẽ cười khổ, nói: “Định vương cũng không tránh khỏi quá lo lắng ta đi...”

Mọi người chợt hiểu, dồn dập tán thưởng rằng: “Diễm đế định vương quả nhiên huynh đệ tình thâm!”

Chu Chích mới vừa đem binh sĩ dưới tay mình thu xếp xong, liền tìm đến mật thám, đem tất cả tình huống hỏi tỉ mỉ thông suốt. Tên mật thám kia thật sự cũng không phải nhân vật bình thường, từ cái lớn như địa hình thiên lý phong, phân bố binh lực hai nước huyền bạch, đến cái nhỏ như tên tuổi thói quen của quốc quân chủ tướng hai nước huyền bạch, không thể không trả lời đến rõ ràng. Vừa hỏi xuống, Chu Chích mới biết Xích Diễm mấy ngày qua làm được quả thật không sai. Định quân bên kia ra một chủ tướng trẻ tuổi họ tuyết, tuổi nhỏ liền là tướng tài, am hiểu nhất là đánh úp, lão tướng Trọng Phồn cũng là thua ở kế sách của hắn. Mà Xích Diễm lãnh binh mấy ngày qua, ở trên chiến trường cẩn thận cùng vòng quanh, còn đạt được vài trận thắng lợi nhỏ. Phải biết, lúc trước sau khi Trọng Phồn bại, chu quân nhưng phải lui hơn mười dặm, la tổ thành này, vẫn là về sau Xích Diễm thu phục.

Chu Chích nghe, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có. Hắn liếc nhìn Xích Diễm do dự qua lại ngoài cửa, gật đầu nói: “Ta biết, sau này còn khiến người càng khổ cực!”

Mật thám liền nói không dám mà lui xuống, Chu Chích chờ hắn ra ngoài, ngay trước mặt Xích Diễm đóng chặt cửa chính. Xích Diễm lộ vẻ thất vọng, ầm ức rời đi.

Về sau, hai huynh đệ này không còn cơ hội nói chuyện. Đợi đến buổi chiều ngày thứ ba, hai người bọn họ chẳng biết tại sao cãi một trận lớn. Theo người hầu nói là định vương đột nhiên đến phòng ngủ diễm đế, bắt đầu hai người còn ở nói chuyện thật tốt, sau đó giọng điệu cũng có chút thay đổi. Hai người này đều là tính tình kín đáo, cho dù cãi lên thanh âm cũng sẽ không quá lớn, chỉ là cuối cùng diễm đế đột nhiên nổi giận, nặng nề tát định vương một chưởng, mãi đến lúc hắn ra cửa, dấu tát đỏ tươi còn lưu ở trên gò má hắn. Sau khi Định vương đi ra, vuốt gò má của mình, quay đầu hướng về trong phòng hừ lạnh một tiếng, sải bước mà đi.

Sáng ngày thứ tư, định vương đột nhiên hướng trại địch phát đi một phong chiến thư giọng điệu cực kỳ ngạo mạn, kích đến đối phương lập tức đáp ứng chiều mai ở thiên lý phong đánh một trận. Có người nói lúc định vương gửi thư, Trọng Anh tướng quân ở bên cạnh cẩn thận hỏi một câu: “Không nói với bề hạ một tiếng trước sao?” Định vương mắt phượng nghiêng nghiêng, lạnh lùng nhìn nàng: “Là hắn đánh trận nhiều, vẫn là ta đánh trận nhiều?”

Hôm khai chiến, định vương điểm binh xuất phát, Xích Diễm lại cũng theo cùng đi. Chỉ là biểu cảm hai bên lãnh đạm, trên đường một câu cũng không nói. Trọng Anh kẹp ở giữa hai người, sắc mặt xấu hổ, muốn đi khuyên bảo một chút, nhưng lại không biết nên khuyên từ đâu. Cứ như vậy, hai bên giằng co đi thẳng tới thiên lý phong.

Địa hình thiên lý phong rất lạ lùng, đá vụn cỡ đại bộc phát trên thác, cũng không thiếu dòng chảy xiết từ tây sang đông. Những dòng chảy xiết này thường xuyên sẽ có một chỗ đột nhiên sâu xuống, nếu là người ngựa không cẩn thận đạp xuống, đứng không vững, lập tức cũng sẽ bị nước cuốn trôi đi. Mà ở vài dặm phía đông, những dòng chảy xiết này giao nhau, hình thành vòng xoáy lớn, bị vọt tới nơi đó lập tức cũng sẽ bị vòng xoáy cuốn vào đáy nước, khó tiếp tục chạy ra.

Quân đội hai bên chia ra nam bắc thiên lý phong, Chu Chích neho mắt lại, ánh mắt chăm chú nhìn lại, chỉ thấy nhân số đối phương cùng phe mình xấp xỉ, hai màu cờ xí trắng cùng đen lay động, trận hình bày đến rất chỉnh tề, xem ra cũng là tướng lĩnh giỏi. Hơn nữa hai màu cờ đen trắng đan xen hỗn tạp, dường như đối với phối hợp giữa hai bên rất có lòng tin. Dưới cờ đen có mấy người đứng, một người trong đó một thân mũ giáp bạc, trên mặt còn mang một mặt nạ đồng xanh dữ tợn, không khỏi quay đầu cười nói: “Người này làm việc rất cổ điển, chỉ là không biết dưới mặt nạ mặt có phải là một dung mạo tuyệt thế thật hay không.”

Xích Diễm hừ lạnh một tiếng, xoay đầu, khiến tâm tình Chu Chích bởi vì sắp khai chiến mà biến thành có chút hưng phấn lập tức nguội xuống, không vui quay đầu lại.

Tiếng trống đánh vang, hai bên tiếng giết nổi lên, thẳng hướng đối phương phóng đi. Chu Chích lập tức phát hiện, tốc độ của đối phương so phe mình chậm nhiều. Bởi vậy, ở thời điểm vượt qua dòng chảy xiết, rơi xuống nước đầu tiên chính là binh sĩ chu quốc. Chu Chích cười lạnh. Quả nhiên là tiểu kế! Hai quân giao chiến, sĩ khí quan trọng. Ra lệnh phe mình đi chậm, thật ra cũng coi như là đem sĩ khí của mình ép xuống. Nhưng hắn lại nhìn về phía quân đội chu quốc, không nhịn được than nhỏ một tiếng, lắc đầu. Xông lên phía trước nhất chính là quân đội Trọng Phồn nóng lòng báo thù, thứ nhì là quân đội lệ thuộc trực tiếp

mình. Mà quân cận vệ tinh nhuệ Xích Diễm mang đến lại có chút do dự. Trong quân có hai tướng cũng là tối kị trong binh tướng a!

Hắn lại là thở dài, giơ thương, giãn mi cười một cái, lớn tiếng nói: “Đến nha! Đối một tiểu quỷ ngay cả khuôn mặt cũng không dám lộ, chúng ta còn khách khí cái gì?!”

Chu quốc tướng sĩ ồn ào cười một cái, tâm tình càng là sục sôi, thanh âm Xích Diễm lúc này vang lên ở phía xa xăm: “Người bắt đầu đầu tướng giặc, thưởng ngàn lượng bạc, thăng quan ba cấp!”

Mọi người một trận hoan hô, dồn dập đoạt nhau tiến lên. Phía trước bọn họ còn nghi diễm để định vương không hòa thuận, lúc này vừa nghe hai người phối hợp, trong lòng đại định.

Lúc này, binh đội hai nước huyền bạch cũng xuống nước, bọn họ dưới chân bay bổng, dường như chứa vật gì. Cho dù có người rơi xuống nước, cũng sẽ hơi ngăn trở, người bên cạnh lập tức liền có thể đem hắn dắt lên, thả tới vị trí an toàn.

Quân đội chu quốc nhìn một cái, kinh hãi, động tác lập tức chần chờ.

Chu Chích chăm chú nhìn lại, trong lòng tức khắc có tính toán, vỗ ngựa chạy lên phía trước, chuyên quét phía dưới địch quân. Quả nhiên, địch quân lấy túi khí đeo lên chân, tuy rằng không dễ chìm xuống ở trong nước, nhưng phía dưới cũng sẽ bất ổn. Chu quốc quân đội nhìn một cái, lập tức tiếng hoan hô nổi lên, học theo chém giết.

Đột nhiên, phía sau chu quân vang lên tiếng nổ lớn, Chu Chích nhìn lại, một nhóm quân đội lao ra, hướng về phía sau diễm để thắng tiến lên. Nhóm quân đội này toàn thân trắng, rõ ràng là tinh binh bạch quốc. Chu Chích dừng lại bước chân, ném về phía sau một nụ cười nhàn nhã, Xích Diễm trấn định ngồi ở trên ngựa, cũng cười lại. Bầu không khí cứng ngắc giữa hai người lúc trước, đều như giả. Chu Chích giơ lên thương trong tay, lớn tiếng nói: “Đội một đội hai tiến lên, đội ba quay về, đội bốn xuất kích!”

Ở trong thanh âm vang dội của hắn, quân đội chu quốc hành động chỉnh tề trật tự, còn có một nhóm quân mới từ trong rừng cây giữa la tổ thành cùng thiên lý phong lao ra, cùng đội thứ ba nguyên bản hành động so ra chậm giáp công binh lính bạch quốc. Bạch quân tuy rằng nhân số khá nhiều, nhưng tập kích bất ngờ bị phá, trong lòng đã bất an, trận hình tức khắc có chút hỗn loạn. Xích Diễm tay duỗi một cái, nắm lên ngân thương bên yên, xông vào trận địa địch trước. Chu quân tất nhiên là tinh thần đại chấn, kì binh bạch quốc đột nhiên rơi vào khốn cảnh cũng là vui vẻ. Nếu là có thể bắt giết diễm để trước, mình còn có cơ hội sinh tồn. Nhưng là bất ngờ chính là, diễm để thế mà thân thủ thật tốt, tuy rằng còn không so được định vương đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi, nhưng tự vệ vẫn là dư dả. Chu quốc tướng sĩ lớn tiếng hoan hô nói: “Diễm để vạn tuế!!” Sĩ khí càng là tăng vọt.

Thật ra nếu ở dưới tình huống thông thường, bạch quốc chủ tướng đương nhiên sẽ cân nhắc đến khả năng phục binh. Nhưng mà hắn gần đây tổng hợp lại thông tin nhiều mặt, vô luận như thế nào đều không thể cho ra kết luận hai vị huynh đệ chu quốc này thương nhau. Trong lòng đã tồn định kiến, lại thêm trong la tổ thành hai người làm bộ làm tịch, hắn càng thêm chứng thực ý kiến của mình. Tuy rằng đem suy đoán làm căn cứ hành động sẽ không ổn, nhưng dù sao hắn tuổi trẻ hăng hái, đối một hồi đại thắng Trọng Phồn kia càng thêm một chút ngạo khí, khiến hôm nay lúc này rơi xuống hạ phong.

Chu Chích Xích Diễm ở trong trận liếc nhau, âm thầm gật đầu. Bắt giặc bắt vua, Chu Chích suất quân hướng chủ tướng hai nước bờ bên kia phóng đi. Hắn trên đường thế như chẻ tre, bên kia một bộ kinh hoảng, tướng lĩnh họ tuyết kia khuyên lui quân vương hai nước, mình tiến lên trước, ngăn cản Chu Chích. Chu Chích cười lạnh một tiếng, đâm chọc chẻ quết, chuyên chọn mặt nạ trên mặt hắn ra tay. Người kia đối mặt thái độ khinh miệt của Chu Chích, trong lòng giận dữ, hận không thể đem hắn một kiếm đâm chết. Nhưng bắt đắc dĩ tài nghệ không bằng người, giao thủ chẳng qua hơn mười hiệp, liền bị hắn đánh đứt dây buộc, mặt nạ đồng xanh nặng nề rơi xuống trong nước. Người kia tóc dài ngồi ngồi, rơi loạn xuống, lộ ra một khuôn mặt như bạch ngọc, quả nhiên là mỹ nhân tuyệt thế!

Chu Chích thu thương, cười lạnh nói: “Quả nhiên đẹp hơn tướng tượng!”

Hắn lên tiếng chê cười, người kia giận đến mặt đỏ rần, lần thứ hai vung kiếm đánh qua. Chu Chích chính là muốn kích đến hắn hấp tấp nóng nảy, lần này chỉ hai ba hiệp, liền một thương ép tới hắn ngã xuống đất, sau đó vung tay lên, mũi thương xuyên qua tay trái của hắn, đem hắn đinh trên mặt đất!

Người kia một trận đau đớn, mặt ngọc vắn vẹo. Chu Chích lui ra phía sau một bước, quay đầu nhìn quanh, bây giờ chu quốc khí thế đại thịnh, đã nắm chắc phần thắng, Xích Diễm cũng đang hướng về bên này đi tới. Chu Chích mỉm cười, đang chuẩn bị tiến lên đón tiếp, lại trông thấy Xích Diễm đột nhiên sắc mặt đại biến. Chu Chích ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy tướng lĩnh họ tuyết ác độc một kiếm chặt xuống tay trái của mình, hướng về hấn vung kiếm chém thẳng qua!

Chu Chích trường thương còn dính trên mặt đất, nhất thời gặp nguy, lúc này một đôi bàn tay ầm ập kéo hấn ra, tránh thoát kiếm thế, sau đó người kia đứng không vững, rơi vào dòng chảy xiết. Nơi hấn rơi vừa vụn nước sâu, lập tức bị dòng chảy xiết cuốn đi. Chu Chích đầu óc trống rỗng, kêu lên: “Xích Diễm!” Sau đó không chút nghĩ ngợi, hai chân đạp một cái, cũng cùng nhau nhảy vào trong nước!

Quân sĩ bên cạnh kinh hãi, lập tức vươn tay ra kéo, nhưng dòng nước chảy xiết, tay mọi người một lần lại một lần thất bại. Mắt xem hai người bị kéo tới nơi dòng chảy xiết tụ lại, thân thể Chu Chích bị Xích Diễm dùng sức đẩy một cái, hướng lên bờ. Mọi người vừa mừng vừa sợ, vội nắm lấy Chu Chích. Nhưng Chu Chích thấy Xích Diễm chìm xuống, hô to một tiếng, hất ra tay người khác, lần thứ hai nhào tới. Dòng chảy xiết đánh ra nham thạch bên bờ, bọt nước văng khắp nơi, trong nháy mắt liền cắn nuốt bóng dáng hai người.

Chu quốc quân đội kinh hoảng. Hoàng đế cùng định vương gặp nạn, sống chết chưa biết, lúc này mặc dù bởi vì thường ngày huấn luyện vô cùng tinh mà cũng không loạn thành một đoàn, nhưng mỗi người trong lòng cũng đều là e sợ bất an, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu tướng họ tuyết cổ tay đứt, trông thấy chu quốc quân thần rơi xuống nước, cười lạnh hai tiếng, trong lòng không biết là vui là tiếc, nhưng lập tức phấn chấn tinh thần, quát lớn: “Huyền bạch hai nước ba quân nghe lệnh!” Trên cổ tay đứt của hấn máu tuôn chảy, người theo hầu vội băng bó cho hấn, hấn không để ý. Về mặt dù vô cùng tái nhợt, nhưng vẫn chỉ huy, lần nữa chinh đón bại quân cùng chu quân chống đỡ.

Chu quân không người mệnh lệnh, có người nhìn thấy kẻ địch xung phong, lập tức liền nghi phản kích; có người nhìn thấy kẻ địch thế lớn, liền nghi tạm thời tránh lui, các loại suy nghĩ ứng đối khác nhau hỗn tạp, trong quân nhất thời đại loạn.

Đột nhiên, một giọng nữ phần nộ quát: “Bệ hạ cùng định vương diện hạ đang gặp nguy hiểm, các người không nghĩ cách cứu giúp, còn ở đây làm gì?”

Thanh âm này vừa ra, lập tức quân tâm đại định. Chúng tướng sĩ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trọng Anh ngẩng đầu đứng ở giữa, tóc dài ở trong gió mùa điên cuồng, ánh mắt lấp lánh hữu thần, nhìn thẳng trận doanh đối diện. Khắp bầu trời mây đen tôn lên áo trắng giáp đỏ của nàng, bộc lộ ra uy thế凛冽. Nàng giơ kích chỉ chỉ về phía đối diện, quát to: “Mọi người còn nhớ rõ là ai hại huynh đệ bệ hạ của chúng ta gặp nạn sao? Kẻ thù phía trước, các người còn đang chờ cái gì?”

Chúng tướng sĩ đều thuận theo ngón tay của nàng nhìn về phía trại địch đối diện, lộ ra ánh mắt thù hận. Tiểu tướng họ tuyết cổ tay đau đớn, bởi vì mất máu quá nhiều mà cảm thấy trước mắt hơi phát đen. Hấn nỗ lực trợn to mắt, nhìn nữ tướng tư thế oai hùng hiên ngang, lộ ra một tia mỉm cười, thấp giọng lẩm bẩm: “Trọng Anh, Trọng Anh! Ta nhớ kỹ ngươi!” Hấn quyết đoán kịp thời, nâng lên khí lực cuối cùng, lớn tiếng nói: “Huyền bạch hai nước ba quân nghe lệnh, chúng ta tạm thời lui binh!”

Tiếng kêu sắc bén, liên quân huyền bạch chậm rãi lui về phía sau, tuyết tướng cuối cùng đưa mắt nhìn Trọng Anh một cái, phóng ngựa mà đi.

Thấy quân địch lui lại, chu quân rục rịch. Trọng Anh sắc mặt tái nhợt, tay nắm cương ngựa hơi phát run. Nàng hít sâu một hơi, nói: “Giặc cùng đường đừng đuổi theo! Tìm kiếm bệ hạ cùng định vương quan trọng hơn!”

9. Chương 9

Nước sông chảy xiết, đáy sông lại cạn. Thân thể Chu Chích không ngừng đụng vào tảng đá dưới đáy sông, dẫn tới từng trận đau đớn trên thân thể. Nhưng là, hần hiện tại đã hoàn toàn không để ý cơn đau này, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Xích Diễm cách đó không xa, lần lượt nỗ lực vươn tay ra bắt lấy hần. Hai bờ sông, tướng sĩ chu quốc vừa liều chết chém giết vừa muốn tới cứu, nhưng những bàn tay vươn ra lần lượt rơi vào khoảng không. Rốt cuộc, Chu Chích bắt được tay Xích Diễm, mà lúc này, hai người cũng đã đến gần nơi dòng chảy xiết tụ lại. Chu Chích gắt gao nắm chặt tay, trong lòng biết vừa tách ra cũng sẽ bị nước đẩy ra xa nhau. Cho dù là chết cũng muốn chết cùng một chỗ! Chẳng biết lúc nào, trong lòng đã chỉ còn lại ý nghĩ như vậy.

Thần trí Xích Diễm cũng rất tỉnh táo, hần nhìn Chu Chích, cười khê, trên nét mặt thấp thoáng có một tia mỉa mai. Hần cố sức vươn ra tay kia, bắt lấy Chu Chích, dùng sức rút tay ra, sau đó đột nhiên phát lực, đem hần đẩy về bên bờ. Thân thể Chu Chích bị đẩy ra, theo sức nước nổi tới bên bờ, trở mắt nhìn Xích Diễm chìm xuống. Trong lòng hần một trận đau như cắt, cơn đau này vô cùng kịch liệt, hơn xa bộ phận trên thân thể vừa mới đụng bị thương. Nó thúc giục hần hất ra tay binh lính kéo lại hần, hét lớn một tiếng: “Xích Diễm!” Lần thứ hai hướng thẳng trong vòng xoáy không đáy.

Ở trong nước lạnh buốt, Chu Chích nỗ lực duy trì thần trí còn sót lại đối kháng cùng lực hút cực mạnh của vòng xoáy, nỗ lực mở to mắt, tìm kiếm tung tích Xích Diễm. Không khí giữa miệng mũi càng ngày càng ít, cảm giác nghẹt thở từng đợt nổi lên. Rốt cuộc, ở đáy nước càng lúc càng tối tăm, hần miễn cưỡng nhận ra một bóng người màu đỏ. Trong lòng hần mừng rỡ, dùng sức quạt quạt cánh tay, từng chút một tới gần hần, vươn ngón tay bắt được một góc áo hần, sau đó sau gáy đau đớn, trước mắt tối sầm, rốt cuộc mất đi thần trí.

...

A... Đau!

Ý thức mới vừa hiện lên từ trong bóng tối hơi rút đi, toàn thân đau đớn liên không ngừng kích thích thần kinh Xích Diễm.

Hần thở ra một hơi, mở mắt. Ánh sáng chói mắt đập vào mi mắt, khiến hần lập tức híp mắt, khê hừ một tiếng.

Không chết sao? Thật đúng là may mắn a... Hần nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, nhớ lại trước khi chìm vào đáy sông thấy đến vẻ mặt lo lắng gấp gáp của Chu Chích, khê mỉm cười. Hần sẽ không có chuyện gì đi? Mình biến mất, thân là vương tử hoàng huynh nên lên ngôi, tất cả, đều có thể trở về quỹ đạo...

Như vậy, mới là kết quả tốt nhất đi?

Hần mở mắt lần nữa, nỗ lực ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh, lại ngây người một lần nữa.

Thấy đến một bóng đỏ nằm yên bên người, Xích Diễm bỗng nhiên đứng lên, xông qua, hoảng loạn lớn tiếng kêu lên: “Hoàng huynh! Hoàng huynh! Chu Chích!”

Nam tử không nhúc nhích, sau đầu có vết máu rướm ra, dường như ngay cả hô hấp đều không có. Xích Diễm cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ngón tay phát run, không dám đụng hần. Qua một lúc lâu, hần cắn răng một cái, vươn tay ra chạm dưới mũi hần, hô hấp khe khẽ phát lên ngón tay hần, khiến hần bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm, mềm nhũn ra. Lúc định thần nhìn lại, mới nhìn đến vết máu mỏng nhạt bên đầu Chu Chích, thương thế không quá nặng, chỉ là sau đầu dù sao cũng là chỗ hiểm, tình huống cũng thật sự khó tả.

Hần rũ mi thâm cầu nguyện phi viêm thần điều trong chốc lát, lại đưa mắt nhìn Chu Chích một lúc lâu, đứng lên nhìn bốn phía. Nơi này là một sơn cốc vô danh, trong cốc cây cối che phủ, phong cảnh có chút u nhã. Bên cạnh hần là một hồ sâu, nước trong veo, nhìn xuống mơ hồ có mạch nước ngầm, rõ ràng nơi này tiếp xúc với vòng xoáy ở sa mạc thiên lý phong đó.

Làm sao mới ra ngoài được? Xích Diễm có chút quan tâm quân đội của mình, tuy rằng đã thắng thế, nhưng còn chưa triệt để thắng lợi, bây giờ lại mất chủ soái. Nếu như Chu Chích còn ở đó đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng mà bây giờ hần theo mình mà đến... Nghĩ đến mấy chữ “Hần theo mình mà đến” này,

Xích Diễm trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, chỉ cảm thấy vành mắt phát nóng. Hắn cúi đầu nhìn Chu Chích hôn mê bên người, thăm nghĩ, hoàng huynh, nơi nào đó trong lòng người, đã phát sinh biến hóa a?

Hắn dùng sức nhắm mắt một chút, di chuyển tâm tư. Đôi mắt nhìn lại, mơ hồ liền có thể thấy đến bốn phía cốc nhỏ này. Bốn vách chót vót, nhưng hợp lực hai người bọn họ, không hẳn không tìm được lối ra. Chỉ là bây giờ nhìn mặt trời đã sắp lặn về tây, đêm nay nhất định là không cách nào hành động. Một mực lưu ở bờ đầm cũng không phải cách, tốt nhất có thể tìm sơn động tạm nghỉ một đêm. Nhưng mà bây giờ Chu Chích hôn mê chưa tỉnh, Xích Diễm cũng không dám tự ý rời đi. Nếu là trong cốc này có dã thú trùng độc gì, lúc mình rời đi tổn thương đến Chu Chích, kia thật đúng là chuyện hối hận không kịp. Hắn khẽ cười, trong lòng cay đắng ngọt bùi khó tả, từ sau khi mình đăng cơ, nhìn Chu Chích an tâm nghỉ ngơi ở bên cạnh mình như vậy, lại có mấy lần? Trong lòng hắn mơ hồ sinh ra một vọng tưởng, nếu là chỉ có hai người bên nhau, ở trong cốc này tự do vượt qua cả đời, chắc hẳn cũng là một chuyện vui... Nhưng hắn lập tức lại nghĩ đến mấy vạn tướng sĩ bị lưu ở thiên lý phong, trăm vạn thần dân trong nước trông mong hắn quay về, không khỏi tự giễu hai tiếng, bỏ đi ý nghĩ.

Hắn đắn đo suy nghĩ, các loại ý nghĩ ùn ùn kéo đến, ở trong lòng quấy nhiễu không nghỉ. Lúc này, một tiếng khẽ rên vang lên bên cạnh hắn, Xích Diễm không khỏi mừng rỡ, cúi thấp người, trông thấy mi mắt Chu Chích khẽ động vài cái, mở mắt ra, đôi mắt đỏ trong vắt nhìn thẳng hắn, nhưng là không mang một chút tình cảm. Dường như ở trong mắt hắn, Xích Diễm hết như trời đất cây cỏ, không có gì khác biệt. Ánh mắt này vô cùng trong vắt, vô cùng xa cách, khiến Xích Diễm trong lòng chợt lạnh, thân thể lui về phía sau, dự cảm không may dâng lên. Quả nhiên, khi Chu Chích đứng dậy, sau khi hướng bốn phía xem một vòng, nhìn hắn bình tĩnh hỏi một câu: “Xin hỏi các hạ là ai?”

Xích Diễm kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt hắn trong veo như nước, tràn ngập xa cách, hoàn toàn không giống giả bộ. Sau khi Xích Diễm hết kinh sợ, trấn tĩnh lại, cười lạnh nói: “Như vậy người là ai?”

Chu Chích ngẩn ra, hiện ra vẻ mờ mịt, chân mày hơi nhíu lại. Sau một lúc lâu, hắn bỗng khẽ bật cười, nói: “Cuộc đời vốn là bèo nước gặp nhau, có nhớ hay không, có biết hay không, lại có quan hệ gì?”

Có quan hệ gì? Xích Diễm âm thầm cắn răng, hồi ức ta quý trọng như vậy, theo lời người liền có thể tiện tay bỏ đi sao? Trong lòng hắn đau nhói, những suy nghĩ miên man vừa rồi vào lúc này nghĩ đến đều như giễu cợt, khiến người ta không biết nên khóc hay cười. Nhất thời, hắn nản lòng, xoay người lạnh nhạt nói: “Mặc kệ nói như thế nào, nghĩ cách đi ra ngoài đi!”

Trước đây bất luận Chu Chích đối với hắn khách khí lãnh đạm thế nào, nhưng bởi vì tình huynh đệ trước kia, vẫn luôn còn có chút đặc biệt. Bây giờ Chu Chích không chút ký ức, đối với hắn như người qua đường, đưa lưng về phía hắn. Xích Diễm cắn chặt môi dưới, máu tươi tràn ra từ bờ môi, hắn lại không chút cảm giác đau đớn.

Chu Chích nhìn sắc trời một chút, cũng không đáp lời, hướng một hướng khác mà đi. Xích Diễm thoáng trông thấy, không nhịn được quay đầu lại hỏi: “Người đi đâu?”

Bước chân Chu Chích hơi ngừng: “Vào đêm, nơi núi rừng này cũng không an toàn, ta tính toán ngày mai lại tìm đường ra ngoài. Chẳng qua nếu người vội đi, đó cũng là chuyện của người.”

Hắn tuy rằng mất đi ký ức, nhưng dường như cũng không quên thường thức thường ngày hành quân mà ra. Xích Diễm định thân, ít nhất nhìn xuống, lặng lẽ đi tới vách núi bên cạnh đáy cốc, đi tìm một sơn động thích hợp tạm nghỉ.

Nơi này sơn động rất ít, chỉ chốc lát, hai người liền đồng thời thấy đến một hang động sâu sạch sẽ mà không có hơi ẩm gì. Xích Diễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chu Chích, vừa nhìn thấy ánh mắt xa lạ của hắn, lập tức xoay người rời đi, tìm một sơn động khác cận hơn mà có hơi ẩm, không ngừng có gió thổi vào, ngồi xuống.

Nơi này cách sơn động vừa rồi cũng không xa, một lát sau, hắn nghe Chu Chích đi ra ngoài, càng đi càng xa. Dựa theo lẽ thường đến nói, hẳn hẳn là đi thăm dò địa hình đồng thời tìm kiếm một chút thức ăn. Xích Diễm biết mình cũng nên đi, nhưng mà đầu mờ mịt, toàn thân biếng nhác, cái gì cũng không muốn làm.

Trước nay không biết khi nào thì bắt đầu, hần liền biến thành loại thể chất kì lạ ngâm nước cảm lạnh liền sẽ phát sốt này. Đại khái là yếu tố tâm lý đi! Xích Diễm nằm trên mặt đất, nhìn lại những hồi ức quý trọng kia, cho ra kết luận này. Thuở nhỏ hề phát sốt, mọi người liền sẽ đối với hần đặc biệt thương yêu, đặc biệt là hoàng huynh Chu Chích cùng mình quan hệ tốt nhất, càng là có chút thời gian rảnh liền sang đây xem hần. Lúc được ngón tay thon dài ấm áp của huynh trưởng tiếp xúc, hạnh phúc trong lòng như sắp sửa tràn trề. Hơn nữa vào lúc này, hần liền có thể quán lấy huynh trưởng, khiến hần cả ngày ở cùng mình, người khác nề tình hần bệnh, cũng sẽ không nói nhiều.

Chẳng qua là muốn làm nũng mà thôi! Xích Diễm tự giễu hạ kết luận, cuộn tròn lại.

Đầu bọc phát mê mang, huyết thái dương mơ hồ phình lên, gió thổi ở trên quần áo ướt đầm, từng đợt hàn ý rót vào. Cứ tiếp tục như vậy, cho dù chết, cũng không có gì kỳ quái. Xích Diễm mở mắt, ánh mắt trong sáng, cười khổ một tiếng, miễn cưỡng ngồi dậy.

Trong trái tim này, chứa chính là tình ái dây dưa; nhưng trên đôi vai này, còn gánh vác trọng trách thiên hạ!

Hần đứng lên, trước mắt phát đen, suýt nữa lại ngã xuống. Không được, không thể như vậy! Hần dùng sức vẩy vẩy đầu, sải bước đến ngoài động, vừa vặn trông thấy Chu Chích quay về. Vẫn là ánh mắt xa cách như vậy, nhưng là lần này, Xích Diễm nhìn thẳng ánh mắt của hần, lạnh lùng cười một cái, lướt qua bên cạnh hần. Chu Chích cau mày quay đầu, nhìn hần đi xa, không nói một lời.

Xích Diễm biết mình cầm cự không được bao lâu, vội vã tìm chút cành khô cỏ dại liền chạy về. Nhóm lửa chụm con con này tự nhiên không làm khó được viêm tộc có khả năng thao túng lửa, nhưng Xích Diễm đang phát sốt, nhất thời không khống chế được sức mạnh, vung tay lên liền đem tất cả cành khô thật vất vả nhặt được đều đốt thành tro bụi. Hần nhìn chằm chằm đống tro kia ngăn người một hồi, đột nhiên nghe được tiếng cười khê sau lưng, giận dữ không quay đầu, chọn một góc hơi ít gió, mặc nguyên áo nằm xuống.

Tiếng bước chân đi tới sau lưng rồi dừng lại, giọng điệu bình thản truyền tới: “Ngủ ở đây rất dễ dàng sinh bệnh, vẫn là đến chỗ ta đi a!”

Xích Diễm trầm mặc một hồi, nói: “Chúng ta không phải không liên quan a?”

Chu Chích cũng trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Ừ, chẳng qua muốn đi ra ngoài, hai người luôn là so một người thuận tiện hơn.”

Chỉ vì như vậy sao? Xích Diễm cắn chặt răng, nhắm mắt, nhiệt độ thân thể dường như bị quần áo ướt hút đi. Hần hít sâu vài cái, đứng lên, mỉm cười nói: “Người nói đúng. Vậy ta liền qua đi!”

Bên này lửa mạnh hừng hực, quả nhiên so với bên kia ấm áp rất nhiều. Nhưng đáy lòng Xích Diễm một mảnh lạnh lẽo, hần lặng lẽ cởi xuống quần áo ướt, thả tới bên lửa hong. Da thịt màu mặt trơn bóng lóe lên ánh sáng nhạt dưới ánh lửa, đặc biệt mê người. Chu Chích ngồi hơi xa nhìn chăm chú hần, biểu cảm mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

Không biết vì buồn ngủ hay là do cảm giác mê man từng đợt kéo tới, Xích Diễm gật gà gật gù, mấy lần suýt nữa đem quần áo đánh rơi vào trong lửa. Chu Chích rút cuộc không nhịn được đứng lên, lấy qua quần áo trên tay hần, nói: “Người đi nghỉ ngơi đi! Dưỡng đủ tinh thần, ngày mai còn có chính sự phải làm!”

Xích Diễm ngẩng đầu nhìn hần, trầm mặc không nói. Lúc Chu Chích cho là hần sắp cự tuyệt, hần lại gật đầu, đi tới chỗ tương đối sâu bên trong động, nằm xuống.

Chu Chích đem quần áo dày nặng kia hong đến lúc không mang một tia hơi ẩm, lại đem một chút khoai đại vừa rồi lúc ra ngoài tìm được đào lên từ trong đống lửa, dùng lá cây bọc lấy, cùng một chút quả dại cùng nhau cầm đi cho Xích Diễm.

Xích Diễm tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng cũng không ngủ, chân mày nhíu chặt. Vừa nghe thấy tiếng bước chân đến gần của hần, biểu cảm liền biến trở về nguyên dạng, mở mắt nhìn hần, ánh mắt yên lặng sâu xa, như cách cái gì, lạnh lùng nhìn chăm chú hần.

Chu Chích nhìn bộ dạng này của hần, trong lòng chẳng biết tại sao có chút ngậm đau, sau khi đem thức ăn đưa cho hần, cũng không vội đi ra, mà là ở bên cạnh ngồi xuống, lặng lẽ nhìn hần ăn.

Xích Diễm cũng không chú ý đến trong mắt hần ẩn chứa một tia dịu dàng, chỉ là cúi đầu trầm mặc di chuyển miệng. Một lát sau, Chu Chích đột nhiên nói: “Nói cho ta, người tên gì?”

Xích Diễm ngừng miệng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm thức ăn trong tay, một lát sau ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nói: “Tên ta là Xích Diễm. Người là Chu Chích.”

Ánh mắt hần không chút né tránh nhìn Chu Chích, nói rõ ràng: “Người là ca ca của ta. Ta thích người.”

Sau khi trưởng thành đăng cơ, hần lại chưa từng nói như vậy. Lúc này lời vừa ra khỏi miệng, thần trí của hần liền giống như rõ ràng vài phần, nhiệt độ nóng bỏng toàn thân cũng phẳng phất như có lối ra, dần dần lắng xuống.

Chu Chích hơi trợn to mắt, chậm rãi nói: “Người nói là...”

Xích Diễm vẫn nhìn thẳng hần: “Đúng, liền giống như người nghe được, ta thích người. Ta luôn hi vọng có thể trở thành tình nhân của người.”

Ánh mắt Chu Chích có chút dao động: “Ta...”

Hần còn chưa nói hết, Xích Diễm liền lập tức cắt ngang hần: “Không, người không cần hiểu lầm. Ta nói không phải người bây giờ. Ta muốn chỉ có một Chu Chích, quý trọng tất cả hồi ức giữa chúng ta giống như ta, vứt bỏ tất cả lo ngại hoàn toàn tiếp nhận ta. Ta muốn, không phải người bây giờ.” Hần khẽ cười, vỗ vỗ cánh tay Chu Chích, nói: “Vì vậy, người yên tâm đi. Như người nói, hiện tại chúng ta chỉ là đồng bạn!”

Nói xong lời này, chính hần cũng dường như nghĩ thông suốt, cấp tốc ăn xong thức ăn trên tay, lần thứ hai nằm xuống, đưa lưng về phía Chu Chích, lại cũng không nhìn hần một cái. Nhiệt độ vừa mới bỏng rát từng chút giảm xuống, chỉ chốc lát, hần liền ngủ yên.

Chu Chích nhìn chăm chú hần, ánh lửa đong đưa, đem bóng dáng cao to của hần hắt trên vách đá, mơ hồ dao động.

10. Chương 10

Ngày hôm sau, là một ngày nắng đẹp khiến người ta tâm thần sảng khoái. Chu Chích đã sớm tỉnh lại, nằm trên đồng cỏ, tay chống đầu, ánh mắt biếng nhác nhìn chăm chăm cửa động.

Xích Diễm đứng đó, nắng sớm dịu dàng bày ra đường nét của hần, vai rộng eo thon hông hẹp chân dài, đường nét tuyệt đẹp lưu loát lên xuống quanh thân hần. Hần đỡ vách núi, nhìn ra phía ngoài, tóc dài mềm mại bị gió thổi tung bay ra sau, lộ ra vầng trán sáng bóng cùng cái cằm cứng cỏi. Hần đưa lưng về phía mình, hoàn toàn không thấy được bất kì biểu cảm gì, điều này khiến Chu Chích hơi cảm thấy có chút sốt ruột. Nhưng hần vẫn không nhúc nhích, chỉ là một mực nhìn chăm chú.

Dường như qua thật lâu, Xích Diễm rốt cuộc quay đầu lại, trông thấy ánh mắt của hần, biểu cảm bình tĩnh cười nói: “Người đã tỉnh à!” Hần nhìn qua sảng khoái, hoàn toàn không thấy suy yếu đêm qua, cơn sốt cao rõ ràng một mực quấy nhiễu hần sau khi rơi xuống nước đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chu Chích hơi nhíu mày, nhưng lập tức nở nụ cười, nói: “Ta quả nhiên là quen biết người!”

“Hửm?” Xích Diễm cau mày, nhất thời cùng Chu Chích có vài phần tương tự, phát ra giọng hơi nghi hoặc.

Chu Chích thoải mái mà cười: “Ta phát hiện, ta dường như còn rất thích người.”

Trên mặt Xích Diễm lướt qua một chút vui vẻ, nhưng lập tức biến thành cười khổ: “Người... Ôi, thôi...”

Hần lại xoay người, vừa mới chuẩn bị bắt đầu, Chu Chích liền không tiếng động đi tới phía sau hần, vịn vào bờ vai hần, hỏi: “Lời vừa rồi của người là ý gì?”

Xích Diễm nhìn thẳng vào mắt hần, than thở: “Hoàng huynh, người có lẽ không nhớ rõ, nhưng là thuở nhỏ chỉ cần người làm qua chuyện gì sẽ chọc ta tức giận, người liền sẽ nói lời này...”

“Í?” Chu Chích tỏ vẻ hơi bất ngờ, hắt buông ra Xích Diễm, lui về phía sau một bước, “Như vậy a...”

Xích Diễm chưa từng thấy biểu cảm hơi lúng túng này của hắn, điều này khiến Xích Diễm đột nhiên cảm thấy tâm trạng cực tốt, nhưng lại có chút thất vọng, nhẹ giọng nói: “Vốn dĩ ngươi là thật sự không nhớ rõ a...”

Chu Chích ngẩng đầu hỏi: “Ta là loại người giỏi giả vờ?”

Xích Diễm gật đầu than nhẹ: “Giỏi nha... Hoàng huynh, ngươi vẫn luôn là, người giỏi giả vờ...”

Chu Chích không biết là hiện tại mới lưu ý đến vẫn là muốn đổi chủ đề, đột nhiên hỏi: “Ngươi kêu ta hoàng huynh? Thân phận chúng ta là gì?”

Xích Diễm rõ ràng cũng không muốn nói tiếp đề tài kia, hắn gật đầu nói: “Ta là diễm đế chu quốc, ngươi là định vương, hai người chúng ta từ lúc sinh ra liền là vương tộc chu quốc.” Giọng điệu hắn bình thản, dường như đó cũng không phải chuyện gì đặc biệt.

Chu Chích đột nhiên hỏi: “Họ chu... Là ta?”

Xích Diễm gật đầu, thanh âm vẫn bình thản: “Không sai, ngươi mới là vương trử phụ vương hướng vào, ngươi lớn tuổi hơn ta, lại là con yêu của phụ vương, ngôi vị hoàng đế vốn nên là của ngươi! Nếu không phải những thần tử phái bảo thủ kia liều mạng phản đối... Hừ.”

Chu Chích nhìn chằm chằm hắn: “Vậy tại sao bọn họ sẽ phản đối?”

Xích Diễm dường như đột nhiên mất kiên nhẫn: “Những thứ này hắn là tự ngươi nhớ ra đi! Hoàng huynh! Chuyện của ngươi, cho dù là đối với chính ngươi, ta cũng không cách nào nói bừa!”

Chu Chích trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Như vậy, ngươi thành hôn sao?”

Xích Diễm bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu lại, giống như thoải mái mà nói: “Không sai. Ta có trách nhiệm của ta, vì vậy, ta sớm nên vứt bỏ.” Hắn cảm thấy mình trước kia dường như rất buồn cười, tự giễu cười, “Thật không biết, ta trước đây đang tranh cái gì!”

Vứt bỏ...? Hô hấp Chu Chích nghẹn lại, dường như có một cây cát đắng mang theo gai nhọn khê xoắn ở trong lòng, cũng không nặng, lại làm cho cả trái tim đều trở nên đau nhói, kể cả biểu cảm trên mặt cũng có chút vặn vẹo. Nhưng Xích Diễm đưa lưng về phía hắn, nhìn bầu trời bên ngoài, chỉ nhìn thấy một con ưng quanh quẩn trên không trung lướt đi, chốc lát không thấy.

Đau đớn không ngớt, Chu Chích nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, ánh mắt biến đổi không ngừng. Hắn siết thành nắm đấm, thanh âm thấp đến như dự hoặc: “Như vậy, muốn ra ngoài sao?”

Xích Diễm thấp giọng lẩm bẩm: “Ra ngoài...?”

Chu Chích thấp giọng nói nhỏ, thanh âm nhu hòa như tơ nhung: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta.”

Xích Diễm ngẩn ngơ, trước mắt dường như xuất hiện cảnh tượng nhiều năm trước lần nữa...

Các đại thần tự cho là vì trung thành, nước mắt đan xen ở trước mặt hắn, đều mang một khuôn mặt buồn cười, hoặc cầu xin hoặc ụy hiếp:

“Điện hạ, có thể lên ngôi, chỉ có người nha!”

“Điện hạ, ngươi không nể mặt thần dân chu quốc, cũng nên nghĩ đến các đời tiên hoàng chu quốc a!”

“Điện hạ, nếu như là người kia lên ngôi, chúng ta là tuyệt đối sẽ không phụ tá!”

“Điện hạ, không phải chúng ta khoe khoang, một phần thể lực nho nhỏ kia của chúng ta, vẫn đủ được điện hạ đặt vào mắt đi!”

“Điện hạ, tiên hoàng đã dừng quan tài ba ngày, lại không lên ngôi chôn cha, trái đạo làm con a!”

“Điện hạ!”

Hắn đang ở gần đây. Xích Diễm biết.

Tuy rằng ba ngày qua, hần ngay cả một mặt của Chu Chích cũng không thấy được. Nhưng khí tức quen thuộc đến hầu như biến thành một phần của mình kia quanh quẩn quanh thân, mang theo một chút lo ngại cùng thăm dò, như mũi nhọn, khiến người ta cảm giác đau đớn, lại hơi không thể tìm.

Hần phải tự lựa chọn. Tuy rằng hoàn toàn không khai thông, nhưng mà Xích Diễm liền có thể đủ hiểu.

Hần muốn mình lựa chọn. Hơn nữa, nếu như lựa chọn hướng ngược lại, hần sẽ không chút do dự xoay người rời đi.

Xích Diễm biết.

Ta sẽ là hoàng đế tốt sao? Hần đề lên ngực tự hỏi.

Đúng vậy, ta sẽ là hoàng đế tốt. Tuy rằng không kinh tài tuyệt diệu bằng hoàng huynh, nhưng lại so với vị hoàng huynh tùy ý làm bậy kia càng thêm hiểu được cách viết hai chữ “Trách nhiệm”. Hơn nữa, hần nhiều hơn hoàng huynh một ưu thế trời sinh, khiến tất cả thần tử đều cúi đầu áp tai ở trước mặt hần. Hần lên ngôi, so với Chu Chích lên ngôi càng thêm ổn thỏa mà suông sẻ, điều này càng là thiên hạ thần dân cần...

Nhưng mà, ta muốn chính là cái gì? Xích Diễm siết chặt nắm đấm.

Ta muốn, ta muốn!

Móng tay rơi vào trong thịt, bóp ra máu. Xích Diễm cúi đầu, khoé mắt muốn nứt, các người nhớ đến điều người các muốn, liền mặc kệ điều ta muốn sao?!

Ta muốn...

Ra đi! Hoàng huynh! Chỉ cần nói cho ta biết làm thế nào, ta liền sẽ nghe theo nguyện vọng của người!

Chỉ cần người... Nguyện ý nói cho ta...

Hần mệt mỏi vẫy tay, nói: “Các người lui ra đi. Ta ngày mai sẽ cho các người một câu trả lời.”

Chúng thần cẩn thận lên nhìn sắc mặt của hần, cẩn thận lui xuống.

Xích Diễm đứng ở trong đại sảnh trống rỗng, lúng túng nói: “Hoàng huynh, nói cho ta nên làm thế nào...”

Bốn phía yên lặng vô thanh, giọng hần rung lên một chút dư âm, dần dần biến mất. Hơi thở quen thuộc kia vẫn như gần như xa, khó nắm bắt.

Ở trong tấm điện của mình, Xích Diễm nhìn chăm chú ánh nến đang đưa bất định, nghiêng đầu nhìn về phía cung nữ theo hầu, hỏi: “Người muốn nhất là cái gì?”

Tuổi tác nàng đã không ít, từ lúc tiên hoàng còn trẻ liền ở trong cung này, từ trước đến nay chưa từng được chú ý. Tướng mạo của nàng cũng không đẹp, tay chân cũng không tính nhanh nhẹn, trong mắt luôn lộ ra biếng nhác mệt mỏi, lãnh đạm xa cách. Nhưng chẳng biết tại sao, Xích Diễm từ nhỏ cũng rất thích nàng, nàng liền một mực ở trong điện của Xích Diễm, làm một chút việc không nhẹ không nặng, một mực trầm mặc.

Lúc này nghe câu hỏi của chủ nhân trẻ tuổi, nàng nghiêng đầu nghĩ một lát, đột nhiên lộ ra mỉm cười ngọt ngào mà thần bí. Biểu cảm này khiến nàng lộ ra một loại mị lực lạ kì: “Nếu người hai mươi năm trước hỏi ta, ta sẽ nói ta muốn, là người ta rất thích rất thích kia. Nếu như không tiến cung, ta đại khái liền sẽ gả cho hần, sinh cho hần một đồng con cái. Nhưng mà bây giờ...” Nàng thở dài một hơi, hào quang vừa rồi biến mất, “Hiện tại ta chỉ nghĩ, mọi người đều bình an, ăn đủ no, mặc đủ ấm, lặng yên qua hết cả đời này...”

Xích Diễm dường như rất nghiêm túc nghe, lại dường như hoàn toàn không nghe. Hần nhìn chăm chú ánh nến, bất tri bất giác gục xuống bàn mông lung ngủ. Nàng yêu thương đưa mắt nhìn hần một hồi, cho hần đắp một tấm chăn.

Sau đó ngày hôm sau, hần liền đứng ở trước mặt quần thần, bình tĩnh nói ra lựa chọn của mình. Nhìn khuôn mặt quần thần mừng đến rơi nước mắt, hần tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân Chu Chích đi xa.

Đây là phản bội. Xích Diễm lạnh lùng nhìn mọi người, trái tim cũng không đau, chỉ là tê cứng.

Là ta phản bội người? Vẫn là người phản bội ta?

Bốc đồng, ích kỉ. Tên chết tiệt hoàn toàn không tín nhiệm ta.

Mà ta, cũng xác thực từ bỏ ngươi...

Sau khi Chu Chích rời đi, hắn vô số lần mơ thấy, hắn đứng ở trước mặt Chu Chích, lớn tiếng nói cho hắn biết: Hoàng huynh, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ đứng bên ngươi! Ngươi tới làm hoàng đế đi, không cần lo những tên chết tiệt kia! Ta chỉ cần ở cùng ngươi liền tốt! Sau đó phản loạn nổi lên bốn phía, tiếng than khắp nơi, bọn họ cuối cùng vẫn là thu được thắng lợi. Hắn đứng ở dưới cờ, nhìn thi thể không thể nhắm mắt chung quanh, thống khổ thế mà không thua gì Chu Chích rời đi.

Vì vậy, hắn một mực hối hận, nhưng vẫn không hối hận.

...

Nhưng là, bây giờ, Chu Chích lần nữa đem lựa chọn đặt trước mặt hắn. Lần này Xích Diễm lại trả lời rất nhanh.

“Hoàng huynh, chúng ta nhất định trở về. Trong nước không có vua, thiên hạ đại loạn. Ngôi vị hoàng đế này vốn là hắn là của ngươi, sau khi trở về liền cần phải trả lại cho ngươi. Ngươi dù mất ký ức, nhưng học thức tài cán vẫn còn. Tất cả, đều hắn là trở lại quỹ đạo...”

Chu Chích không có ý kiến cắt ngang hắn: “Vậy còn ngươi?”

Xích Diễm cười khổ nói: “Nếu như hoàng huynh còn chịu dùng ta, ta đương nhiên sẽ dốc hết sức phụ tá...”

“Nếu như ta không muốn?”

Xích Diễm ngẩn ra, cúi đầu mất mát nói: “Vậy ta chỉ có rời đi...”

Môi Chu Chích nhúc nhích vài cái, rốt cuộc vẫn không nói gì. Hắn nhìn chăm chăm Xích Diễm, vừa trách vừa giận, lại dường như có chút bất đắc dĩ. Ánh mắt hắn biến đổi không chừng, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng rốt cuộc thở dài một hơi, sải bước đến trước mặt Xích Diễm, một tay túm lấy tóc hắn, đem hắn nhắc lên, lớn tiếng mắng rằng: “Đồ ngốc!” Sau đó tiến tới hung hăng cắn môi hắn một ngụm, xoay người nói: “Đi đi, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Xích Diễm cảm thụ được hơi thở của hắn chợt đến rồi đi, trái tim dùng sức đập mạnh, mơ hồ sờ lên đôi môi bị cắn nát, nhìn chăm chăm bóng lưng hắn, trong lòng không biết cảm giác gì, gò má lại hơi nóng lên.

Vứt bỏ... Sao?

Có thể sao?

Sơn cốc này ba mặt bị núi vây quanh, vách núi dốc đứng như gương, mặt thứ tư là một mảnh rừng rậm, cây cối tầng tầng lớp lớp, chót vót tận trời, không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu. Xích Diễm nhớ lại lần cận sa mạc thiên lý phong quả thật có một cánh rừng, từ trên bản đồ xem cũng không tính lớn, nhưng phạm vi kia đại khái tương đương với mấy thành thị cỡ lớn, cũng thật khiến người ta nhìn mà sợ.

Xích Diễm đem tình huống nói cho Chu Chích, Chu Chích nhìn lối vào rừng rậm, trầm ngâm.

Hắn đi tới bên một gốc cây, hái vài cái lá cây, lật qua lật lại xem một hồi, quay đầu đối Xích Diễm nói: “Nếu như ta nhớ không lầm mà nói, rừng rậm có loại cây này, cực kì ôn hòa.”

Loại cây này phiến lá rộng lớn, gân lá mơ hồ hiện ra màu đỏ, bên bờ trơn bóng, mặt ngoài nhìn qua dày mà có nhiều rục rờ. Xích Diễm chưa từng thấy loại lá này, nhận lấy xem một chút, nghi hoặc lại tin tưởng hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

Chu Chích nhìn nhìn hắn, mỉm cười kéo xuống một cái lá cây, đặt ở trong miệng nhai kỹ một chút, nuốt vào: “Bởi vì nó có thể ăn.”

Xích Diễm cũng học theo nhai một mảnh, lại hừ một ngụm phun ra, trềnh nó nói: “Mùi vị gì!”

Chu Chích bị hắn chọc đến bật cười, nói: “Mùi vị quả thật không tốt, nhưng là có thể ăn vào thậm chí có thể no bụng, đã là cây cối cực kỳ thực dụng.” Hắn lại nhai vài cái, tiếp tục nói, “Quan trọng nhất là, sau

khi ăn nó, thân thể của người sẽ toả ra một loại mùi vị chính người ngồi không thấy, nhưng mà các loại trùng độc kiến độc cực kỳ mẫn cảm, ở trong rừng rậm là cực kì tiện lợi.”

Xích Diễm nhìn hắn, như nghĩ tới chút gì muốn nói lại thôi, đột nhiên lại cảm thấy tình cảnh như thế liền giống như khi còn bé ở chung, hoàn toàn không thấy lãnh đạm xa lạ lúc Chu Chính mới mất trí nhớ, nhất thời tim đập thình thịch, ngược lại cười nói: “Như vậy, chúng ta có thể thử từ nơi này đi xuyên ra?”

Biểu cảm Chu Chính kì diệu: “Người đã quyết định ra ngoài, không phải sao?”

Xích Diễm cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó lại ngẩng đầu lên, hỏi: “Hoàng huynh, chúng ta có thể ở lại lâu một ngày sao?”

Chu Chính nhìn hắn một cái: “Ta là không hề gì, chẳng qua còn có cái gì phải chuẩn bị sao?”

Xích Diễm cũng không trả lời, xoay người đi đến sơn động hai người dung thân, trong tay bóp chặt phiến lá kia, kéo xuống một trượng, chậm rãi nghiền ngẫm. Mùi vị chua xót kích thích khoang miệng hắn, khiến hắn nhúu chặt mày.

Đúng là không có gì chuẩn bị, chỉ là, nghĩ giữ lại một ngày như mộng mà thôi!

Nghĩ tới đây, hắn xoay người giãn mắt mà cười, nói: “Hoàng huynh, hiếm thấy xuất cung, lại hiếm thấy cơ duyên đúng dịp rơi ở chỗ này, liền khiến ta chơi nhiều một ngày đi.”

Trong đầu hắn hiện ra “trách nhiệm nghĩa vụ”, những từ ngữ dễ cho người ta buồn bực này, nhưng hắn lại tùy hứng mà cố chấp nghĩ: Liền một ngày như vậy! Coi lúc như từ trong dòng chảy xiết bị lao xuống, mất đi ký ức chính là hắn thì tốt rồi! Có ngày này, hắn liền có thể sau khi trở về, tiếp tục miễn cưỡng mình làm chuyện không muốn làm, chỉ cần có một ngày như vậy... Hắn cần môi, tràn ngập quật cường, cũng rất cuộc không treo được nụ cười kia.

Chu Chính nhìn hắn, trong lòng lại khe lướt qua một tia đau đớn, dịu dàng mỉm cười nói: “Tốt, làm theo ý người.” Hắn đi tới, nhẹ nhàng phát tóc hắn, đem một mảnh lá rụng rơi vào trong tóc nhặt ra, vờ ở giữa ngón tay. Xích Diễm cảm thấy khí tức dịu dàng kia lướt qua, còn chưa tâm động liền lại biến mất, không khỏi lộ ra một chút biểu cảm mất mát.

Chu Chính thấy được, lại là cười một cái, đem lá rụng ném xuống, vươn tay tới nắm tay hắn. Ngón tay thon dài quần quýt ở giữa ngón tay hắn, lộ ra vô cùng thân mật, tim Xích Diễm đập mạnh, quay đầu nhìn về phía Chu Chính, lại thấy đến hắn bình chân như vại, dường như còn rất vui sướng.

Xích Diễm cúi đầu thì thầm: “Rõ ràng hôm qua còn thật giống người xa lạ...”

Chu Chính xoay mặt cười, có chút chói mắt: “Nhưng mà chúng ta là huynh đệ không phải sao? Hơn nữa, người còn thích ta không phải sao?”

Dưới ánh nhìn của hắn, khuôn mặt Xích Diễm đột nhiên đỏ lên, cứng giọng nói: “Ta đã nói rồi, ta thích chính là người còn có ký ức, không phải người bây giờ!”

“A?” Chu Chính cười khê, đến gần hắn, “Như vậy ta hiện tại, liền không thích sao?”

Hắn càng đến gần, khuôn mặt Xích Diễm lại càng đỏ, Chu Chính liền cười đến càng vui vẻ. Cuối cùng, đến khoảng cách tránh cũng không thể tránh, Chu Chính đột nhiên thu lại nụ cười, hôn lên môi hắn.

Xúc cảm mãnh mẽ vừa đụng đến Xích Diễm, hắn lập tức “Oanh” một tiếng, đầu óc trống rỗng. Chu Chính nắm chặt tay hắn, kéo gần hắn, trần trụi triển miên tùy ý hôn. Xích Diễm hoàn toàn không cách nào suy nghĩ, toàn thân chỉ có thể cảm nhận được từng chút dịu dàng trên môi, cùng Chu Chính dùng sức nắm ngón tay của hắn. Hôn hồi lâu, Chu Chính hơi rời đi một chút, thân thể Xích Diễm lại lập tức kề sát vào. Chu Chính cười khê, khí tức có chút bất ổn, dịu giọng dụ dỗ nói: “Đến, đem môi mở ra...”

Xích Diễm mờ mịt làm theo lời hắn, đôi môi hình dáng đẹp đẽ lần thứ hai dề xuống, dịu dàng hôn đột nhiên biến thành vô cùng mãnh liệt. Thân thể Chu Chính dán chặt hắn, nhẹ nhẹ cọ xát. Đầu lưỡi quét qua răng hắn, liếm lên khoang miệng hắn, tìm kiếm đầu lưỡi hắn, nhanh chóng đưa tới Xích Diễm đáp lại. Xích Diễm xoay tay lại ôm lấy thân thể Chu Chính, đem hắn càng dề gần mình, đầu lưỡi nhiệt tình cùng hắn quần quýt, lẫn nhau tìm kiếm điểm nhạy cảm của đối phương.

Khí tức giao hòa bên trong khoảng cách cực gần, đây nọ hôn dạo đầu, hai người thăm dò thân thể của đối phương, đói khát dường như bị đè nén trăm ngàn năm.

Giữa lúc, lý trí Xích Diễm chợt lóe lên, nhưng dụ hoặc trước mắt là to lớn như thế, khiến hắn hoàn toàn không cách nào nghĩ nhiều những chuyện khác. Môi hắn trượt xuống, cắn một cái ở làn da mịn màng bên cổ Chu Chích, dùng sức như thế, dường như liền muốn một ngụm đem hắn cắn chết, nuốt ăn vào bụng.

Chu Chích phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, ngón tay vẫn chặt chẽ dây dưa cùng hắn, tay kia phủ lên cái mông của hắn, không nhẹ không nặng xoa nắn, dường như đang thúc giục.

Môi Xích Diễm tiếp tục trượt xuống, hắn một tay xé ra quần áo Chu Chích, say mê nhìn lồng ngực cường tráng hơi phập phồng của hắn, cắn thận liếm một chút, khiến thân thể Chu Chích chấn động. Điều này khiến Xích Diễm vui vẻ nở nụ cười, dùng răng nhẹ nhàng kéo lấy điểm màu nâu sậm trên ngực Chu Chích, dùng đầu lưỡi dùng sức đâm xuyên. Hô hấp Chu Chích càng ngày càng nặng nề, bên môi tiết ra tiếng rên khe khẽ. Hắn bất tri bất giác mở ra hai chân, dùng sức kẹp lấy thân thể Xích Diễm, nửa người dưới không ngừng cọ xát trên người hắn.

Xích Diễm cũng không để ý tới mùi mọc của hắn, vẫn chỉ là âu yếm từng tác bộ ngực của hắn. Điều này khiến Chu Chích trở nên sốt ruột, hắn đột nhiên ngồi thẳng dậy, ngược chân đem Xích Diễm đẩy ngã xuống đất, bàn tay nhanh chóng xoa lên bộ phận ở giữa thân dưới của hắn, trong đôi mắt đỏ chập chờn bất mãn nồng đậm, khàn giọng nói: “Người quá chậm! Vẫn để ta đến đi...”

Thanh âm chôn vùi ở trong tiếng thở dốc đột nhiên biến lớn của Xích Diễm, Chu Chích cúi đầu nhìn vẻ mặt của hắn, vừa thống khổ lại vui thích, vừa hạnh phúc lại bị thương. Khuôn mặt tuần mỹ cùng mình có chút tương tự bị dục vọng giày vò đến có chút vặn vẹo, nhưng lại có vẻ càng thêm tuần mỹ, khiến trái tim hắn đột nhiên biến thành cực kỳ dịu dàng. Động tác dưới tay hắn cũng không chậm lại, môi lại lần nữa phủ lên đôi môi mỏng khẽ nhếch của Xích Diễm, hôn dịu dàng mà ngọt ngào.

Ánh sáng vàng từ trong kẽ cây vẩy ra, từng điểm loang lổ bày ở trên bóng dáng quần quýt. Tiếng thở dốc vụn vặt cùng rên rỉ ngọt ngào, khiến không khí trong rừng cũng dường như biến thành kịch liệt như muốn bắn ra tia lửa. Đột nhiên thanh âm cao vút, chứa đầy tình cảm mãnh liệt cùng vui mừng khôn xiết, giống như tiếng kêu gào nguyên thủy nhất của loài người.

11. Chương 11

Thế mà liền làm như vậy! Sau khi nghỉ tạm, lúc Xích Diễm tỉnh lại, ngậy ra nhìn thân thể trần truồng rải rác đầy dấu vết.

Tiến triển này, không khỏi cũng quá nhanh đi! Minh rõ ràng chỉ là muốn ở bên nhau một ngày trước khi gánh vác trách nhiệm, sao có thể cứ vậy phát triển đến tình trạng này!

Phải dọn dẹp thế nào? Suy nghĩ của Xích Diễm chuyển về phía phương hướng kì quái, phiền não nhú mày.

“Hối hận?” Thanh âm nhàn nhạt từ bên người truyền đến. Xích Diễm quay đầu nhìn lại, biểu cảm Chu Chích dừng dừng, tình cảm mãnh liệt vừa rồi đã hoàn toàn không thấy được. Ánh mắt hắn sâu thẳm, chẳng nhìn ra gì.

Rõ ràng là người tới dụ dỗ ta được không? Xích Diễm không cam lòng nghĩ. Hắn liếc Chu Chích, đột nhiên nghĩ thông suốt khẽ bật cười, đến gần khuôn mặt Chu Chích, khẽ hôn một chút ở bờ môi hắn, nói: “Hoàng huynh, mặc kệ người có kí ức hay không, đều là tên xảo quyệt nha!”

Chu Chích nhìn chăm chú hắn ở khoảng cách gần. Xích Diễm蹭 trán Chu Chích, thấp giọng nói: “Ta không hối hận, nhưng ta cũng muốn hỏi người, hoàng huynh người hối hận không?”

Chu Chích chậm rãi kéo ra một nụ cười tùy ý ngông cuồng: “Người cảm thấy thế nào? Người cảm thấy ta là người sẽ hối hận với những chuyện từng làm sao?” Hắn vươn tay kéo thấp đầu Xích Diễm, lại một nụ hôn

nóng bỏng in trên môi hắn, cái lưỡi linh hoạt đánh thẳng, quấn ở đầu lưỡi hắn dây dưa không ngớt. Lúc hôn sâu như vậy, mắt hắn một mực mở thật to, trong con ngươi đỏ ánh ra ánh ngược của Xích Diễm, chỉ có ánh ngược của một mình hắn.

Xích Diễm cảm thấy vành mắt phát nóng. Hắn nặng nề nhắm mắt, ôm lại cổ Chu Chính, làm sâu thêm nụ hôn này. Lửa tình lần thứ hai điên cuồng mà bốc lên ở giữa bọn họ.

Dây dưa nửa ngày, hai người muốn xuất phát cũng là không được. Lúc va chạm ở trong dòng chảy xiết trước đây, hai người liền đã đẩy người bầm tím, bây giờ mới nếm thử hoan ái, lại khó tránh khỏi chịu một chút thương. Chu Chính liền đi tìm một chút thảo dược hoang dại, giã nát cho hai người xoa bóp chữa thương.

Hai người đều không phải xử nữ chưa qua việc đời, tuy rằng chưa từng đắm chìm vào tình dục, nhưng kinh nghiệm cũng có thể nói là khá nhiều. Nhưng chẳng biết tại sao, gặp được đối phương, liền biến thành có chút vô cùng đói khát. Một phen xoa bóp xuống, động một chút là miệng môi cọ sát lên, mấy lần đều suýt sát thương bốc cháy muốn ngừng mà không được. May là nghĩ đến việc không thể không đi ra, rốt cuộc vẫn là kiềm chế xuống. Chỉ là có lúc lướt qua bên người đối phương, khó tránh khỏi vịn cầm đối phương, hơi không quy củ một phen.

Buổi tối, vì bảo đảm ngày mai thuận lợi ra ngoài, hai người vẫn tách ra ngủ. Xích Diễm nằm trên giường, nhìn đỉnh vách nửa sáng nửa tối dưới ánh lửa, vẫn có chút cảm giác không chân thật.

Tất cả, tối quá mức đột nhiên... Hơn nữa, Chu Chính thật sự mất trí nhớ sao? Nếu thật là, vì sao đối công dụng của thảo dược, đặc tính cây cối đều quen thuộc như thế? Lẽ nào thứ hắn không muốn nhớ, chỉ có mình mà thôi sao? Như vậy, hắn nhớ đến ai?

Suy nghĩ lung tung, Xích Diễm lảo lộn khó ngủ. Đột nhiên hắn nghe được thanh âm Chu Chính đứng dậy. Ra ngoài đi tiểu đêm sao? Xích Diễm cứng người, động cũng không dám động. Ai biết Chu Chính đi thẳng đến nằm bên cạnh hắn, đem thân thể hắn đẩy vào trong, nằm xuống ở bên cạnh hắn, vuốt ve tóc hắn, ôm lấy eo hắn. Xích Diễm vẫn cứng người, miệng Chu Chính tiến đến bên tai hắn, thanh âm trầm thấp chấn động không khí: “Ngủ đi... Ngày mai còn phải dậy sớm.”

Thanh âm dịu dàng quyến rũ kỳ diệu vỗ về hắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp nhập vào cơ thể, ý nghĩ lung tung toàn bộ đều biến mất. Hắn trở mình, cố gắng đem thân thể của mình cùng Chu Chính quấn lấy nhau, an tâm ngủ.

Chu Chính nghe hô hấp ổn định của hắn, khẽ cười khổ. Tiểu tử chết tiệt, ngủ như vậy, ngày mai cho người biết mặt! Đường nhiên, ta cũng là...

Thở dài một hơi, siết chặt cánh tay, chỉ chốc lát hắn cũng ngủ.

Thật lâu chưa từng có giấc ngủ yên ổn như vậy. Mãi đến lúc mặt trời lên cao, Xích Diễm mới từ trong giấc ngủ say ung dung tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt, đối diện khuôn mặt ngậm cười của Chu Chính. Hắn rõ ràng đã sớm tỉnh, nhưng thể mà một mực không hề động, một tay kéo ngang hông Xích Diễm, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Dường như giấc mộng vừa rồi lại tiếp diễn a... Xích Diễm vẫn không có cảm giác chân thật gì, hắn ngần ngại nhìn Chu Chính, ánh mắt không có tiêu điểm phiêu tán xung quanh. Chu Chính nhú mày, vươn tay đến sau lưng của hắn, ra sức bầm móng hắn một cái. Xích Diễm hét lên một tiếng, gần như là nhảy dựng lên từ trên đệm, nhưng đem qua tư thế ngủ bất chính, một chân hắn hoàn toàn tê dại, bỗng chốc không đứng vững lại ngã xuống. Chu Chính một bả ôm hắn vào lòng, cánh tay tối hôm qua bị gối một đêm tê rần, không thể nâng Xích Diễm, khiến khuỷu tay hắn đụng vào xương sườn mình, đau đến ngay cả nước mắt đều sắp chảy ra.

Hai người liếc nhau, đột nhiên nhìn nhau cười lớn. Xích Diễm nhất thời cảm thấy dường như trở về thời điểm trước khi lên ngôi, hai người cả ngày như hình với bóng, cười cười, tâm trạng liền lại có chút ủ dột. Thế giới chỉ có hai người, lại thêm Chu Chính kí ức trống rỗng, thời gian này, có thể kéo dài bao lâu?

Chu Chính dường như cũng không nể nang đến tâm trạng của hắn, xoa xoa thân thể, đứng lên nói: “Sớm lên đường đi!”

Xích Diễm gật đầu, đứng lên đi ra ngoài. Trước khi bước vào rừng rậm, hắn quay đầu nhìn sơn cốc này một chút, đứng yên chốc lát, có chút không nỡ. Chu Chích đứng ở bên cạnh hắn, nhìn chăm chú rừng rậm u ám, thúc giục: “Mau một chút!” Xích Diễm hơi thở dài, quay đầu đưa mắt nhìn Chu Chích một hồi, cất bước.

Nửa ngày hành trình, cây cối tương đối lác đác. Trong rừng tiếng chim hót ve kêu, thú con chạy nhanh, một bộ tướng hòa vui vẻ. Lúc Xích Diễm đi sẵn cũng đã từng thấy qua cảnh tượng như vậy, lại cũng không quá mức mới lạ. Trải qua một chỗ nước cạn trong rừng, Chu Chích nhẹ nhàng đạp ở giữa tảng đá nhẩy tới, quay đầu nhìn thấy hắn đi được đường như cũng không ổn lắm, liền đưa tay qua đón hắn. Xích Diễm nhìn tay hắn, trên mặt đầu tiên là lóe ra một tia ngạo khí, nhưng lập tức lại khẽ bật cười, nắm lấy tay hắn, nhẩy tới.

Chu Chích đưa mắt nhìn hắn chốc lát, mỉm cười, lại không buông tay hắn ra, cứ như vậy kéo hắn vừa chạy vừa đi vừa nói. Hắn chỉ điểm cảnh vật chung quanh, đối hoa cỏ nắm đại trong rừng thuộc như lòng bàn tay, nhưng chủ yếu liền là đang nói công hiệu của chúng nó. Cái này có thể tan bầm lưu thông máu, cái kia có thể giảm nhiệt giảm đau, cái nào hơi có độc hại, lại có cái nào chuyên có thể giải độc. Lúc nói vui, còn thường xuyên hái xuống quả đại trong rừng, dứt tới bên miệng Xích Diễm khiến hắn tự nếm. Xích Diễm nghe được hăng hái, tuy rằng thường thường bị vị trái cây kỳ quái kích đến nước mắt đầy mặt, nhưng vẫn cảm thấy cả đời vui nhất, chẳng qua như thế.

Tia sáng xung quanh dần dần ảm đạm xuống, cũng không biết là bởi vì sắc trời đã tối, vẫn là đã từ khu vực “Rừng cây” tiến vào “Rừng rậm” chân chính, cây cối um tùm đã hoàn toàn chặn lại sắc trời.

Chu Chích ngừng miệng, đi tới nhìn nhìn một gốc cỏ nhỏ, thấy đến lá to của nó khép lại, gật đầu, ngồi dậy nói: “Liền ở đây nghỉ ngơi qua đêm đi. Sắc trời đã không còn sớm, ngày mai bắt đầu, mới là chân chính nguy hiểm.”

Xích Diễm thành thật gật đầu, Chu Chích buông ra tay hắn, Xích Diễm hơi ngẩn ra, trên tay mất đi ảm áp, cảm thấy có chút trống trơn. Hắn một tay túm lấy cổ áo Chu Chích, nặng nề mà hôn một chút trên môi hắn, hài lòng buông tay nói: “Được rồi, người đi làm chuyện của người, ta đi làm chuyện của ta, một lát vẫn là gặp ở đây đi!”

Chu Chích vuốt môi của mình, ngẩn ngơ chốc lát, Xích Diễm lại cũng không quay đầu lại đi ra.

Rời đi bên người Chu Chích, Xích Diễm liền cảm thấy không hạnh phúc như vừa rồi. Chu Chích biết, thật sự là quá nhiều... Thật sự sẽ giống như vậy, không nhớ nổi mọi người, lại nhớ đến tất cả vật sao? Nếu như hắn là giả vờ, kia tại sao phải làm vậy?

Lúc hắn khôi phục ký ức, sẽ đem tất cả mọi thứ hiện tại đều quên mất sao? Nếu như là giả vờ, trừ nguyên nhân này, còn có nguyên nhân gì? Ở thời khắc tất yếu, quên mất sự việc muốn vứt bỏ... Cùng với người muốn vứt bỏ.

Xích Diễm vừa lục tìm củi lửa, vừa có chút chán ghét chính mình. Bộ dạng này, cơ bản là hoàn toàn không tín nhiệm hắn nha! Chẳng qua —— hắn “Hừ” một tiếng, tên kia vốn là một chút cũng không thể tin!

Tâm trạng lung lay giữa vui sướng cùng bất an, khiến hắn phiền não không chịu nổi. Xích Diễm giận dữ, dứt khoát chẳng thèm nghĩ gì. Sáng nay có rượu có vui, đầu để ý chiều mai là lúc nào! Có thời gian hiện tại này, vốn cũng đã là may mắn!

Hắn ôm lấy một đồng củi gỗ lớn, đi về nơi dựng trại, thuận thực đốt lên một đồng lửa lớn. Ánh lửa chiếu vào trên mặt hắn, sáng tối đan xen, lộ ra vàng rực rỡ, khiến sau khi Chu Chích trở về hoàn toàn thất thần.

Chu Chích cầm về một chút trái cây cùng thân củ, còn có mấy con thú con. Xích Diễm sớm đã có chút đói bụng, nắm lên một quả, tùy tiện lau lau ở trên y phục, liền muốn đưa vào miệng. Ánh mắt Chu Chích lóe, cười tủm tỉm chẳng nói gì.

Xích Diễm mới cắn một cái liền chặt chẽ nhú mảy, khuôn mặt cũng vắn vẹo, há miệng liền muốn nhổ ra, nhưng do dự một chút, vẫn là cố sức nuốt vào.

Chu Chích ngẩn ra, xem hắn còn muốn ăn ngụm thứ hai, lập tức vươn tay đoạt lấy trái cây, mắng: “Rõ ràng cũng rất khó ăn, sao còn muốn nhét vào miệng?”

“Ách?” Xích Diễm ngơ ngác nhìn hấn, “Đây là người hái về a! Tuy rằng chưa muốn chết, nhưng không phải có chức năng bổ dưỡng thân thể, phòng tránh sâu kiến sao?”

Chu Chích vừa tức giận, vừa buồn cười, trong lòng còn có chút mùi vị khó tả. Hấn ném một xâu trái cây cho Xích Diễm, cười nói: “Nhai nhai cái này thanh thanh miệng đi! Chẳng biết gì còn ăn bậy, cẩn thận một ngày nào đó độc chết người!”

“A, cái kia không phải dùng để ăn a...” Xích Diễm ngượng ngùng cười, nhỏ giọng lầm bầm, “Là người hái về nha... Ta lại không biết có thể ăn được hay không.”

Chu Chích dùng cành cây xuyên lên thú con đã sớm lột da rửa sạch, nướng trên lửa, thuận miệng nói: “Người liên tin tưởng ta như vậy a... Ê, lúc ăn cái này phải lột da!”

Xích Diễm đem trái nhỏ vừa mới ném vào miệng lại phun ra, cẩn thận đem vỏ ngoài xé đi, trong miệng lầm bầm nói: “Ta không tin người còn tin tưởng ai a. Cho dù người hận ta giận ta, cũng sẽ không làm chuyện phản bội tổn thương ta. Cái này, ta đã sớm biết.”

Chu Chích ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt thâm trầm: “Ta thật sự chưa từng làm hại người sao?”

Trái nhỏ này quả nhiên là vừa thơm vừa ngọt, Xích Diễm nhìn thẳng Chu Chích, mỉm cười nói: “Đúng, người chưa từng. Là chính ta bị thương, nhưng mà người chưa từng làm hại ta.”

Chu Chích đưa mắt nhìn hấn một hồi, cúi đầu lần nữa, nặn ra chất lỏng trong trái cây chua đến muốn chết kia, cẩn thận rải vào thịt, hương thơm nồng đậm lập tức tràn ra.

Xích Diễm hưng phấn mà đến gần, tò mò nói: “Là dùng như vậy a! Thịt sẽ không chua sao?”

“Cái này không chỉ có thể cho thịt tăng hương vị, phối chung cùng lá này còn có thể trừ mùi tanh của thịt tươi, chẳng qua không còn những gia vị khác, người liên ăn đi!”

Chu Chích dùng một mảnh lá to bọc lại thịt nướng xong, đưa cho Xích Diễm. Xích Diễm cảm động nhận lấy, hít sâu một cái, đột nhiên nói: “Hoàng huynh, người thật là đức hạnh, gả cho ta đi!”

Chu Chích nghiêng đầu liếc hấn một cái, trêu đùa: “Sính lẽ? Cái mộng của người?”

Xích Diễm bị câu nói bất ngờ này khiến cho đỏ mặt, lắp bắp nói: “Hoàng... Hoàng huynh, người nói chuyện sao hạ lưu như vậy!”

Chu Chích bật cười lên, hấn cười dài không thôi, neho lại mắt phượng, tóc đỏ xoã tung phất ở trên má. Xích Diễm thật lâu không trông thấy qua dáng vẻ vui sướng như vậy của hấn, nhếch miệng buồn cười, lại hơi muốn khóc. Hấn lầm bầm nói: “Không được, ta gả cho người cũng được a...”

Chu Chích cười đến nước mắt đi ra, hấn dụi mắt một cái, cười nói: “Tốt!”

Xích Diễm có chút đưa đám, nhưng hấn lập tức liền hoàn hồn, phát ra thanh âm rất nghi hoặc: “A? Người cười ta làm vợ?”

Chu Chích cười đáp: “Đúng a, ta cưới người! Mau ăn đi, lại không ăn liền lạnh.”

Xích Diễm nâng thịt thú trong tay, không nhúc nhích. Hấn nhìn chằm chằm Chu Chích, nói: “Hoàng huynh, người không được quên. Cho dù người về sau lại cưới vợ, ta cũng đã từng là định vương phi.”

Chu Chích cũng không chú ý tới biểu cảm nghiêm túc của hấn, thờ ơ đáp ứng. Xích Diễm có chút mất mát cúi đầu, vạch ra lá cây, cắn một cái, nhai.

Đêm đó, hai người thay phiên gác đêm, ngày hôm sau xuất phát bình thường.

Quả nhiên cánh rừng đã sâu, tia sáng biến thành u ám khác thường, bầu không khí mơ hồ mang theo một chút nguy hiểm. Giữa cành cây dây leo đan xen, thỉnh thoảng còn có linh xà trà trộn trong đó, mắt xanh lóe lên ánh sáng yếu ớt. Lá rụng hư thối trên mặt đất càng ngày càng dày, đập lên mềm nhũn, hơi giống giẫm lên xác con gì.

Chỗ không xa truyền đến giọng trầm thấp cùng tiếng bước chân dã thú, thấp thoáng mang đến cảm giác oai nghiêm. Ngẫu nhiên có một con chim nhào cánh mà lên, cho không khí trầm muộn mang theo sinh động ngăn ngủi.

Chu Chích đi được rất cẩn thận, rút ra dao găm ngắn kề sát trên cánh tay, luôn luôn rình mò bốn phía. Xích Diễm nghiêm mặt, theo sát sau lưng Chu Chích. Vũ khí của hắn lúc ấy bị dòng chảy xiết toàn bộ cuốn mất, lúc này tay cầm một cành cây to, mũi nhọn tước đến cực kỳ sắc bén, cẩn thận che ở trước người.

Một đường đi tới, Chu Chích vẫn không ngừng cùng Xích Diễm nói chuyện, chỉ là lúc này chủ đề liên không dễ dàng như vậy, trên cơ bản liên là ở nói cho hắn biết phải cẩn thận dây độc này, phải coi chừng rắn hoa kia. Dù vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp hoàn cảnh này, nên Xích Diễm vẫn bị dây độc quất bị thương cánh tay trái, trong nháy mắt liền sưng đỏ phình lên. Chu Chích lời thừa gì cũng không nói, nhai nát cây cỏ đắp lên cho hắn, từ nay về sau Xích Diễm lại càng thêm cẩn thận.

Cứ như vậy vượt qua một ngày, may là hai người đều bình yên vô sự. Buổi tối lúc nghỉ ngơi Chu Chích xem xét cánh tay Xích Diễm, đổi thảo dược cho hắn, hai người trầm mặc ngủ.

Ngày thứ ba vẫn bình an không có gì, ngày thứ tư, hai người gặp nguy hiểm chân chính.

Bọn họ gặp một con gấu đen lớn. Kể ra thì, thân thủ hai người đều tương đối khá, đặc biệt là Chu Chích, quanh năm chinh chiến, một công một thủ đều vô cùng thực dụng. Nhưng vũ khí của hai người đều thật sự không thích hợp, dao găm Chu Chích tuy rằng sắc bén, nhưng cũng quá nhỏ, cơ bản là không có biện pháp cho con gấu vết thương chí mạng. Sau khi con gấu bị đâm vài cái, biết thứ lấp lánh này không dễ chọc, liền ngược lại đi công kích Xích Diễm. Gậy gỗ của Xích Diễm chỉ ngăn cản vài cái, liền bị một chưởng gấu vỗ thành hai đoạn.

May là hai người rất ăn ý, sau khi nhìn nhau, Xích Diễm xoay người bỏ chạy, gấu chó đuổi ở phía sau, mà Chu Chích từ một hướng khác chạy đi, tiến vào rừng rậm.

Xích Diễm mang theo con gấu đen kia chạy quanh co, chuyên chọn nơi chật hẹp giữa rừng cây chạy. Gấu thể tích khổng lồ, mấy lần suýt nữa bị kê cây kẹp lấy, nhưng khí lực của nó thật sự quá lớn, thường thường vỗ tay một cái, liền vỗ những cây cối kia rơi rụng bốn phía, nó cũng thoát thân.

Xích Diễm chạy thực mạng, tốc độ cực nhanh, nhưng là hắn mấy lần này một mực mệt nhọc, dần dần có chút hết hơi. Mà tinh lực của gấu đen kia quả thật như là vô cùng vô tận, dần dần, khoảng cách giữa bọn họ càng kéo càng gần, Xích Diễm hầu như đều có thể nghe được hơi thở tanh nồng phun ở sau cổ mình.

Thời gian hạnh phúc này, ta còn chưa qua đủ! Xích Diễm nảy sinh ác độc, lại tăng nhanh chút tốc độ, nhưng một lát lại chậm lại. Giữa lúc thời khắc nguy cấp, hắn đột nhiên nghe được một tiếng hô to: “Tiểu diễm, bên này!”

Hắn vui trong lòng, hướng về nơi phát ra thanh âm phóng đi, mới chạy vài bước, liền cảm giác được một đôi tay ôm eo mình, mang theo mình hướng bên cạnh rơi xuống, gấu thu thể không kịp, bị vướng dây cỏ Chu Chích vừa mới lập ở trong rừng, ùm té ngã. Phía trước dây cỏ đúng lúc là một đầm lầy, gấu to như vậy liền gào lên, bị đầm lầy nuốt vào, chỉ còn lại vài cái bọt khí, ở trên mặt nước sủi bọt rồi biến mất.

Chu Chích và Xích Diễm lòng vẫn còn sợ hãi nhìn đầm lầy màu xám, hồi lâu nói không nên lời. Xích Diễm đi đứng phát mềm, trước khi vào rừng rậm Chu Chích từng muốn hắn xé toàn bộ vạt áo thành mảnh vải quấn ở trên đùi, lúc này mảnh vải bị bụi cây kéo lung tung, trên hai chân Xích Diễm tràn đầy vết thương, đại khái cũng đụng phải dây độc, vài nơi sưng đỏ lên nghiêm trọng.

Chu Chích đem hắn đỡ đến bên cạnh đầm lầy, cẩn thận dùng nước rửa một chút vết thương của hắn, nhìn qua lại càng thêm vô cùng thê thảm. Chu Chích vuốt ve chân của hắn, trầm mặc. Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, đột nhiên rút chân về, cười nói: “Không có việc gì, hoàng huynh. Người lại đi giúp ta tìm một chút thảo dược lần trước kia đi, cái kia rất hữu hiệu. Xem, vết thương trên cánh tay ta đã gần tốt!”

Chu Chích kéo về chân của hắn, dùng sức nhấn một cái vết thương của hắn, quát lên: “Người đảng hoàng một chút cho ta!” Hắn tiếp tục vuốt ve, xúc cảm giống như lông chim, Xích Diễm lại ngồi thẳng dậy, cực kì khẩn trương nhìn hắn.

Dần dần, lòng bàn tay Chu Chích hiện ra một tầng ánh xanh mờ mờ. Tia sáng càng ngày càng mạnh, dần dần trắng bệch, phản chiếu trên mặt Xích Diễm đều là một mảnh tuyết trắng. Xích Diễm siết chặt nắm đấm, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng càng phức tạp. Tia sáng kéo dài một trận về sau, dần dần nhạt đi, Chu Chích thở ra, trên trán thấm ra vài giọt nước. Hắn phất tay áo lau lau chân Xích Diễm, một cục máu theo tay áo khô ráo phất rơi xuống đất, Xích Diễm trên đùi đã hoàn toàn không có vết thương.

Đây là, lực chữa trị của thương quốc.

12. Chương 12

Vết thương của Xích Diễm tuy đã hoàn toàn khỏi, nhưng hắn vẫn đầy tái nhợt. Hắn xoa xoa chân mình, cười nói: “Hoàng huynh, thật lâu chưa từng thấy người dùng sức mạnh này.”

Chu Chích cũng mỉm cười: “Không sai, ta cũng thật lâu chưa từng dùng sức mạnh này.”

Xích Diễm xa xăm nói: “Ban đầu ở phi viêm thành, Thương Lan điện hạ muốn cứu Lưu Lệ mà không thành, hiện tại cùng là ở chu quốc, lực chữa trị của hoàng huynh xem ra dường như càng mạnh hơn Thương Lan điện hạ.”

Chu Chích sáng khoái gật đầu nói: “Không sai, đại khái là bởi vì hồn huyết đi!”

Xích Diễm đứng lên, đi hai bước, cũng không đi nhìn Chu Chích: “Hoàng huynh bây giờ còn cần hỏi ta nguyên nhân đại thân phản đối người lên ngôi sao?”

Chu Chích mỉm cười một cái nói: “Không phải vì cái này sao? Huyết thống của ta không thuần, không cách nào tiếp diễn huyết thống hoàng gia chu triều.”

Xích Diễm vẫn không nhìn tới hắn: “Khi nào thì người nhớ ra?”

Chu Chích nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, nói: “Tiểu diễm, ta không quên chuyện trong sơn cốc.”

Trả lời lạc đề của hắn khiến Xích Diễm toàn thân chấn động, xoay người lại, giật mình nhìn Chu Chích, nói không nên lời.

Chu Chích đi tới trước mặt hắn, ôm bờ vai hắn, dịu giọng nói: “Tiểu diễm, chuyện ta quyết định, sẽ không thay đổi.”

Xích Diễm nhất thời cảm thấy có chút chóng mặt, hắn đẩy Chu Chích ra, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, chờ một chút, khiến ta suy nghĩ kĩ một chút.”

Nhìn vẻ mặt của hắn, Chu Chích cũng trở nên hơi bất an, lui ra phía sau một bước, cẩn thận nhìn hắn.

Xích Diễm rũ mắt, chậm chạp không nói, qua một lúc lâu, mới có chút không xác định mà nói: “Hoàng huynh, ý của người là, người tiếp nhận ta...” Cổ họng của hắn hơi khô khốc, nuốt một ngụm nước bọt mới tiếp tục nói, “Làm tình nhân của người?”

Chu Chích đột nhiên nở nụ cười, Xích Diễm bỗng nhiên ngẩng nhìn hắn, đầy mặt bất an. Chu Chích lại tiến lên một bước, nâng cằm hắn lên, trêu đùa: “Đêm qua, người không phải làm định vương phi của ta sao?”

Xích Diễm hoảng sợ lắc đầu ở trên bàn tay hắn, cầu khẩn nói: “Hoàng huynh, không cần đùa với ta, nói nghiêm túc.”

Chu Chích thu lại nụ cười, đến gần cẩn thận in một nụ hôn trên môi hắn, dịu dàng nói: “Tiểu diễm, không sai, ta thích người, ta muốn người ở cùng ta.”

Xích Diễm lui ra phía sau một bước, tiếp tục nhìn chăm chú hắn. Ánh mắt của hắn bao hàm quá nhiều thứ phức tạp, khiến Chu Chích xem không rõ, tâm trạng lại nóng nảy. Hắn một tay túm lấy cánh tay Xích Diễm, kêu lên: “Tiểu diễm!”

Xích Diễm nhìn hần, khẽ mỉm cười. Hần thẳng người, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, người biết, điều đó không có khả năng.” Sắc mặt hần tái nhợt, biểu cảm lại kiên định khác thường.

Nụ cười của Chu Chích hoàn toàn biến mất, lui ra phía sau hai bước, cùng Xích Diễm bảo trì ra khoảng cách nhất định, hỏi: “Vì sao?”

Xích Diễm dịu dàng mỉm cười: “Hoàng huynh, không cần giả ngốc, người biết rõ vì sao. Nếu không, người lúc trước cũng sẽ không xoay người rời đi, rời ta mà đi.”

Chu Chích cười lạnh: “Nhưng là, ta hiện tại đã quyết định, người nghĩ rằng ta sẽ còn khiến những chuyện kia cản trở ta sao?” Hần đầy mặt ngạo khí, từ sau khi “Mất trí nhớ” tới nay lần đầu tiên lộ ra uy thế thuộc về định vương.

Xích Diễm nhìn chăm chú hần, bình tĩnh nói: “Nhưng là ta sẽ.” Hần còn dường như mang theo ý cười, “Hơn nữa, người biết • ta • sẽ.”

Hần nói rất chậm, đem trọng âm đặt ở nơi rất kì quái, khiến Chu Chích bỗng chốc liên tưởng ý hần. Chu Chích cười khổ: “Tiểu diễm, người biến thành xảo quyết.”

Xích Diễm vui vẻ cười, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng đặc ý: “Nhờ phúc của người.” Hần nhìn quanh một cái, thuận miệng hỏi: “Chúng ta muốn ra ngoài đại khái còn tồn bao lâu?”

Chu Chích lần đầu tiên phát hiện, mình không cách nào nắm giữ tâm tư của hần, chỉ có thể theo lời của hần nhìn quanh, hơi đoán chừng một chút, nói: “Không quá xác định, đại khái còn năm ngày.”

Xích Diễm xoay đầu lại nhìn hần, mỉm cười nói: “Như vậy, người còn năm ngày.” Trong mắt của hần không có chút ý cười, hoàn toàn khiến Chu Chích hiểu rõ nghiêm túc của hần.

Lần này, người tới chọn đi! Nếu người muốn ta!

Mà buồn bực nhất chính là, Chu Chích phát hiện mình thật sự không cách nào không tuyển chọn.

Chu Chích tâm loạn, Xích Diễm bất an, hai người nhảy bén như vậy, thế mà đều xem nhẹ tiếng vang kỳ dị truyền đến từ chỗ hơi xa trong rừng rậm.

Lộ trình kế tiếp, dường như nhẹ nhàng một chút. Hai người đều đã hơi thích ứng hoàn cảnh ác liệt trong khu rừng này, Chu Chích càng ngày càng ít cần chăm sóc Xích Diễm, lại là có mấy lần Xích Diễm đứng lúc đuổi côn, lấy đi rắn độc suýt nữa cắn trúng Chu Chích.

Đi một trận, Xích Diễm đột nhiên ngừng lại, cau mày nhìn Chu Chích, nói: “Hoàng huynh, ta nói lời đó không phải vì muốn hại chết người.”

Chu Chích có chút mê hoặc nhìn hần, Xích Diễm ánh mắt rõ ràng, hơi mang không kiên nhẫn. Chu Chích trong lòng khẽ động, đột nhiên nghĩ đến cái gì. Nhưng còn không hiểu rõ manh mối, cánh mũi hần động động, nghe được mùi nào đó.

Hần khẽ “Í” một tiếng: “Lưu huynh? Gần đây dường như có suối nước nóng!” Nói, thả người mà lên. Men theo phương hướng mùi vị đi tới.

Kinh nghiệm dã ngoại của Xích Diễm kém xa hần, theo sát ở phía sau hần. Chỉ thấy địa thế dần dần có chút thay đổi, cây cối thuận theo hướng đi của Chu Chích bắt đầu ít dần, ánh sáng nhiều ngày không thấy từ trên đỉnh bắn thẳng xuống, mà bụi cây bỗng phát rậm rạp, nam thạch cứng rắn đột phá mặt đất, khiến đường dưới chân biến thành gồ ghề.

Mùi lưu huynh càng ngày càng nặng, Xích Diễm loáng thoáng nhớ lại giữa sa mạc thiên lý phong cùng rừng rậm đúng là có một khu suối nước nóng, cùng la tổ thành cách nhau rất xa, nhưng xác định vị trí khu suối nước nóng, cũng liền tổng thể xác định hướng mình đang đứng.

Đi không xa lắm, đã nhìn thấy một suối phun loại nhỏ, nóng hơi hổi từ mặt đất phun thẳng lên, chỉ phun lên ước chừng một thước, liền biến thành bọt nước lớn rơi xuống. Hơi nóng cùng bọt nước dưới ánh sáng chiếu xuống, lấp lánh, hình thành cảnh tượng cực kỳ sáng lạn, khiến Xích Diễm nhất thời nhìn đến ngây dại.

Hắn giật mình nhìn bọt nước chiếu ra ánh sáng bảy màu, lại không biết cặp mắt đỏ như lửa của hắn cũng bị phản chiếu đẹp lạ khó tả. Hắn nhìn cảnh đẹp nơi đó, Chu Chích lại đang nhìn hắn, ánh mắt mới vừa rồi còn hơi có nghi hoặc lúc này đã thanh minh thông triệt, mỉm cười tự lảm bảm: “A a, sẽ chịu thiệt nha...”

Trong miệng hắn oán trách, trên mặt lại tràn đầy vui vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo, còn hơi mang theo vẻ đắc ý.

Sau khi quyết định nhất định lập tức hành động, bằng không dễ dàng làm hỏng thời cơ chiến đấu. Chu Chích hành quân nhiều năm, tự nhiên biết đạo lý này. Hắn đem Xích Diễm kéo vào trong lòng mình, ôm chặt lấy, vùi đầu vào giữa cổ hắn, mơ hồ không rõ nói: “Tiểu diễm, ta thích người.”

Xích Diễm không nghe rõ, chỉ nghe được trước chữ “Ta” cùng phía sau chữ “Người”, hắn đẩy đẩy Chu Chích, nói: “Hiện tại không được. Còn chưa tới nơi an toàn, làm loại chuyện đó còn có khí lực gì lên đường!”

Chu Chích ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên bộc phát ra một trận cười to: “Ha ha ha ... tiểu diễm, người đang nghĩ gì! Ta nói là ta thích người nha!”

Xích Diễm khuôn mặt xoát một chút biến thành đỏ bừng, hắn một cước đá ra Chu Chích, quát: “Ở đây chơi tỏ tình gì! Có chuyện ra ngoài nói tiếp!”

Tiếng cười Chu Chích không ngừng, Xích Diễm đột nhiên chú ý tới nội dung câu kia của hắn, lập tức ngây người.

Hắn ngơ ngác nhìn Chu Chích cười to không ngừng, chần chờ nói: “Hoàng huynh, người nói là...”

Chu Chích không chút lưu tình cười nhạo hắn: “A, ta cũng không nói gì. Ha ha ha ...” hắn xảo quyết chớp mắt, “Ta chẳng dám nói gì, thể lực ta không đủ a ...”

Xích Diễm bị hắn cười đến đầy mặt đỏ bừng, giận dữ xoay người sang chỗ khác không để ý hắn. Một lát sau, hắn lại xoay người lại, cẩn thận hỏi: “Hoàng huynh, ý vừa rồi của người là...”

Chu Chích cười đến không còn sức lực, tựa vào trên cây giống như tiều phu nói: “Xem ra ý của ta cùng ý người khác biệt a...”

Xích Diễm then quá thành giận, xông lên bóp lấy hắn, quát: “Nói, đem lời vừa rồi của người lặp lại lần nữa!”

Chu Chích vừa nghe câu này của hắn, lại tuôn ra một trận cười to. Hắn nắm lấy tay Xích Diễm, cười nói: “Bệ hạ, người đây là bức cung a!”

Hắn vừa cười vừa nói, không cẩn thận sắc, đột nhiên ho khan mãnh liệt. Xích Diễm ôm lấy hắn, cẩn thận vỗ lên lưng hắn, đầy lòng mong đợi hắn lặp lại lần nữa. Nhưng tên xấu tính kia lại không chịu nói tiếp.

Sau khi nghẹn ngẹn một trận, hai người tiếp tục đi về phía trước. Chu Chích tràn ngập vui vẻ, Xích Diễm lại đầy khó chịu. Đi một đoạn, thấy đến suối nước nóng lớn lớn nhỏ nhỏ chi chít như sao trên trời, hắn tức khắc cảm thấy trên người bắt đầu ngứa. Chu Chích thỉnh thoảng xem sắc mặt hắn, một mực mặt mang ý cười, lúc này nhìn biểu cảm của hắn liền biết hắn đang nghĩ gì, nhắc nhở: “Phải cẩn thận, nơi này có suối nước nóng nhiệt độ rất cao, ngã xuống cẩn thận bị nóng chín!”

Xích Diễm tràn ngập khinh thường: “Hừ, ta sẽ không biết sao?”

Đứa trẻ... Chu Chích đột nhiên nhớ tới trước khi hắn lên ngôi, lúc hai người quan hệ thân thiết, người này cũng thường xuyên giận dỗi như vậy. Nhất thời cảm thấy đặc biệt tưởng nhớ, đưa tay tới nheo nheo mắt hắn, lại suýt nữa bị hắn cắn một cái.

“Ồ!” Chu Chích hết hồn, tâm trạng lại cực tốt, đột nhiên trông thấy nơi không xa phía trước có một suối hồ khá lớn, bờ hồ hoa lá rậm rạp, hơi nóng lượn lờ bốc hơi trong ao, phong cảnh có chút đẹp đẽ. Hương hoa nhàn nhạt hương cỏ tràn ngập trong không khí, đặc biệt khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng. Hắn ngấm nhìn bốn phía, thấy được một chút dấu chân thú nhỏ hẹp, nghiêng đầu nói với Xích Diễm: “Cái hồ này nhiệt độ hẳn là vừa vặn, muốn xuống tắm hẳn là rất thích hợp.”

Xích Diễm méo miệng, vẫn giả mồm: “Ta lại chưa nói ta muốn tắm...” Vừa nói, cũng đã bắt đầu cởi quần áo.

Chu Chích mỉm cười sờ sờ đầu hắn, liền giống năm ấy đối với tiểu đệ luôn là quần ở bên cạnh mình kia. Thân thể thon dài khỏe đẹp của Xích Diễm dần dần từ dưới quần áo ràng buộc giải thoát ra, ánh mắt Chu Chích nhìn từ trên xuống dưới, dần dần biến thành nóng bỏng mê loạn, ngón tay thuận theo tóc dài của hắn khẽ vuốt mà xuống, lưu luyến ở trên da dẻ mịn màng của hắn, lộ đến vô cùng mập mờ mà khiêu khích.

Ở dưới ánh mắt bao phủ cùng đầu ngón tay khẽ chạm của hắn, hô hấp Xích Diễm bắt đầu dồn dập, lồng ngực nhanh chóng phập phồng, dự hoặc ánh mắt Chu Chích. Hắn nhìn chăm chú quả đỏ theo lồng ngực lên xuống mà dần dần đứng thẳng, đầu ngón tay như thăm dò vuốt ve một chút. Xích Diễm khẽ rên một tiếng, thanh âm đục ngầu mơ hồ, lại mang theo ma lực mê người nào đó, khiến Chu Chích đưa môi đến gần, nhẹ nhàng hôn lên ngực hắn.

Xích Diễm bắt lấy bờ vai hắn, không biết là muốn đẩy hắn ra, hay là kéo hắn lại gần, ngón tay rơi sâu vào bắp thịt của hắn. Chu Chích khẽ cắn, lưu lại một vết đỏ ở quanh nhũ tiêm hắn, Xích Diễm ra sức cắn môi, ngón tay bắt đến càng chặt.

Chu Chích cảm thấy hơi đau, nhưng cho dù đau, cũng là khiến người ta vui vẻ. Hắn tiếp tục hôn từng chút một thân thể Xích Diễm, môi theo đầu ngón tay di chuyển mà không ngừng di chuyển vị trí. Mỗi một lần hắn di chuyển, thật giống như lưu lại một mối lửa, từ điểm thành đường, từ đường thành vùng, khiến Xích Diễm toàn thân hoàn toàn thiêu đốt, nửa người dưới ứ máu, ngẩng đầu cao cao lên.

Xung quanh mơ hồ trôi nổi một chút hương thơm, hòa lẫn Xích Diễm cùng Chu Chích, hình thành một loại hương thơm khác lạ. Thân thể Chu Chích từng chút một hưng hực, hắn một tay nắm chặt nửa người dưới Xích Diễm, quỳ gối đưa môi đến gần, khẽ hôn một cái, mở miệng ngậm nó.

Xích Diễm bỗng nhiên rơi vào bên trong một trận xúc cảm ẩm ướt ấm áp, hắn ngưng tụ tầm mắt, cúi đầu nhìn khuôn mặt Chu Chích bị tóc đỏ che giấu, đột nhiên tỉnh lại, một tay đẩy hắn ra, xoay người nhảy vào trong suối nước nóng. Mà khi thân dưới trượt động ở trong miệng Chu Chích, hắn đã không nhận được bắn ra, chất lỏng trắng đục bắn ở trên mặt Chu Chích cùng trên bãi cỏ, lộ đến vô cùng tình sắc.

Chu Chích đột nhiên bị hắn đẩy ra, có chút mơ hồ. Chất lỏng màu trắng nhiễm ở trên mặt hắn, trượt xuống theo đường cong gò má. Chu Chích đứng lên, ngón tay khẽ lau lên mặt một chút, thấy đến màu trắng kia, mỉm cười, vươn lưỡi liếm liếm ngón tay. Đầu lưỡi hồng hồng từ giữa môi phun ra, nhuộm một chút màu trắng rồi lại rút về. Xích Diễm ngẩng đầu, xem hầu kết hắn hơi động, đột nhiên toàn thân nóng hổi, bơi tới bờ hồ bắt lấy mắt cá chân Chu Chích, dùng sức kéo hắn xuống.

Thân thể Chu Chích rơi xuống nước, bắn lên bọt nước lớn. Liền trong đám bọt nước này, Xích Diễm ôm eo hắn, thật sâu hôn lên môi hắn.

Nụ hôn của Xích Diễm vội vã mà sốt ruột, đầu lưỡi ở trong miệng Chu Chích không ngừng khiêu khích, nếm được khí tức hơi tanh của mình, lại cảm thấy càng thêm kích động.

Chu Chích cũng nhiệt liệt hôn lại, nửa người dưới kề sát hắn nhẹ nhàng cọ xát. Dòng nước ấm áp khẽ vuốt ve hai người, mà thân thể liền bởi vì xoa nắn này lộ đến càng thêm mất cảm.

Trao đổi nước bọt, trao đổi không khí, hết thấy xung quanh dường như toàn bộ đều biến mất, chỉ để lại hai người bọn họ đơn độc sống sót ở trong một không gian, kịch liệt, thiêu đốt.

Ngón tay Xích Diễm quấn lên dục vọng Chu Chích—— nó đã sớm đứng thẳng ứ máu, hơi run rẩy ở trong lòng bàn tay Xích Diễm. Chu Chích mở mắt ra, mắt đỏ ngập nước nhìn chăm chú cặp mắt cùng mình cực kỳ tương tự kia, khoái cảm chảy vọt toàn thân, ngay cả hạch tâm thân thể đều có chút ngứa ngáy, như thể vội vàng khát vọng kết hợp với hắn.

Xích Diễm, Xích Diễm, Xích Diễm...

Hắn nhắm mắt, nhưng lập tức mở ra lần nữa, nở nụ cười.

Hắn nhìn chăm chú Xích Diễm, nhìn chăm chú đệ đệ của mình, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Xích Diễm, ta thích người. Ta yêu người.” Ánh mắt hắn tuy rằng bị dục vọng giày vò đến phát sáng, nhưng vẫn trong veo sáng ngời, không mang một tia giả tạo.

Xích Diễm không thể tin mở to hai mắt, Chu Chích nhìn thẳng vào mắt hắn, lần nữa hôn lên đôi môi xinh đẹp gần trong gang tấc, thanh âm nhẹ nhàng bay ở xung quanh hắn: “Vì vậy, người muốn cái gì, ta đều sẽ cho. Nếu như người là của ta.”

Trong mắt Xích Diễm lập tức đốt lên vui mừng khôn xiết, hắn dùng sức nắm lấy eo Chu Chích, động thân một cái, vọt vào thân thể hắn. Dòng nước chậm lại đánh vào, lại khiến cho mỗi phần mỗi một tác thân thể đều càng thêm mẫn cảm.

Chu Chích mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng dự vọng to lớn lập tức quán lấy hắn. Chân của hắn quán lấy thân thể Xích Diễm, hơi nóng bốc lên khoái cảm, Xích Diễm mỗi lần va chạm đều khiến hắn run rẩy rên rỉ. Hắn kéo gần khuôn mặt Xích Diễm, hôn hắn thật sâu, thở gấp nói: “Ta yêu người...”

Xích Diễm dừng lại giữa tiếng rên rỉ của hắn, sau đó một cổ dịch nóng phun vào thân thể hắn, đánh sâu vào chỗ mẫn cảm nhất trong thân thể hắn. Chu Chích nhin xuống dự vọng chí cao chí cường, lật qua thân thể Xích Diễm, tách ra cánh móng hắn, đâm vào, đâm chọc vài cái, bắn ra.

Cao trào qua đi, Chu Chích vẫn không để Xích Diễm rời đi, ôm chặt thân thể hắn, bàn tay nhẹ nhàng cọ xát xoa nắn dự vọng của hắn, rằng nhọn khê cắn cổ hắn, lưu lại dấu răng liên tiếp. Chỉ chốc lát, bộ phận hắn vùi ở trong thân thể Xích Diễm lại cứng lên, lắc hông, lại va chạm nhanh lần nữa. Xích Diễm chỉ cảm thấy lửa tình nhanh chóng mà đốt lên lần nữa, hắn cuồng nhiệt nghênh hợp động tác Chu Chích, cố sức quay đầu hôn hắn. Hai người tóc dài đan vào một chỗ, màu đỏ cùng màu đen tầng tầng lớp lớp, đan xen thành sắc thái phức tạp mà hoa mỹ, múa điên cuồng không ngừng.

Mùi thơm nhàn nhạt, một mực quanh quẩn ở xung quanh hai người.

13. Chương 13

Bình thường, hai người này đều là nhân vật có sức tự chủ rất mạnh, nhưng chẳng biết tại sao lần này hoàn toàn không cách nào khống chế mình. Bọn họ toàn thân cuồng cháy dự vọng đối với đối phương, cho đến một mối rã rời, mới ngã xuống ở trên bờ, ôm lẫn nhau, gần như hôn mê mà ngủ.

Không biết qua bao lâu, Chu Chích đang ngủ thì cảm nhận được một trận cảm giác bỏng rát mãnh liệt, dường như da đều phải bị nướng khét. Hắn cố sức muốn mở mắt, nhưng chẳng biết tại sao mí mắt nặng đến lợi hại, hoàn toàn không có biện pháp mở ra.

Giấc ngủ mờ dần, lý trí càng ngày càng rõ ràng. Không ổn. Hắn nói với mình như vậy.

Hắn không vội mở mắt, cố gắng mở rộng ngũ giác, nỗ lực biết tình huống càng nhiều một chút.

Sau khi xúc giác, thính giác cũng khôi phục bình thường, xung quanh cực kỳ âm ỉ, hầu như có thể xưng là tiếng người ồn ào, nhưng kì quái là, ngôn ngữ mỗi người nói cực kỳ kỳ quái, hắn hoàn toàn nghe không hiểu. Nhưng cẩn thận nghe qua, loại ngôn ngữ này có âm tiết vô cùng đơn giản, tần suất lặp lại xuất hiện rất cao, nghe, có thể ý tứ biểu đạt hắn là không phong phú.

Thở dân sao? Tiểu diễm? Hắn tận lực biểu hiện ra dáng vẻ vẫn hôn mê, cảm thụ được khí tức của Xích Diễm.

Bên người có hô hấp quen thuộc ổn định, khiến Chu Chích tạm thời yên tâm, càng thêm chuyên chú lắng nghe thanh âm xung quanh.

Lân cận đột nhiên truyền đến tiếng tranh cãi, nghe không hiểu lời của bọn họ, nhưng mà nghe vào hình như là hai nữ nhân cùng mấy nam nhân đang tranh chấp cái gì.

Nữ nhân... sao? Chu Chích âm thầm cười ở trong lòng, quyết định một chút chủ ý.

Da vẫn bóng rất đến lợi hại, hoàn toàn không có cách trở. Nếu như không tính sai, hẳn là bị lột sạch ném ở dưới mặt trời phơi nắng. Nhưng tứ chi cũng không bị ràng buộc, xem ra những người này cũng không quá coi trọng bản thân.

Hô hấp của tiểu Diễm có chút rối loạn, nhưng lập tức lại khôi phục ổn định vốn có. Chu Chích âm thầm khen ngợi. Quả nhiên không hổ là đệ đệ của mình, tuy rằng ở lâu trong thâm cung, nhưng cũng không quên sách lược đối phó với địch.

Tình huống này, phải thế nào cùng hắn khai thông trước một chút? Ý nghĩ của Chu Chích còn chưa chuyển xong, liền cảm nhận được từ Xích Diễm một chút khí tức hỏa diễm. Hơi thở này cực kỳ nhẹ nhàng, nếu không phải Chu Chích đang dùng toàn bộ tinh thần lưu ý hắn, bằng không hoàn toàn không cảm giác được. Khí tức không ngừng biến hóa, tuân theo quy tắc nào đó, khiến Chu Chích cười ở trong lòng.

Chu Chích cùng Xích Diễm đều là vương tộc chu quốc, huyết thống cực kỳ nồng, bởi vậy tuy rằng ở thời gian khá dài trong nước lũ, sức mạnh thuộc lửa dần dần giảm nhạt, nhưng sức mạnh của hai người bọn họ cũng là mạnh nhất trong tất cả thần dân hệ lửa. Điều này không chỉ biểu hiện ở không chế hỏa lực lớn nhỏ, cũng biểu hiện ở năng lực không chế mọi lửa.

Thuở nhỏ, hai người bọn họ vì lúc lên lớp lén lã sư trốn chạy nói chuyện, cùng với ở gây họa thất thủ bị bắt cần thống nhất khẩu cung mà đã sớm tiến hành cận kề nghiên cứu dao động của hỏa khí. Hai người kết phùng sáng tạo ra một bộ cách giao tiếp đặc thù. Cách giao tiếp này không chỉ người khác khó mà làm được, càng khó phát giác, giúp bọn họ ngăn cản không ít tai bay vạ gió.

Lúc này Xích Diễm đột nhiên dùng ra, tức khắc khiến Chu Chích cảm thấy một trận âm áp cùng tưởng nhớ, lập tức đáp lại.

“Hoàng huynh?”

“Ừ, ta tỉnh.”

“Những người này, là thổ dân sao?”

“Hình như vậy. Chúng ta bị bọn họ bắt được, không biết sẽ bị xử trí thế nào.”

“Hoàng huynh, ta nhớ đã từng có người ở trên tầu chương đề xuất chuyện đám người kia.”

“Hửm? Nói nghe một chút?”

“Bọn họ... Sẽ ăn thịt người.”

Chu Chích kinh ngạc. Sống chết có thể không để ý, nhưng mà bị ăn lại là một chuyện khác...

Xích Diễm truyền đến ý cười khe khẽ: “Mặt khác, ta tựa hồ nghe hiểu bọn họ nói chuyện.”

“Í? Người thế nào nghe hiểu?”

“Hoàng huynh, người cẩn thận nghe, bọn họ nói thật ra là ngôn ngữ chu quốc xưa nhất, có chút từ ngữ thậm chí có thể cùng liên hệ với từ thường dùng hiện tại.”

Chu Chích tập trung nghe, quả nhiên là thế. Tiếng tranh cãi gần ở bên tai, hắn nghe một hồi, đột nhiên khí tức có chút thay đổi.

Xích Diễm dường như đang cười: “Hoàng huynh, mỹ mạo của người quả nhiên vô địch, hai nữ nhân này coi trọng người.”

Chu Chích không khỏi cười khổ. Tuy rằng sớm biết đối phương có hai nữ nhân liền chuẩn bị sử dụng thủ đoạn này, nhưng bây giờ biết ý đồ của đối phương, trong lòng vẫn còn có chút quái dị. Cẩn thận nghe qua, cho dù da mặt dày như Chu Chích, cũng không khỏi có chút thẹn thùng.

Vừa rồi hai người bọn họ điên cuồng ở bên cạnh hồ, nhóm người này thế mà liền ở bên cạnh nhìn trộm. Lúc này những nam nhân kia khuyên can nữ nhân mấy câu, lật qua lật lại liền là nói cho các nàng biết mình chỉ thích nam nhân, sẽ không có hứng thú đối với nữ nhân. Nhưng là hai nữ nhân kia dường như rất kiên định, thậm chí còn có một người thuận miệng nói thêm một câu: “Hắn xinh đẹp như vậy, các người còn không phải có thể chia một chén canh!”

Đám nam nhân kia trầm mặc, nếu nói không sai, bọn họ đang nhìn lên mình, còn dường như có chút dao động.

Xích Diễm đang cười trộm, nhưng là Chu Chích lại chỉ muốn thở dài. Bị ăn cùng bị dè... Cái nào cũng không tốt hơn.

Đột nhiên, một trận bước chân nặng nề ra sức đập qua đây, thanh âm trầm thấp vang lên, bình tĩnh, lại mang theo khí tức uy hiếp khác thường. Họng âm của hắn quá nặng, nghe không rõ lắm nói những gì, nhưng mà giọng điệu trách cứ lại cực kỳ rõ ràng. Nói, hắn đột nhiên dùng thông dụng ngữ giọng gạo quất: “Đã sớm tỉnh, còn giả bộ chết cái gì!” Nói, bất ngờ không kịp đề phòng một cước đá tới, vừa vặn đá trúng bụng Chu Chích. Hắn nôn khan một tiếng, thân thể thống khổ cuộn tròn lại, trên mặt toát ra mồ hôi lạnh, lại đem một tiếng rên rỉ suýt lao ra miệng dè về trong họng.

Xích Diễm nghe tiếng vang, mãnh liệt mở mắt, vừa vặn trông thấy biểu cảm đau đớn khó nhìn của Chu Chích. Trên mặt hắn lướt qua một trận phẫn nộ, ngồi dậy, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng đối phương, cười lạnh: “Có bản lĩnh, liền quang minh chính đại đến! Làm gì dùng thủ đoạn lén lút!”

Ngữ điệu của hắn cực kỳ từ tốn, trong ánh mắt mơ hồ mang theo sát khí, khiến hắn tử đối diện mang diện mạo lạnh cứng kia kinh ngạc một chút, nhưng lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: “Rõ ràng đã sớm tỉnh, còn không dám lên tiếng, quả nhiên không phải nam nhân chân chính!”

Hắn nói thông dụng ngữ cực kỳ cứng ngắt, nếu không Xích Diễm tin tưởng rằng hắn sẽ nói ra lời lẽ càng ác độc. Nhưng Xích Diễm không chút nào bị lời của hắn chọc giận, hắn cúi người, ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má Chu Chích, nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ, hoàng huynh?”

Hắn trần truồng bị mọi người vây xem, bị đối phương nhục mạ, nhưng hắn không chút dằn vặt chịu nhục, dưới ánh mặt trời tự tại vươn tứ chi thon dài, làn da mịn màng lóe lên ánh sáng mê người. Thở dân xung quanh xì xào bàn tán, ánh mắt bởi vì vẻ đẹp như vậy mà giảm bớt địch ý. Nhưng người vừa mới dùng sức đá Chu Chích kia vẫn chứa đầy đề phòng, thận trọng nhìn bọn họ.

Chu Chích hơi dịu đau đớn, chậm rãi đứng lên, đôi mắt đỏ thắm nhìn lướt qua chung quanh, khuôn mặt tuấn mỹ, gò má ngưng kết bị đau đớn kích ra mồ hôi, vẻ mặt vẫn có chút tái nhợt, lông mày chặt chẽ nhíu lại.

Xung quanh mơ hồ truyền đến vài tiếng hít hơi, thái độ lại mềm xuống vài phần.

Chu Chích vươn tay nắm lấy ngón tay Xích Diễm, đưa mắt nhìn quanh. Xung quanh có chừng hơn mười người, nữ có nam có, lấy nam giới phần nhiều. Bất luận nam nữ đều là da nâu đậm, phơi bày nửa người trên, nửa người dưới lại dùng hoặc lá cây hoặc da lông đồ vật che giấu. Phía trước nhất một nữ nhân bụng dưới nhô thật cao, rõ ràng đã mang thai, hơn nữa ra mồ hôi không lâu liền sinh. Mà nam nhân bên người nàng dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, biểu cảm dửng dưng, trước ngực treo vòng cổ răng thú, một đôi mắt đen thẳm thẳng tắp nhìn mình, lại mơ hồ có một tia ngây thơ, tuy rằng thân hình cao lớn, nhưng nhìn qua tuổi tác cũng không quá lớn.

Khiến cho Chu Chích chú ý chính là, nam nhân này cùng nữ nhân mang thai kia đều có tóc đỏ, tuy rằng cũng không nhiều, màu sắc lại vô cùng đỏ, màu sắc nóng bỏng chính như hỏa diễm hùng hực thiêu đốt. Màu sắc xinh đẹp như vậy, ở vương tộc chu quốc cũng không thấy nhiều, ngay cả đầu tóc đỏ mỹ lệ kia của Chu Chích dường như đều không đủ. Mà người xung quanh tộc, vô luận là nam là nữ, đều ít nhiều gì mang theo một chút màu đỏ, đặc trưng như vậy, ở chu quốc nhưng là tượng trưng cho vương tộc!

Hắn cùng Xích Diễm liếc nhau, ở trong ánh mắt của đối phương phát hiện kinh ngạc. Nhưng đối phương đã hơi không kiên nhẫn với trầm mặc của bọn họ, thanh niên kia lại một lần nữa rống lên —— vừa nghe giọng hắn, Chu Chích liền biết hắn chính là tên nam tử lỗ mãng vừa đá mình kia —— “Các người tự tiện xông vào cấm địa tộc ta, đáng chết!”

Chu Chích nghe lời của hắn, khẽ bật cười. Mắt phượng hắn hơi nghiêng, nhìn về phía tên thanh niên kia: “Cấm địa? Nhưng ta không trông thấy nơi nào có đánh dấu khiến ta xem hiểu.”

Ở dưới ánh mắt hắn bao phủ, khuôn mặt thanh niên có chút đỏ lên, kiên cường yếu ớt vài phần. Nhưng

khiến người ta kinh ngạc chính là, hắn nhanh chóng không chế được mình, thậm chí ngay cả lỗ mũi vừa rồi cũng biến thành bình tĩnh: “Bất luận thế nào, hai người các ngươi phạm vào quy củ tộc ta, ta sẽ lấy tộc quy xử trí các ngươi!” Hắn cười một cái, lộ ra hàm răng trắng hếu, “Vừa vặn, trong tộc đã thật lâu không có cử hành tế diễn!”

Ở dưới sự chỉ dẫn của hắn, Chu Chích Xích Diễm hai người trông thấy khung xương tuyết trắng treo ở dưới mái hiên không xa, nhìn một cái cũng biết là loài người. Chu Chích sắc mặt không chút thay đổi, hắn đứng lên đi mấy bước, tứ chi tao nhã giống như vũ đạo, trần truồng phát ánh sáng, tóc dài đỏ thẫm phất ở trên thân thể của hắn, lại hoàn toàn không lẫn át được vết hân loang lỗ bị Xích Diễm cắn ra trên da thịt, đặc biệt mê hồn. Hắn đi tới bên cạnh khung xương, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, cười nói: “Đây là ai phẫu ra? Dao công tương đối khá a!” Mặt đỏ xương trắng, tạo thành một bộ tranh vẽ đẹp đẽ mà quý dị.

Trong đám người truyền đến một tiếng rên rỉ, ánh mắt của mọi người lưu luyến không rời chuyển qua, chỉ thấy một người trẻ tuổi đầy mặt đỏ bừng, bưng kín mũi mình, trong kẽ tay rướm ra máu tươi. Mọi người đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở bờ hồ ẩn núp thấy đến, tuy rằng bị hơi nước trong ao che giấu hơn phân nửa, nhưng vẫn loáng thoáng có thể thấy hai người thở dốc cùng kêu gào, kịch liệt dây dưa cùng tràn ngập khát vọng, thâm trầm, đè nén, lại dường như có thể khiêu khích dục vọng sâu nhất trong lòng người. Hơi suy nghĩ, lại có mấy người không nhìn được đỏ mặt, có chút lúng túng kẹp chặt chân.

Thanh niên dẫn đầu mặt đỏ tới mang tai, có chút thẹn quá thành giận nói: “Hai người các ngươi, thật là không biết xấu hổ!”

“Xấu hổ?” Chu Chích nhú mày, đi về phía hắn. Thanh niên không nhìn được lui về sau một bước, trông thấy cử động của hắn, Chu Chích kiêu căng cười một cái: “Cảm thấy xấu hổ, là ta tự nhiên lộ ra thân thể cha mẹ ban tặng? Hay là người nhìn thân thể này nghĩ sự việc không nên nghĩ?”

Xích Diễm một mực không lên tiếng, hắn ngồi xếp bằng, đầy hứng thú nhìn hai người bọn họ, lúc này đột nhiên lớn tiếng nở nụ cười: “Lão huynh, kẻ ăn thịt người, nói với người khác đạo đức liêm sỉ gì a! Người sợ người ta không biết người nói dối sao?”

Hắn đứng lên, giống nhau trần truồng mà đi, so với Chu Chích nhiều hai phần tự nhiên ít đi một phần dụ hoặc, đứng ở bên người Chu Chích lại dung hợp vô cùng. Hắn ngắt chuỗi khớp xương kia một chút, cười nói: “Thứ này, nhìn một cái cũng biết là chết thật nhiều năm, muốn ăn thứ này, nhìn qua răng người còn chưa đủ rắn chắc! Muốn gạt người, ít nhất tìm vài gia hỏa mới một chút đi!”

Hắn nói thật giống như rất nhiều kinh nghiệm, không chỉ là thanh niên kia, ngay cả Chu Chích đều có chút sửng sốt. Ngay ra một lát, thanh niên kia đột nhiên hỏi: “Các ngươi là ai?”

Xích Diễm cũng vô ý che giấu thân phận của mình, đường đường chính chính nói: “Ta là chu quốc vương, diễm đế Xích Diễm! Vị này chính là hoàng huynh ta, định vương Chu Chích!”

Thanh niên vừa nghe thân phận của bọn họ, đột nhiên sắc mặt đại biến. Hắn chuyển hướng tộc nhân xung quanh, đối diện bọn họ nói thổ ngữ. Chu Chích Xích Diễm loáng thoáng nghe hiểu, hắn là hướng bọn họ giới thiệu thân phận của hai người. Giọng điệu của hắn dồn dập, tộc nhân xung quanh nghe qua, ánh mắt vốn đã biến đến bình tĩnh đột nhiên tràn đầy lệ khí, khiến Chu Chích Xích Diễm lòng đề phòng nổi lên, lui ra phía sau một bước, nắm chặt tay đối phương. Mà Chu Chích càng hơi nghiêng người, như có như không chắn trước mặt Xích Diễm.

“Diễm đế định vương... Thật là nhân vật đặc biệt lớn!”

Từ trong đám người đột nhiên truyền ra tiếng nói già nua, dùng thông dụng ngữ so thanh niên kia tiêu chuẩn hơn nhiều, lại đầy ắp oán độc, dường như muốn ăn hai người bọn họ.

Thổ dân tách ra hai bên, một ông lão chống gậy run rẩy đi ra, đứng ở trước mặt bọn họ. Lão nhân này tóc bạc mắt đỏ, vung tay lên, đột nhiên lửa lớn cuốn lên khắp bầu trời, nhào về phía hai người bọn họ. Hai người không nhúc nhích, Xích Diễm khẽ khoát tay, hỏa diễm lập tức dừng, nhưng trong lòng hắn cũng là kinh ngạc. Lực lượng thật là mạnh! Nếu như không phải là mình, tuyệt đối ngăn cản không được!

Lão nhân âm trầm cười: “Quả nhiên là huyết thống rất nồng, xem ra ngươi thật là diễm đế. Chẳng qua, định vương...” Hắn cười hắc hắc, chuyển hướng Chu Chích, “Chu quốc hiện tại thế mà cho dị tộc thông hôn,

thật đúng là không nghĩ tới...”

Hắn vừa thốt ra, hai người đều là kinh hãi. Chu Chích tóc đỏ mắt đỏ, nếu không phải nói trước, chưa từng có người có thể nhìn ra hắn là hỗn huyết. Liền ngay cả đứng đầu thương quốc là Thương Lan, mặc dù mê đắm hắn như vậy, nhưng cũng không cảm nhận được khí tức thương tộc trên người hắn. Mà lão nhân này thế mà một ánh mắt liền nhìn ra, hắn rốt cuộc là ai? Hoặc là nói, đám thổ dân này lai lịch rốt cuộc là gì?!

Trong đầu Xích Diễm đột nhiên thoáng qua chút gì, phút chốc lập tức qua đi, khó mà bắt. Chu Chích lại ung dung cười nói: “Xem ra các hạ cùng chu hoàng có quen biết?”

Lão nhân âm trầm cười một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không, có thù oán!”

Tộc nhân xung quanh tụ tới, uy hiếp trừng mắt nhìn bọn họ. Hai người bọn họ đều là tay không tác sát, lại không hề sợ hãi.

Chu Chích vẫn cười đến nhẹ nhàng: “A? Không biết có thù hận gì? Không ngại nói ra nghe một chút, nói không chừng ta còn có thể hóa giải một phen.”

Hàm răng lão nhân cắn đến khanh khách vang dội: “Người không có cách nào hóa giải, nhưng cũng không ngại nói cho người nghe!”

Chu Chích lôi kéo Xích Diễm, khoan chân ngồi xuống, nhướn mày cười nói: “Xin nghe rõ.”

Câu chuyện đơn giản khiến người ta bật cười.

Năm trăm năm trước, hoàng thất chu triều có một đôi huynh đệ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại không chút anh em thương nhau, suốt ngày tranh đấu, tranh chấp không nghỉ. Đến lúc phụ vương của bọn họ về già, hai người vì đoạt ngôi vị hoàng đế, càng là thành nước lửa, ủ thành mấy lần chảy máu.

Cuối cùng hoàng đế đem vị trí truyền cho một người trong đó, người kia được thế, lập tức bắt đảng phái của huynh đệ. Lúc này hai người đều đã là giới trung niên, trong nhà con cái thành đàn, chẳng biết tại sao hoàng đế kia chỉ chém giết một mình huynh đệ, lại làm cho thân tộc dưới tay đều chạy ra ngoài, tung tích không rõ.

Xích Diễm đột nhiên bắt được ký ức vừa rồi chợt lóe lên trong lòng, nhẹ giọng đối Chu Chích nói: “Thanh minh cung!”

Chu Chích nhất thời nghĩ tới. Khi còn bé lão sư bên người đã từng hướng bọn họ nói đến cổ thanh minh cung, nghĩ đến liền là cái này. Đại khái là hoàng đế giết đệ đệ ruột của mình, đến tuổi già cảm thấy hối hận, liền xây cung điện này, mệnh lệnh về sau các hoàng tử khi còn bé đều muốn vào đây cùng chơi cùng vui đùa, bồi dưỡng tình cảm.

Chu Chích cười nói: “Nghĩ đến các người liền là di tộc năm ấy. Năm trăm năm qua một mực không quên thù hận, lại cũng thật là hiếm thấy.”

“Im miệng!” Lão nhân the thé quát lên, “Người như ngươi từ lúc sinh ra liền sống an nhàn sung sướng như vậy làm sao có thể hiểu thống khổ mà tiền bối chúng ta bị buộc đến bước đường cùng?!” Ngón tay của hắn nắm chặt, như là muốn bóp nát một trượng trong tay, “Trừ sinh tồn, cái gì đều không quan trọng, suýt nữa ngay cả ngôn ngữ cũng quên mất, triệt để biến thành dã thú, tình cảnh đó, người gặp qua sao?”

Đối mặt chỉ trích của lão nhân, Chu Chích vẫn bình tĩnh, khước miệng khơi lên một tia ý cười giễu cợt, hỏi ngược lại: “Người gặp qua sao?”

Lời của lão nhân đột nhiên bị nghẹn lại, hung tợn trừng hắn, tròng mắt đều tựa hồ muốn rơi ra vành mắt, nhưng là một câu cũng nói không được.

Chu Chích quan sát hắn một trận, cười lạnh nói: “Ra mời, người còn từng đến chu quốc đi? Từng bị lừa sao? Nếu không sao lại đồng cảm như vậy, lòng đầy cảm phẫn?” Hắn vung tay lên, chỉ về phía tộc nhân của hắn, “Nếu như không cố gắng nhắc tới thù hận, các người không vui sao? Trải qua năm trăm năm như thế, làm gì còn luôn nhắc tới khiến mình khó chịu? Ngay cả lòng người đều nhìn không thấu, cần ngôn ngữ có ích lợi gì? Liền vì nói cho người khác biết mình thống khổ sao? Hơn nữa...” Ánh mắt hắn lạnh băng ngăm nhìn bốn phía, mang tất cả hàn ý, “Tộc các người, đã mau đến kì cuối đi?”

Gương mặt lão nhân đột nhiên cương cứng, bước lên trước một bước, quát: “Người nói bừa cái gì? Chúng ta ngay cả năm ấy cực khổ như thế đều có thể chịu được, còn có cái gì có thể khiến chúng ta diệt vong!”

Chu Chích miệt thị nhìn hần, Xích Diễm lại bình tĩnh hỏi: “Trẻ con trong tộc các người đâu?”

Câu này của hần vừa ra, toàn trường nhất thời yên tĩnh lại. Yên lặng như chết, chỉ có tiếng gió lướt qua bên tai, mang đến tiếng kêu trên bầu trời phương xa. Mọi người dường như đều nghe hiểu câu này, lặng im, nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Câu này dường như khiến lão nhân kia súp đổ, chân của hần hơi mềm, hầu như quỵ xuống, thanh niên bên người kia vội vã đỡ lấy hần. Xích Diễm thương hại nhìn hần: “Máu quá nồng đi? Vì vậy, năm trăm năm vẫn duy trì đặc trưng hoàng tộc như vậy, nắm giữ lực lượng càng thêm cường đại...” Hần than thở, trầm nghĩ, ở nơi không tên, còn nhiều trẻ khuyết tật chết đi. Đôi mắt nhìn lại, tất cả tộc nhân cũng không có thiếu sót rõ ràng, nghĩ đến vừa sinh ra liền bị xử tử. Nghĩ tới đây, trên mặt hần cũng không nhịn được hiện ra chút biểu cảm khinh bỉ.

Lão nhân mặt xám như tro, thoáng ngẩng đầu, trông thấy bụng nàng kia nhô ra, đột nhiên như là chộp được hi vọng nào tới, gào thét nói: “Đứa trẻ, đứa trẻ! Chúng ta vẫn có đứa trẻ!”

Chu Chích thương hại nhìn hần, ánh mắt từ trên nhìn xuống rõ ràng chọc giận thanh niên, hần đem lão nhân giao cho tộc nhân bên cạnh, đứng trước một bước, bình tĩnh nói: “Người bên ngoài, bất luận người nói gì, đều không thể dao động chúng ta!” Ánh mắt của hần kiên định, Chu Chích vẫn hơi cười lạnh, lại một câu cũng chưa nói. Hần nắm chặt chuôi đao bên eo, lớn tiếng nói: “Tổ tiên lưu lại di huấn, hễ nhìn thấy hoàng tộc chu triều, phải giết không thể nghi ngờ!”

Xích Diễm đang chuẩn bị nói chuyện, Chu Chích nhẹ nhàng siết siết tay hần, nghiêng nghiêng đầu, mở miệng nói: “Người muốn đục nước béo cò, giết chết kẻ tay không tác sát sao?” Hần thấy rõ thanh niên này dừng mảnh dừng cảm, lấy lực ỷ thế, nhất định không chịu gánh xuống ác danh, vì vậy cố ý lấy lời nói công kích.

Thanh niên kia quả nhiên không phụ kỳ vọng của hần, lớn tiếng nói: “Ngày mai khi mặt trời lên, chúng ta quyết đấu công bằng! Nếu như người thua, sẽ chết ở dưới tay ta!”

Chu Chích than thở một tiếng, nói: “Được rồi, dù sao tộc của người hưng vong, chẳng liên quan gì đến ta. Ta chỉ cần ta cùng người ta yên bình an ổn được.”

Đây là lần đầu ở trước mặt người ngoài thừa nhận quan hệ của hai người, khiến Xích Diễm đột nhiên đỏ mặt, quay đầu đi không nhìn hần. Thanh niên khinh thường nhìn hần, phun nước bọt nói: “Vô sỉ! Hai người đều là nam, vẫn là huynh đệ!”

Chu Chích ôm Xích Diễm, nắm chặt tay hần, chế nhạo nói: “Vậy thì thế nào? Người liền như vậy cả đời không chọn người mình thích, còn muốn đi lựa chọn cái gì khác sao?”

Hai người bọn họ rõ ràng trần truồng, làm chuyện đạo đức khó dung, nhưng nhìn qua so với bất cứ ai đều quang minh chính đại, khiến người ta lòng sinh đổ kị.

Thanh niên ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ một hồi, vẫy tay gọi người đem bọn họ mang theo, nhìn về phía lão nhân vẫn tự lẩm bẩm cùng tỷ tỷ sắc mặt tái nhợt vuốt ve bụng mình, nhìn qua cực kỳ mệt mỏi.

Xích Diễm liếc hần một cái, lúc trải qua bên người nữ nhân kia, bàn tay hơi phủ ở trên lưng nàng một chút. Thanh niên một bả nắm lấy tay hần, quát lên: “Tiểu nhân hèn hạ, dĩ nhiên ra tay với nữ nhân!”

Nàng kia vốn cảm thấy trong bụng một mực quặn đau, bị tay hần đảo qua trên lưng, tức khắc cảm thấy một trận âm áp tràn tới, nhanh chóng tràn ngập toàn thân, quặn đau trong bụng lập tức ngừng. Nàng lập tức hiểu dụng ý Xích Diễm, cảm kích liếc nhìn hần, đối đệ đệ của mình kêu lên: “Tiểu đệ! Hần đang giúp ta!”

Thanh niên bán tín bán nghi buông lỏng tay, Xích Diễm liếc hần một cái, xoa xoa cổ tay của mình. Chu Chích mỉm cười, kéo hần đi ra.

Những người này ở nhà gỗ thấp bé, nóc nhà độ nghiêng rất lớn, để tránh tích tụ nước mưa. Trong phòng một mảnh âm u, những người đó đem bọn họ ném xuống liền đi ra, một lát sau, lại đem y phục của bọn họ

ném vào.

Xích Diễm mặc vào quần áo, Chu Chích nhưng cũng không sốt ruột, cười tủm tỉm nhìn hắn, hỏi: “Vừa rồi, người làm gì?”

Xích Diễm chế nhạo nói: “Đối một phụ nữ có thai ta có thể làm gì?”

Chu Chích dùng sức lôi kéo hắn, ôm hắn vào lòng, cười nói: “Đừng giả bộ, sức mạnh kia tuyệt đối không thể chỉ là trấn an!”

Xích Diễm cười hắc hắc: “Người xem liền biết... Người phải cẩn thận, lực lượng của bọn họ tuy mạnh, nhưng không giỏi không chế, như vậy sẽ nguy hiểm hơn.” Hắn xoa cổ tay của mình, trên da nâu bị lửa đốt ra vết đỏ, giống như đóa hoa lớn nở rộ ra.

Chu Chích kéo qua cổ tay của hắn, chậm rãi vuốt ve. Khí tức mát lạnh từ ngoài da thấm thấu vào, cảm giác cực kỳ thoải mái. Xích Diễm vui vẻ híp mắt lại, hỏi: “Sáng sớm ngày mai... Thể lực của người có thể khôi phục sao?”

Mới vừa rồi bị mặt trời thiêu đốt quá mức cũng không đối thân thể hắn tạo thành tổn thương gì, nhưng bởi vì trước đây không lâu thể lực tổn hao quá mức, thân thể hắn cực kỳ biếng nhác, không nhắc nổi khí lực. Nghĩ đến Chu Chích cũng giống như vậy.

Chu Chích ngược mắt cười nhìn hắn: “Người lo lắng à?”

Xích Diễm bất ngờ lắc đầu, nói: “Không, ta không lo lắng.” Hắn vươn tay nắm lấy Chu Chích, nhìn hắn chăm chú nói, “Mặc kệ kết quả như thế nào, cùng sống chết.”

Chu Chích bất ngờ nói: “Quốc gia của người? Trách nhiệm nhân dân của người?”

Xích Diễm cười đến có chút ngạo khí: “Có thể gánh nổi, tự nhiên phải gánh chịu, không thể làm được, cần gì phải cưỡng cầu mình. Tình thế hiện tại, cũng không phải một mình ta có thể quyết định.”

Chu Chích dường như lần đầu tiên trông thấy hắn, trong ánh mắt bộc phát ánh mắt thương thức. Hắn thấp giọng nói câu gì, Xích Diễm không nghe rõ, nghi hoặc hỏi: “Người nói gì?”

Chu Chích khe khẽ cười nói: “Ta nói, ta thật hối hận, không công lãng phí mấy năm nay.” Hắn ôm chặt Xích Diễm, thanh âm dịu dàng mà chân thành, “Ta thích người, Xích Diễm. Ta rất hối hận, trước đây không thích người nhiều hơn.”

Xích Diễm hiểu ý hắn, đột nhiên cảm thấy vành mắt một trận phát nóng, yết hầu cũng bị nghẹn lại. Thành thật nói, phía trước Chu Chích nói lời ngon tiếng ngọt bên tai hắn, hắn cũng không chân chính tin tưởng. Hắn từ đầu đến cuối đem điều này xem như Chu Chích nhất thời nổi hứng, hoặc là phản ứng đặc thù trong quá trình gặp nạn. Cho đến lúc này, hắn mới chân thiết hiểu rõ được thành ý của Chu Chích, nhất thời trăm mối ngổn ngang, nói không nên lời.

Chu Chích ôm cực kỳ ấm áp, khí tức nhẹ nhàng thổi ở bên tai của hắn: “Trách nhiệm ta ứng phó, ta sẽ gánh lên, chuyện người không làm được, ta có thể làm được. Vì vậy, người liền an tâm ở bên cạnh ta đi...”

Xích Diễm nắm chặt cánh tay Chu Chích, ngược mắt lên, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú hắn, đột nhiên nhướn mày cười nói: “Ta sẽ không quên! Vì vậy, người nhất định không thể thua trận!”

Biểu cảm Chu Chích đột nhiên thay đổi, không có hảo ý nở nụ cười. Nửa người dưới của hắn kề sát ở hông Xích Diễm, nhẹ nhàng ma sát vài cái, thấp giọng thì thầm: “Người cứ yên tâm đi. Thể lực ta, nhưng là vượt qua người tưởng tượng a!”

Một lời hai nghĩa, khuôn mặt Xích Diễm nhất thời đỏ thắm, một quyền nặng nề đập trên bụng hắn, nổi giận nói: “Chết tiệt!”

Tiếng cười to trong phòng truyền đến ngoài phòng, thanh niên quay đầu nhìn chăm chú căn phòng kia, tập trung bất động. Nữ nhân mang thai lo lắng nhìn hắn, hỏi: “Tiểu đệ, ngày mai người không sao đi?”

Thanh niên dịu dàng nhìn tỷ tỷ của mình, nói: “Suối tình nhân cộng với hương thơm lộc nhĩ thảo, có công hiệu bồi dưỡng cùng gây mê. Chỉ có một ngày thì khôi phục không được...”

Nữ nhân nhìn đệ đệ, vẫn tràn ngập lo lắng: “Nhưng là, người không phải ghét nhất đục nước béo cò sao?”

Trong thanh âm thanh niên hỗn hợp trào phúng tỷ tỷ nghe không hiểu: “Nhưng là, ta bây giờ là đứng đầu một tộc, cũng là phụ thân của đứa trẻ sắp sửa sinh ra...” Tỷ tỷ theo bản năng cảm nhận được đệ đệ bị thương, nằng đem tay đặt ở trên cánh tay đệ đệ của mình —— cũng là chồng mình, không nói gì vô về, đệ đệ dịu dàng hôn hôn môi tỷ tỷ, mở miệng muốn an ủi, lại không nói gì... Hắn nhắm chặt mắt, đem tất cả tâm tình có thể sẽ tổn thương người bên cạnh, toàn bộ che trùm phía dưới mí mắt.

14. Chương 14

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, toàn tộc liền đứng trên đất trống ở trong thôn, cùng đợi quyết đấu bắt đầu. Mọi người không hẹn mà cùng cho rằng, lấy kiêu ngạo của hai huynh đệ này, nhất định sẽ đợi đến cuối cùng mới ra ngoài, biểu hiện dáng điệu không hoảng hốt bất loạn. Không nghĩ tới vừa đến đất trống, liền thấy hai người bọn họ đứng ở dưới một thân cây, tay áo bông bênh. Y phục kia tuy rằng bởi vì đi lại ở trong rừng nhiều ngày mà lộ bẩn rách nát, nhưng mặc trên người hai người vẫn tao nhã ung dung giống như áo gấm.

Mọi người thấy đến ngày người, trong mắt ông lão kia lại bắn ra ghen tị thù hận, dường như hai người này đoạt đi hào quang hắn nên có.

Mặt trời từ trên ngọn cây bắn ra luồng ánh sáng thứ nhất, Chu Chích mở miệng nói: “Quyết đấu đến chết mới thôi, đều không có quy củ gì?”

Thanh niên cầm trong tay hai trường mâu dùng đi sẵn, ném một cây ở trước mặt của hắn, trầm ổn nói: “Vâng!”

Chu Chích cười nói: “Như vậy người không phải rất chịu thiệt sao?”

Thanh niên nhướn mày xem hắn, lộ ra biểu cảm nghi vấn.

Chu Chích cười nói: “Xem đi, nếu như ta chết, tiểu diễm tự nhiên cùng ta đi. Nếu như người chết, tỷ tỷ người làm sao? Con của các người làm sao? Ai tới chăm sóc bọn họ?”

Thanh niên cả kinh thất sắc. Sau khi bọn họ đi tới trong thôn, chưa từng có bất luận kẻ nào nói cho bọn họ quan hệ của mình với a tỷ, bọn họ làm sao mà biết được?!

Chu Chích xem sắc mặt hắn liền biết hắn đang nghĩ gì. Hắn khẽ “Hừ” một tiếng, cười nói: “Công phu nhìn sắc mặt, ta vẫn phải có!”

Khuôn mặt thanh niên lúc đỏ lúc trắng, Chu Chích cười lạnh nói: “Huống chi giống các người như vậy, vì bảo trì huyết thống thuần khiết, chắc hẳn loạn luân cũng không tính là gì đi!”

Khuôn mặt thanh niên bắt đầu tái xanh, ánh mắt lại trở nên đỏ như máu, ngay cả Xích Diễm cũng không nhận được có chút đồng cảm với hắn. Chỉ nghe hắn rống to một tiếng: “Im miệng!” Một mâu đâm thẳng qua đây.

Chu Chích mỉm cười, nghiêng eo thoáng qua cái đâm này, vươn tay nhắc lên trường mâu kia, vẫy cánh tay hướng ra phía ngoài đỡ một cái, lại thuận thế đá ra một cước, đá trúng eo hắn.

Thanh niên dưới chân vô cùng chắc chắn, hướng sang bên nhảy một bước, lập tức dừng lại, nhưng đã không kịp ngăn trở đuôi mâu Chu Chích đâm qua đây. Một kích này nặng nề đánh vào trên mặt hắn, may là đuôi mâu bắn ngược lại, lực đạo cũng không tính quá lớn, nhưng dù là như vậy, khuôn mặt thanh niên cũng lập tức sưng lên, mắt đều có chút mở không được.

Chu Chích một kích này tuy rằng đắc thủ, nhưng nhưng trong lòng cũng thầm kêu không ổn. Thể lực khôi phục chậm bất ngờ, hành động cũng hơi chậm chạp. Nếu như không phải như vậy, vừa rồi một kích kia, nhất định có thể khiến thanh niên tuần mỹ này da tróc thịt bong, gương mặt không thể tiếp tục gặp người.

Hơn nữa hiện tại xem ra, theo hành động kịch liệt, thể lực tổn hao còn đang gia tăng, nếu như không thể tốc chiến tốc thắng mà nói, xem ra còn có một chút nguy hiểm.

Một kích này dường như khiến thanh niên kia khôi phục bình tĩnh, hấn lui ra phía sau một bước, lại xông thẳng lại, lần này thân thủ dường như biến tinh tế nhiều, động tác đơn giản hữu hiệu, mỗi một bước đều nhắm thẳng vào chỗ hiểm của Chu Chích. Thanh niên động tác thực tế, nhưng thân thủ Chu Chích cũng là trên chiến trường luyện ra được, đỡ một cái, tiến lùi có độ lại xinh đẹp, mỗi lần nhẹ nhàng đẩy một cái, liền mượn lực khiến công kích của đối phương lệch chỗ. Hấn tiến lùi di dời, mặt mang ý cười, một bộ nhàn nhã. Xoay người xoay eo, tóc đỏ bỗng bình khiêu vũ, khiến một hồi tỷ đầu biến thành vũ đạo hoa lệ.

Người ở bên ngoài xem, hấn thường xuyên ở thời khắc mấu chốt thu hồi ba phần lực đạo, lại hợp với mỉm cười thản nhiên cùng lời lẽ trước quyết đấu, đều cho là hấn vì vợ con thanh niên mà nương tay.

Thời gian lâu dần, trên mặt Chu Chích dần dần rướm ra mồ hôi, Xích Diễm đứng trước một bước, vẻ mặt nghiêm trọng. Người ngoài xem không hiểu, nhưng trong lòng hấn lại cực kỳ rõ ràng. Chu Chích chỗ nào là nương tay, rõ ràng là không dùng được lực đạo! Bây giờ còn có thể hợp lại tài nghệ tuyệt thể duy trì thể cân bằng, nhưng một lúc sau... Hấn cắn chặt răng, siết chặt tay.

Thanh niên trong lòng cũng cực kỳ rõ ràng, dưới tay hấn gia tăng đòn tấn công, nghĩ khiến Chu Chích mệt mỏi. Nhưng bất luận đến lúc nguy cấp cỡ nào, Chu Chích đều có thể dễ dàng ngăn trở công kích của hấn, lại nhẹ nhàng phản kích lại, khiến hấn chật vật không chịu nổi.

Thanh niên trên thực tế đã thầm nhận thua, nhưng dưới ánh mắt mọi người toàn thôn, hấn lại không dám thả lỏng, xuống tay càng hung hiểm hơn.

Hiện tại người ở bên ngoài xem ra, Chu Chích vẫn ung dung, không hiện thua, lại là thanh niên kia trái chống phải túm, trên người treo đầy vết thương mâu nhọn mang đến cùng chuôi mâu đánh ra sưng đỏ, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Nữ nhân mang thai kia sắc mặt tái nhợt, Xích Diễm cũng nhíu chặt lông mày, chỉ có hấn, có thể nhìn ra tình thế phát triển thật ra là bất lợi đối với Chu Chích.

Hấn liếc nữ nhân kia một cái, nhẹ nhàng ngoắc ngón tay. Nữ nhân kia đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngã lộn xuống đất. Thanh niên nghe tiếng thét này, sắc mặt đại biến, dưới tay ngừng lại, Chu Chích một mâu đâm ra, từ bên tai hấn lau qua, ở trên tai hấn lưu lại một rãnh máu, sau đó đâm một cái, đập vào sau tai hấn, đập đến trước mắt hấn phát đen, trong tai kêu ong ong, ngã trên đất.

Chu Chích thu mâu lui về phía sau, nhìn Xích Diễm một cái, không biết là giận hay là cười. Xích Diễm nhìn chăm chú nữ nhân kia, không nói một lời. Nữ nhân kia trong bụng đau đớn như xoắn, trên mặt đất lật qua lật lại, tất cả mọi người vây quanh, lớn tiếng kêu lên, còn có vài nữ nhân từng có kinh nghiệm hét to: “Sắp sinh, sắp sinh!”

Thanh niên không lo địch nhân đối diện, lao thẳng về phía vợ mình, hoảng hốt nói: “Sao có thể một mực đau? Bình thường không phải là đau từng cơn sao?”

Lão nhân hoài nghi xem Chu Chích Xích Diễm một cái, vừa nhìn về phía nữ nhân kia, nói: “Thai nhi sức mạnh quá lớn, vừa này mẫu thân vô cùng lo lắng lại động thai khí, hiện ở không khống chế được sức mạnh của hấn...”

Lão nhân cũng không dám xác định, nhưng Xích Diễm đúng là động tay chân. Hấn hôm qua khê vuốt sau lưng nữ nhân, đưa vào một đạo sức mạnh, nó tạm thời khống chế cơn đau, nhưng mà một khi bắn ngược lại, có thể so với trước đây càng thêm đau. Lúc này hấn ngoắc ngón tay, cổ lực lượng kia liền nổi lên, trái lại dụ đến sức mạnh thai nhi bộc phát, khiến trong bụng mẫu thân đau đớn. Sức mạnh ông lão kia vốn không dưới Xích Diễm, nhưng Xích Diễm từ nhỏ cùng Chu Chích phối hợp, liền nghĩ hết biện pháp nghiên cứu cách dùng hỏa lực rất nhỏ. Ông lão kia năng lực khống chế vốn là kém, hấn cơ bản không phát hiện động tĩnh trong sức mạnh của Xích Diễm. Người trẻ tuổi kia sức mạnh càng hơn lão nhân, nhưng mà bị Chu Chích quán lấy đánh nhau đến chết sống, cơ bản không rảnh quan tâm bên này.

Tay của thanh niên vuốt ve bụng dưới thê tử, nỗ lực trấn an đứa trẻ, nhưng tay hấn mới vừa đụng tới, nữ nhân kia liền kêu thảm một tiếng, trên bụng trơn bóng lưu lại một vết đỏ nóng rực, đau đớn nhưng càng

thêm mãnh liệt.

Xích Diễm mỉm cười, nói: “Nể tình đứa trẻ vô tội, ta liền giúp các người chuyện này!”

Hắn nói đến thần nhiên tự đắc, ngay cả Chu Chích đều không dám xác định chuyện này phải chăng có liên quan tới hắn. Hắn hướng về bên kia, mọi người thấy nụ cười dịu dàng trên mặt hắn, không dám xác định có nên ngăn cản hắn hay không. Lúc đi đến trước mặt nữ nhân, lão nhân đột nhiên đoạt trước một bước, cản ở trước mặt của hắn, lớn tiếng nói: “Đứa nhỏ này trời sinh liền là kẻ địch của chu hoàng, cũng là kẻ địch của các người!”

Thanh niên nghe lời của lão nhân, đột nhiên quay đầu, mặt hiện vẻ căm hận. Nhưng hắn lập tức lại quay mặt đi, dịu dàng vuốt ve gò má thê tử, trong miệng nở lời nói hoàn toàn nghe không hiểu.

Xích Diễm đột nhiên lòng sinh hổ thẹn, Chu Chích lúc này bước lên, một tay túm lấy lão nhân, từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh nói: “A? Một đứa trẻ đã chết, cũng có thể làm địch nhân của chúng ta?” Nói, hắn tiện tay ném một cái, đem lão nhân vứt qua một bên.

Xích Diễm nhìn hắn một cái, đi tới bên cạnh nữ nhân, bàn tay ấn lên bụng của nàng, dời đi tay của thanh niên.

Chỉ trong chốc lát, từ trong tay Xích Diễm hiện ra một tầng ánh vàng, dần dần nồng đậm nóng bỏng, từ vàng thành đỏ, từ đỏ thành xanh, từ xanh thành trắng, chói mắt đến khiến người xung quanh đều dời ánh mắt! Nhưng thanh niên kia vẫn nhìn chằm chằm tia sáng này, trước mắt bị ánh sáng kích thích xuất hiện màu đen lấm tấm. Không biết phải chăng ảo giác, hắn thấy đến trong ánh trắng chợt loé một chút ánh vàng, chúng nó nối liền lưu động, mơ hồ thành hình. Phạm vi ánh vàng càng ngày càng lớn, vẩy động hai cánh, tóc thanh niên cũng bị khí lưu thổi trúng phiêu động. Hình thể kia càng ngày càng rõ ràng, thanh niên trong đầu đột nhiên toát ra một từ ngữ không biết bao nhiêu năm trước từng nghe qua—— phi viêm thần diệu!

Môi hắn khẽ nhúc nhích, dường như hướng thần diệu cầu khẩn, lại tựa hồ là sám hối, càng mang theo cảm giác sợ hãi thật sâu. Cảm giác sợ hãi này dường như từ lúc bắt đầu liền ngưng kết ở trong lòng hắn, khắc sâu như thế, khắc sâu đến biến thành một loại tuyệt vọng.

Ánh vàng tiếp tục múa, ở trong ánh trắng hiện ra tư thế cực kỳ hoa mỹ mà phong lệ. Lúc này đã có thể xem rõ, đó là một con chim khổng lồ, mãnh liệt sinh uy, trang nghiêm thần thánh. Ánh trắng hơi tối, mọi người xoay đầu lại, đều trông thấy bóng dáng xinh đẹp này, dồn dập tán thán, thật sâu cúi đầu xuống, nằm sấp xuống đất.

Cánh chim thần diệu rũ chấm đất, nhìn quanh. Con người màu vàng lướt qua Chu Chích cùng Xích Diễm, nhẹ nhàng mổ một chút ở trên mặt của bọn họ, sau đó dời đi cánh, lộ ra sinh mệnh trẻ thơ dưới cánh.

Sinh mệnh nho nhỏ kia “Oa” một tiếng khóc lên. Lúc hắn khóc, thần diệu hóa thành bóng sáng, trong nháy mắt liền hòa tan trong không khí. Xích Diễm cúi người xuống, ôm lấy đứa trẻ kia, mỉm cười nói: “Ra đời!”

Mọi người tĩnh lặng, chỉ nghe thấy thanh âm đứa trẻ không ngừng vang vọng trong không khí. Trong thanh âm kia sức sống dồi dào, biểu hiện sự khỏe mạnh của hắn. Mắt hắn đỏ đậm, một đầu tóc bạc —— màu bạch kim lúc hỏa diễm thiêu đốt đến hừng hực nhất, quanh thân quanh quẩn mơ hồ khí lửa, người cách gần vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng trên người hắn truyền đến.

Một viêm tộc mạnh nhất!

Trên mặt thanh niên, vợ hắn cùng lão nhân kia đều tràn đầy vui mừng, chỉ là không giống nhau.

Ông lão kia đoạt trước một bước, muốn đi ôm đứa trẻ kia. Xích Diễm cũng không phản đối, hướng về phía trước đưa lên, nhưng vẫn ôm đứa trẻ kia. Quả nhiên, mới vừa chạm vào da đứa bé, lão nhân liền kêu thảm một tiếng, rút tay về không ngừng. Chu Chích khinh miệt liếc hắn một cái, vươn tay đem đứa bé kia nhận lấy, nhưng bình yên vô sự. Hắn trầm tư chốc lát, đột nhiên hướng về phía Xích Diễm cười một cái. Xích Diễm nghi hoặc liếc nhìn hắn, đột nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc.

Chu Chích gạt đầu, xoay người hướng về thanh niên nói: “Đứa bé này, cho chúng ta đi!”

Thanh niên lập tức không chút nghĩ ngợi quát: “Không được!”

Xích Diễm cứu vợ con hần, lại hiện ra phi viêm thần điều, ở trong lòng hần đã sớm không có địch ý. Nhưng đó là hai việc khác nhau, nếu muốn cướp đi con của hần, đó là tuyệt đối không được!

Chu Chích cười ngạo nghễ, nói: “Các người lẽ nào không muốn thoát khỏi ác mộng diệt vong sao?”

Thanh niên thận trọng nhìn hần, quật cường ngậm miệng, một bộ mặc kệ người nói gì ta đều không dao động.

Chu Chích hướng về phía hần vươn tay ra: “Các người cũng theo chúng ta cùng đi đi! Ta bảo đảm đứa bé này trở thành chu hoàng đời kế!”

Thanh niên đột nhiên kêu to lên: “Sao có thể!”

Chu Chích khẽ cười, hỏi ngược lại: “Vì sao không thể?”

Thanh niên nhìn về phía Xích Diễm, Xích Diễm cũng khẽ gật đầu, thanh niên đột nhiên cười lớn: “Ha ha ha! Chẳng trách, các người không sinh được đứa trẻ, vì vậy liền đến bên ngoài tùy tiện nhặt một đứa thích hợp sao?” Hần đột nhiên biến sắc: “Nhưng là, đừng tưởng rằng ta liền sẽ đem con giao cho các người như vậy!”

Tiểu tử này, nói chuyện thật đúng là thiếu ăn đòn... Tuy rằng sự thật đúng là như vậy không sai, nhưng là Chu Chích vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Hần nhếch khoé môi, cười lạnh nói: “Như vậy người phải làm sao? Khiến hần cả đời sống ở trong rừng rậm, giao cấu với mẫu thân của mình sinh con sao?”

Hần nói đến ác độc, khuôn mặt thanh niên phát trắng, rõ ràng là nhớ lại chuyện của mình. Mẫu thân đứa trẻ vốn một mực nằm trên mặt đất, mở to đôi mắt đen láy, lẳng lẽ nhìn bầu trời, lúc này đột nhiên ngồi dậy, nhìn bóng lưng Xích Diễm, kiên định nói: “Các người đem con mang đi đi!”

Chu Chích cùng Xích Diễm đột nhiên xoay người lại, kinh ngạc nhìn nàng. Thanh niên cũng kinh ngạc, hần ngẩn ngơ nhìn tỷ tỷ của mình, vợ mình, lẩm bẩm nói: “Người nghe hiểu được bọn họ nói chuyện?”

Nữ nhân mệt mỏi lắc đầu: “Không, cũng không hiểu lắm, chẳng qua ta là một người mẹ.” Nàng đứng lên, máu tươi từ hai chân nàng chảy xuống, nhưng là ánh mắt của nàng lại khiến người ta không dám nhìn gần: “Các người mang hần đi, ta không muốn đứa nhỏ này diệt vong với chúng ta!”

Xích Diễm nhìn nàng chăm chú, nhẹ giọng nói: “Ý của chúng ta là, khiến các người cũng theo chúng ta rời khỏi đây.”

Nữ nhân quay đầu, nhìn chồng mình, đệ đệ của mình —— đứa nhỏ này tràn ngập lúng túng, khiến ánh mắt của nàng hoàn toàn trở nên dịu dàng: “Không thể... Chúng ta chỉ có một con đường có thể đi...”

Nàng đến bên cạnh thanh niên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hần, như mẹ từ ái, như tỷ dịu dàng, như thê tử yêu thương. Thanh niên hất ra tay nàng, lui về sau một bước, quay mặt qua chỗ khác, lộ ra biểu cảm khuất nhục lại khổ sở.

Nữ nhân mỉm cười, trong nụ cười chuyên chở bi thương. Nàng xoay người, đi tới bên người Chu Chích, cúi đầu nhìn con của mình, hần lớn tiếng khóc lóc, huy động tứ chi nho nhỏ. Nữ nhân vươn tay muốn đi vuốt ve gò má non nớt kia, nhưng trước khi chạm tới liền rút tay về, chỉ dùng ánh mắt bi thương mà thương yêu nhìn chăm chú hần.

Đứa trẻ khóc một hồi, mệt nắm chặt tóc đỏ của Chu Chích ngủ. Nữ nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi, lui ra phía sau một bước, ngẩng đầu vừa nhìn Chu Chích, vừa nhìn về phía Xích Diễm, nhẹ giọng nói: “Các người sẽ đối xử tốt với hần sao?”

Xích Diễm ngẩn ngơ xem nàng, vừa mới chuẩn bị gật đầu, thanh niên đột nhiên đoạt trước một bước, lớn tiếng nói: “Đó là con của ta, ta sẽ không đem hần giao cho người khác!”

Đứa trẻ bị tiếng kêu đột nhiên xuất hiện đánh thức, khóc lớn lên lần nữa, nữ nhân bỗng nhiên xoay người, một chương nặng nề tát ở trên mặt thanh niên, giận dữ nói: “Người muốn làm gì với hần!”

Nữ nhân hậu sản thể yếu, một chương này cũng không tính nặng, nhưng thanh niên chưa từng bị tỷ tỷ đánh, hần bụm mặt, thẹn quá thành giận: “Ta ngược lại muốn hỏi người, người muốn làm gì với con ta!”

Nữ nhân nhìn chăm chú hắn, nhẹ giọng nói: “Con của chúng ta.”

Thanh niên dường như bị ong mật cắn, lui về sau một bước, nhìn chăm chăm nàng không nói.

Nữ nhân cắn chặt môi, trong mắt thoáng qua một tia hận ý, nhìn hắn, lại nhìn lão nhân co ro bên cạnh, đột nhiên từ bên eo thanh niên rút ra dao găm hắn mang theo người, chỉ vào lồng ngực của mình, nói: “Tiểu đệ, khiến bọn họ mang đứa trẻ đi, nếu không ta sẽ chết ở trước mặt người.”

Nàng nói đến yên lặng, thanh niên lại như bị sét đánh đánh trúng ngay người. Một lát sau, mới lẩm bẩm nói: “Vì sao...”

Nữ nhân ánh mắt giống lửa mạnh thiêu đốt, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu đệ, người từng hận ta đi?”

Thanh niên kinh ngạc một chút, không nói gì.

Nữ nhân nhìn vẻ mặt của hắn, đau thương cười. Nàng lại hướng bên trong đâm dao găm vài phần, máu tươi từ dao nhọn chảy ra, trượt xuống bộ ngực khỏe đẹp của nàng. Thanh niên vươn tay muốn ngăn cản, nữ nhân lại tránh ra, ánh mắt thiêu đốt tuyệt vọng: “Ta vĩnh viễn đều nhớ, buổi sáng hôm đó, ánh mắt người nhìn ta.”

Ngày đó, ở đêm đầu hạnh phúc cùng vui sướng, đệ đệ nàng yêu quý, chồng nàng, nhìn chăm chăm nàng, đem tất cả hạnh phúc cùng vui sướng của nàng toàn bộ nhìn thành băng.

Dao găm lại đâm vào vài phần, nữ nhân dịu dàng mà một mỗi mỉm cười: “Ta không muốn con của ta, con của người, lại lộ ra ánh mắt như thế, vì vậy, khiến hắn đi đi.”

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn nàng, nói không nên lời, chỉ có thể nhìn dao găm kia từng chút một xâm nhập, chạm đến trái tim. Nữ nhân nhìn chăm chú thanh niên, đột nhiên toát ra một nụ cười chói mắt, trên tay dùng sức, cầm dao đưa vào trái tim. Thân thể của hắn, giống như đóa hoa tàn lụi, rơi xuống.

Thanh niên ngơ ngác đứng, ngơ ngác nhìn, dường như hóa thành tượng đá, ngay cả hô hấp đều tựa hồ ngừng.

Xích Diễm nhẹ nhàng than một tiếng, nhìn về phía Chu Chích. Chu Chích đang nhìn hắn, chạm đến ánh mắt của hắn, lộ ra nụ cười, đi tới nắm tay hắn.

Xích Diễm nắm lại hắn, không nói gì mà tỏ vẻ kiên định.

Ở trước mặt hai người nắm tay nhau, thanh niên thê thảm điên cuồng hét lên, quỳ rạp xuống đất, tê tâm liệt phế kêu khóc.

Thanh âm như dã thú vang vọng ở trong rừng rậm, thật lâu không thôi.

Không phải tất cả mất đi, đều có thể xoay chuyển.

15. Chương 15

Về sau, thanh niên cùng tộc nhân của hắn cũng không tiếp tục ngăn cản bọn họ. Mọi người trầm mặc nhận lấy đứa trẻ, ôm ở trong tay xem một hồi, dùng ngôn ngữ của mình thì thào chúc phúc cho hắn. Cuối cùng, bọn họ một mực đem Chu Chích Xích Diễm đưa đến bên bờ rừng rậm, mới lưu luyến không rời nhìn theo bọn họ, không, chỉ là đưa mắt nhìn đứa trẻ kia đi xa.

Ra rừng rậm, hướng về phía tây đi không lâu, hai người liền gặp quân sĩ chu quốc đến tìm kiếm bọn họ.

Thấy hai người bọn họ bình yên vô sự, đối phương mừng đến chảy nước mắt, dĩ nhiên nằm trên mặt đất khóc rống lên, làm hại hai người còn tưởng rằng trong quân có đại sự xảy ra, lúc biết được hoàn toàn không sao, chỉ là cảm động, suýt nữa nghiêng rằng nghiêng lợi đem hắn đánh một trận.

Hồi kỹ, lúc này mới phát hiện không ổn.

Hai người mất tích, chu quân như rắn mất đầu, huyền bạch liên quân vốn có cơ hội tiến công rất tốt, nhưng chỉ tiến hành qua hai ba lần tiến công loại nhỏ, đều bị Trọng Anh lĩnh quân đẩy lùi. Mà chu quân cũng đúng lúc thừa dịp chiến sự không kín, phân công nhân thủ tới tìm người. Nghe được người này nói, Chu Chích Xích Diễm bộc phát nghi hoặc. Mỗi lần tiến công đều do tiểu tướng họ tuyệt của bạch quân lĩnh quân, sau khi gây hấn một phen liền tự thôi lui. Loại gây gổ nhỏ này cần chủ soái ra sân sao?

Chu Chích Xích Diễm liếc nhau, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị. Thật là quỷ dị, đây quả thực liên giống... Sẽ không phải như vậy đi?

Hai người mất tích nửa tháng qua, chu quân một mực trấn thủ la tổ thành. Thân ảnh của bọn họ vừa xuất hiện ở bên ngoài cửa thành, tiếng hoan hô dậy sóng liền suýt nữa đem cả tòa thành thị lật ngược lên trời. Chu Chích dỗi mắt nhìn lại, trên thành trừ đám tướng lĩnh quen thuộc lại còn thêm hai người, một là ấu muội Hồng Luyện, một người khác, lại là tân đế thương quốc —— Thương Lan!

Một tháng không thấy, Thương Lan nhìn qua đã thành thực rất nhiều. Hắn một thân áo xanh, đứng ở trên cửa thành, biểu cảm trầm ổn, xem thấy bọn họ trở về, hơi có vẻ vui sướng, nhưng biểu cảm kia cũng khiến người ta cảm thán.

Hai người vào thành, mọi người tiến lên đón, dồn dập quỳ xuống hành lễ. Thương Lan đứng trong đám người, hướng về bọn họ hơi thi lễ một cái, cười nói: “Chúc mừng!”

Hắn nghe nói Xích Diễm thân chinh, mới vừa đăng cơ liền dè dặt dư luận, lấy lý do huyền bạch đánh bại chu quân sau đó sẽ lấy thương quốc là địch, dẫn quân đội thương quốc đi thiên lý phong giúp đỡ. Kết quả người còn chưa tới thiên lý phong, liền nghe nói Chu Chích Xích Diễm gặp nạn, sống chết chưa biết. Hắn vừa kinh vừa đau, mơ hồ lại còn có một tia đổ kị, lúc này nhìn thấy hai người trở về, biểu cảm đã thân mật rất nhiều, nhất thời trong lòng mùi vị khó tả, kể cả biểu cảm cũng biến thành phức tạp.

Chu Chích trả lễ, cười nói: “Thương Lan bệ hạ sau khi đăng cơ, ngược lại uy nghiêm rất nhiều a!”

Thương Lan trầm ổn cười nói: “Không thể cùng hai vị so sánh. Trăm dẫn năm vạn binh mã đến đây, mong rằng đối quý quốc có giúp ích.”

Xích Diễm tiến lên trước một bước, mỉm cười, nói: “Thương Lan cần gì khách khí như vậy. Lễ nào đăng cơ, liền không nhận chúng ta hai người bạn này sao?”

Thương Lan nhìn chăm chú hắn, thật lâu không nói. Xích Diễm mỉm cười mà chống đỡ, ung dung bình tĩnh. Chu Chích che chở nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tình ý. Ba người tạo thành một thế giới, mãi đến Hồng Luyện hét lên một tiếng đánh vỡ vắng lặng: “Hoàng huynh, thứ này là cái gì?!”

Chu Chích vừa quay đầu lại, nhìn Hồng Luyện dùng ngón tay đâm tã lót nho nhỏ, tò mò hỏi.

Chu Chích ôm lấy đứa bé kia, lớn tiếng cười nói: “Cái này a, tên là Chu Sí, là con của ta cùng tiểu diễm!”

Chu... Sí sao? Hàm nghĩa trong cái họ đặc thù này khiến mọi người ồn ào, Thương Lan thân thể chấn động, nhẹ giọng hỏi: “Con của các người?”

Chu Chích nhìn hắn, biểu cảm kiên định: “Đúng, chúng ta.” Trong giọng nói của hắn tràn đầy khẳng định, không chút khoe khoang, Thương Lan nhìn hắn, tâm thần dần dần bình tĩnh xuống, không khỏi bật cười. Còn đang do dự cái gì? Rõ ràng vào lúc đó liền đã hạ quyết định, bây giờ còn cần nghĩ nhiều cái gì? Sương mù trong ngực hắn dần dần tản đi, cười vang nói: “Đứa nhỏ này, liền là thái tử chu quốc sao?”

Chu Chích thưởng thức nhìn hắn, gật đầu, đột nhiên vươn tay đến trước trán hắn, nhẹ nhàng điểm một cái. Thương Lan kinh ngạc, che trán mình, không thể tin nhìn Chu Chích, nói: “Người...”

“Không sai.” Chu Chích thần bí mỉm cười, “Coi như, ngươi còn phải gọi ta một tiếng biểu thúc gì đó...”

Lời của hắn đột nhiên bị tiếng trống kịch liệt cắt ngang, mọi người từ đầu thành nhìn xuống dưới —— huyền bạch hai nước lại khiêu chiến!

Chu Chích liếc mắt thoáng nhìn Trọng Anh, chỉ thấy biểu cảm nàng dường như có chút kỳ quái, Xích Diễm cũng đã nhìn dưới thành khen: “Đứa nhỏ này nếu là nữ tử, lại cũng thật là giai nhân tuyệt đại!”

Chu Chích mắt lạnh liếc hắn, Trọng Anh lại đột nhiên lớn tiếng phản bác: “Rõ ràng chẳng qua là đồ ngốc!”

Trọng Anh là hậu duệ nhà võ tướng, tuy rằng cá tính hào sảng, nhưng tiến lùi rất có chừng mực, chưa từng mất chừng mực. Lúc này đối mặt chủ nhân diêm đế, dĩ nhiên tùy tiện mở miệng, thật sự không giống như là tác phong của nàng.

Chu Chích Xích Diễm kinh ngạc xem nàng, lẽ nào suy đoán, lại là thật?

Trọng Anh cũng phát giác không đúng, nàng đỏ mặt lên, quay đầu đi, tư thế luôn luôn oai hùng hiên ngang thể mà hơi lộ vẻ quyến rũ, càng thêm chứng thực suy đoán hai người.

Xích Diễm than nhẹ một tiếng, kêu lên: “Trọng Anh...”

Trọng Anh sắc mặt tái nhợt, cắt ngang hẳn: “Ta mới không muốn một tiểu tử dị tộc ẻo lả, bệ hạ người cứ yên tâm đi!”

Nàng nhất thời thốt ra, lúc này thấy đến sắc mặt mọi người, mới áp ứng muốn giải thích, cuối cùng vừa giận dữ, nói thẳng: “Không sai! Tiểu tử ẻo lả này mỗi ngày đều nghĩ cách tỏ tình với ta, nhưng ta chưa từng để ý!”

Chu Chích cau mày nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Trọng Anh, người chán ghét thông hôn dị tộc sao?”

Trọng Anh biến sắc. Phụ thân của nàng là lão thần chu quốc, nàng tự nhiên cũng đã nghe qua nguyên nhân thực sự khiến Chu Chích bị phản đối kế vị, lại chưa từng để bụng. Lúc này, nàng nhìn lại Chu Chích, kiên quyết nói: “Không, không chán ghét!”

Chu Chích khẽ mỉm cười nói: “Như vậy, người chán ghét tiểu tử kia?”

Trọng Anh liếc xuống dưới một cái, gò má ửng đỏ, trong miệng nhưng là nghĩ một đằng nói một nẻo: “Kể địch của quốc gia, thấy là giết!”

Chu Chích cất giọng cười to: “Vậy thì tốt! Hai nước giành thắng lợi, thủ đoạn gì cũng được, người hẹn gặp mặt hẳn, tùy thời lấy đầu của hẳn!”

Kế này thật sự có chút âm hiểm, mọi người kinh ngạc nhìn về phía Chu Chích, nhưng cũng không dám phản đối. Xích Diễm trong lòng hiểu rõ, cười khổ không nói. Chu Chích mới vừa nói xong, lập tức xoay người rời đi, Xích Diễm nhìn bóng lưng của hẳn than nhẹ một tiếng, đi theo phía sau.

Trọng Anh vẻ mặt trắng bệch nhìn về phía dưới thành, thân thể run rẩy giống như lá khô trong gió rét.

Đi vào buồng trong, Chu Chích không thèm nhìn Xích Diễm một cái, tự nhiên đi thay quần áo. Xích Diễm đứng ở bên giường, khẽ cười khổ, một lát sau, đột nhiên nói: “Hoàng huynh, thương phi là dì của bách tướng, trên bối phận, hẳn đích xác phải gọi người một tiếng biểu thúc.”

Chu Chích vắt khô một khối khăn lau, lau khuôn mặt, trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Người muốn nói gì?”

Xích Diễm mím lại miệng, không nói gì nữa.

Chu Chích đi tới trước mặt hẳn, híp mắt cười nói: “Người đang kháng nghị với ta?”

Xích Diễm vẫn không nói, ánh mắt lại liếc qua. Chu Chích tâm trạng cực tốt nhìn hẳn, ngồi ở mép giường, cười hì hì cũng không nói gì, một lát sau, Xích Diễm rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói: “Ta không nên bất mãn sao? Ta tốt xấu chỉ là khen người ta một câu, người nhưng là đã cho Thương Lan hy vọng!”

Chu Chích cười lớn: “Tiểu diễm tiểu diễm, ta cho rằng người một mực không để trong lòng a!”

Xích Diễm khẽ hừ một tiếng, nói: “Hoàng huynh, ta mệnh người dẫn mười vạn binh, đi tiêu diệt thương quốc đi!”

Trong lời của hẳn mang theo vẻ gây hẳn, nhưng Chu Chích lại nghiêm sắc mặt, nhìn chăm chú hẳn, hỏi: “Thật sự?”

Xích Diễm bị ánh mắt nghiêm túc của hẳn khiến cho kinh ngạc, đột nhiên hiểu được nếu như mình đáp một chữ “đúng”, Chu Chích liền sẽ xem là thật mà đi làm. Hẳn xoay người một cái, bĩu môi nói: “Đùa giỡn!”

Chu Chích kéo tay hẳn lại, khẽ bật cười: “Bệ hạ, vua không nói đùa a!”

Xích Diễm “A” một tiếng quay lại, nhướn mày nhìn hấn: “Lời nói của ta, người sẽ làm tất cả?”

Chu Chích nghiêm túc gật đầu, Xích Diễm lại đột nhiên cười một cái: “Tốt, như vậy về sau, người liền một mực ở phía dưới đi!”

Chu Chích ngẩn ra, hơi hiểu ý hấn, thế mà nhú mày, nghiêm túc suy tính. Xích Diễm nhìn hấn, mỉm cười cực kỳ dịu dàng. Hấn tiến lên một bước, ôm lấy thân thể Chu Chích, nhẹ giọng nói bên tai hấn: “Đùa giỡn, hoàng huynh. Trừ ôm người, ta cũng muốn được người ôm ấp.”

Chu Chích ngẩng đầu nhìn hấn, hai đôi mắt đối diện. Một lát sau, hấn than nhẹ một tiếng, đem Xích Diễm ôm lấy, chặt chẽ ôm vào trong vòng tay mình, thì thầm gọi tên hấn. Xích Diễm hôn nhẹ cổ hấn, thanh âm tràn ngập tình ý cũng vang vọng ở trong ngực của hấn.

Tóc mai chạm nhau, da thịt đang không ngừng tiếp xúc nóng lên, hô hấp cũng biến thành dồn dập. Bất tri bất giác, môi hai người đã dán chặt vào nhau, kịch liệt dây dưa, đòi hỏi. Ngọn lửa nóng bỏng chảy vọt ở giữa hai người, quần áo Chu Chích vừa rồi mặc xong lại biến đến lộn xộn, ván giường bị hành động kịch liệt ép tới khe vang kéo kẹt.

Đột nhiên, Xích Diễm dùng sức đẩy ra Chu Chích, đẩy mặt đỏ ửng, nhưng là cố giữ vững trấn định nói: “Không được, hiện tại không được!”

Chu Chích bị hấn đẩy đến lui ra phía sau một bước, cau mày nói: “Vì sao không được!”

Xích Diễm liếc hấn một cái, cười đến xảo quyệt: “Quốc gia ta trị quân, nghiêm cấm mang theo người nhà...”

Chu Chích ngẩn ra, Xích Diễm sửa lại quần áo, vươn tay sờ sờ bộ phận đang cứng rắn của hấn, đắc ý cười nói: “Vì vậy, tự nghĩ biện pháp giải quyết đi!”

Chu Chích ngồi ở trên giường bật cười, hấn đỡ lấy trán, liếc bóng lưng Xích Diễm, nhẹ giọng hừ nói: “Nói giống như mình không cần phải giải quyết vậy...” Hấn không thể làm gì khác hơn, dùng tay phải nắm lấy chỗ đó, dùng sức ma sát, loáng thoáng nghĩ có bao nhiêu năm không tự an ủi qua giống như vậy. Trong đầu hiện lên khuôn mặt mỉm cười của Xích Diễm, bất đắc dĩ than thở: Vì vậy ta nói, ta so ra chịu thiệt a... Yêu cái tên đến thời khắc mấu chốt sẽ phân tâm này!

Chu Chích chẳng qua nói một lời, Trọng Anh lại thật sự nghĩ cách chấp hành. Nàng hồi âm hẹn tuyệt ninh — đây là tên chủ tướng huyền bạch — tới ngoài thành gặp nhau, tuyệt ninh đến nơi hẹn, Trọng Anh sau khi lá mặt lá trái, rút kiếm hướng hấn chém tới, tuyệt ninh đẩy mặt buồn bã, thế mà không tránh cũng không né. Trọng Anh trong lòng quặn đau, muốn dừng tay, nhưng trước mắt lại nổi lên giọng nói đáng cười của cha, một kiếm đâm ở lồng ngực tuyệt ninh.

Tuyệt ninh trên mặt nổi lên biểu cảm cực độ đau đớn, không biết là bởi vì vết thương kiếm đâm hay bởi vì đau lòng, mà Trọng Anh biểu cảm dường như so với hấn càng đau.

Tuyệt ninh xem vẻ mặt này của nàng, gương mặt đột nhiên khôi phục một tia huyết sắc, tay xoa lên lồng ngực liễu mạng nắm lấy tay nàng, hỏi: “Nếu như không phải kẻ địch, người sẽ yêu ta sao?”

Trọng Anh ấp úng, nói không nên lời, trong rừng lại truyền đến một câu cười nói: “Là kẻ địch, người liền không cần nàng yêu người sao?”

Trọng Anh biến sắc, quay đầu nhìn lại, từ trong rừng đi ra, lại chính là Chu Chích cùng Xích Diễm! Nàng chẳng biết tại sao, thân thể nghiêng một bên, chặn ở trước mặt tuyệt ninh, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt lại trầm trầm, tóc đen phát ở bên má, hiện ra một chút thê lương.

Chu Chích nhìn nàng, cười lạnh: “Trọng Anh, tránh ra.” Hấn khề nói, lại mang theo sức mạnh không thể trái, thân thể Trọng Anh lung lay một cái, bước chân lại không chút di chuyển.

Chu Chích trên mặt hiện ra một tia giận, trái lại nở nụ cười, hướng về tuyệt ninh nói: “Người xem nàng như bây giờ, còn cam lòng đi chết sao?”

Tuyệt ninh cười lạnh: “Ta không muốn lại thế nào? Người sẽ thả ta?”

Chu Chích thế mà cũng không phản bác: “Chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta.”

Tuyệt ninh phá lên cười, cất cao giọng nói: “Muốn ta phản bội quốc gia, đó là không có khả năng!”

Xích Diễm đột nhiên cũng nở nụ cười lạnh: “Hay cho một người trung nghĩa! Vì quốc gia, khiến trăm họ lâm than cũng có thể?”

Nghe được lời này, tuyệt ninh đột nhiên trầm mặc. Ngày đó hắn dốc hết sức chủ chiến, chỉ là tuổi trẻ hăng hái, kiêu ngạo tự phụ, đợi đến trên chiến trường, tận mắt thấy đến máu chảy thành sông cảnh tượng bi tráng, lúc ấy không ai có thể nhìn ra trái tim hắn yếu ớt. Bây giờ là bởi vì thắng lợi cuồng nhiệt mà che giấu khó chịu lúc đầu, nhưng lúc ngẫu nhiên chạm đến, trong lòng vẫn khó chịu giống như kim đâm.

Đó cũng không phải một trận chiến đáng khoe khoang. Thật ra ở đáy lòng hắn, cực kỳ hiểu. Vì vậy, lúc hắn mới nhìn thấy Trọng Anh, theo bản năng theo đuổi. Bây giờ, Xích Diễm nhắm thẳng vào, hắn chỉ có thể trầm mặc.

Chu Chích nhìn vẻ mặt của hắn, đột nhiên cười nói: “Ta chỉ cần ngươi lui ra, liền có thể bảo vệ ngươi một mạng, đồng thời hứa hẹn không giết bất kỳ người nào của huyện bạch hai quân!”

Tuyệt ninh đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Sao có thể?” Ngực hắn một trận đau, máu tươi phun trào mà ra. Chu Chích tiến lên hai bước, đẩy ra Trọng Anh, tay trái khẽ phát ở trên lồng ngực hắn, ánh xanh trôi nổi, huyết lưu tạm hoãn.

Chu Chích nói: “Ngươi có thể hỏi thăm một chút, định vương lên tiếng, phải chăng đã từng đổi ý?”

Tuyệt ninh nhìn lồng ngực của mình, nghe lời này của hắn, nở nụ cười lạnh: “Định vương cũng không phải hoàng đế chu quốc, sao có thể nói hòa liền hòa?”

Hắn liếc về phía Xích Diễm, ánh mắt khiêu khích nhìn thẳng hắn.

Xích Diễm bình thản nói: “Định vương nói được, vậy thì được.” Hắn lấy ra một phần chiếu thư từ trong vòng tay, vung lên, “Sau khi về kinh, ngôi vị hoàng đế này, liền là của định vương.” Hắn mỉm cười nhìn về phía Chu Chích, nhẹ giọng nói: “Ngươi đã đáp ứng, không phải sao?”

Chu Chích nhướn mày cười một cái, đi về tiếp nhận chiếu thư nhìn thoáng qua, đột nhiên vươn tay đem nó xé thành hai nửa, cau mày nói: “Chuyện này, trở về rồi hãy nói.” Dưới tay hắn tuy rằng dứt khoát, nhưng trong lời nói cũng không có ý phản đối, bởi vậy Xích Diễm chỉ là cười một cái, cũng không ngăn cản hắn.

Tuyệt ninh Trọng Anh đột nhiên nghe được tin tức lớn này, đều là trợn mắt há mồm. Chu Chích lại xoay người lại, hỏi: “Thế nào?”

Tuyệt ninh cúi đầu suy nghĩ chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn Trọng Anh, biểu cảm nằng tiệt, sắc mặt lãnh đạm, nhưng lúc nhìn về phía hắn, trong mắt dường như hơi ngậm một tia tình ý, khiến trong lòng hắn ấm áp. Quyết định của hắn cực kỳ nhanh: “Tốt! Ta đáp ứng ngươi!”

Hắn trừng mắt nhìn Chu Chích Xích Diễm, lẩm nhẩm nói: “Nhưng hai người các ngươi nếu dám lừa gạt ta, coi như ta hợp lại hết tất cả, cũng sẽ đến đây báo thù!”

Chu Chích cười đến nhẹ nhàng: “Như ngươi mong muốn.”

Nhìn bóng lưng tuyệt ninh rời đi, Xích Diễm nhẹ giọng nói: “Tiểu tử thật quật cường...”

Chu Chích vốn muốn giúp hắn chữa khỏi vết thương lồng ngực, nhưng hắn lại một tiếng cự tuyệt. Hắn bước chân tập tễnh, cũng không chào Trọng Anh, xoay người đi từng bước. Trọng Anh nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt nhu tình ngàn vạn, nhưng lại chứa đầy oán trách. Nàng vốn là không thua kém bậc mày râu, nhưng lúc này xem ra, lại nhu yếu xinh đẹp, hiện ra hết vẻ nữ nhi.

Chu Chích thản nhiên nói: “Ngươi muốn đi, liền đi đi. Ngươi đâm hắn một kiếm, xem như hắn cho ngươi một mạng...”

Trọng Anh siết tay, ánh mắt phức tạp. Nàng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cười ngạo nghễ: “Ta tại sao phải đi với hắn? Ta muốn hắn tới tìm ta! Chỉ cần hắn còn có ý với ta, liền sẽ không trốn ta mà đi!”

Nói, nàng kéo qua chiến mã một bên, xoay người mà lên, giơ roi mà đi.

Xích Diễm mỉm cười nhìn người kia cười ngửa đi xa, lại quay đầu nhìn xem bóng dáng tuyết ninh sắp biến mất, nhẹ giọng nói: “Lạc anh như tuyết, hai người này, lại cũng thật thích hợp!”

Chu Chích cũng mỉm cười, hướng Xích Diễm vươn tay ra: “Chúng ta về đi!”

Xích Diễm nhìn chăm chú hắn, nhẹ nhàng mà vui sướng cười một cái, đem tay giao đến trên tay hắn.

Gió nhẹ thổi mái, ánh sáng như vàng, trên bầu trời xanh biếc, một con điều hâu ở trong không gian rộng rãi xoay quanh một lúc lâu, thu lại hai cánh, trượt về phía sào huyệt giữa vách núi, nghỉ ngơi.

“Nam kinh năm 138, diễm đế hạ chiếu, vì biểu dương công lao của huynh trưởng, lộ tình huynh đệ, phế tần phi hậu cung, thêm định vương làm ”Liệt đế“, hai người cộng chứng thiên hạ. Đồng thời lập con nhỏ Chu Sí làm thái tử, đời sau kế vị.”

Xích Diễm nâng sách sử sử quan mới nghĩ, đọc lên một đoạn văn phía trên, nở nụ cười: “Một nước hai chủ, thiên hạ đều cho rằng nước ta chắc chắn đại loạn.”

Chu Chích tựa nghiêng trên giường, hừ lạnh nói: “Ta ngược lại suy nghĩ một chút sắc mặt các lão già kia, liền cảm thấy thú vị.”

Xích Diễm cũng nhớ tới sắc mặt xanh đỏ đan xen của đám lão thần kia, không nhịn được bật cười, nghĩ đến một chuyện, quay đầu đối Chu Chích nói: “Hồng Luyện nói nàng muốn đi thương quốc.”

“A?” Chu Chích hứng thú nổi lên, ngồi thẳng người, gõ nhẹ đầu gối mình, mỉm cười nói: “Thương Lan nhất định là minh quân một đời, nha đầu kia ánh mắt thật tốt!”

Xích Diễm cũng gật đầu mỉm cười, cúi người khẽ hôn môi Chu Chích, nói: “Ánh mắt của ta, cũng không kém a...”

Chu Chích cười nói: “Đó là đương nhiên...” Âm cuối đặc ý bị lấp trong đôi môi giao nhau của hai người, Xích Diễm vươn tay ôm Chu Chích, thư nắm trong tay, ba một tiếng, rơi trên mặt đất.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-phuong>